

Vnitřní prediktor SSSR

Jidášův hřích 20. sjezdu

Petrohrad, 2006

© Publikované materiály jsou vlastnictvím Ruské kultury a proto vůči nim nikdo nemůže uplatňovat autorská práva. V případě, že si nějaká právnická nebo fyzická osoba *zákonem stanoveným způsobem tato autorská práva přivlastní*, pocítí odplatu za tuto krádež v podobě velmi nepříjemné „mystiky“ přesahující hranice právní vědy. Nicméně každý, kdo bude chtít, má plné právo na základě svého vlastního chápání *veřejného prospěchu* kopírovat a vydávat tyto materiály jak v plném rozsahu, tak i v podobě jejich částečných citací *a to včetně pro komerční účely*, všemi jemu dostupnými prostředky. Každý, kdo tyto materiály použije v podobě jejich částečných citací, úryvků nebo odkazů, ponese osobní odpovědnost, pokud to povede ke změně jejich smyslového kontextu, tedy k překroucení jejich celkového smyslu, a vystaví se tak možnosti střetnout se s „mystickou“ odplatou přesahující hranice právní vědy.¹

1 Tento © Copyright neodstraňujte v případě, že budete knihu publikovat, neboť je to v rozporu s jeho smyslem. V případě nutnosti za ním můžete umístit ještě jeden © Copyright vydavatele. TUTO POZNÁMKU V PŘÍPADĚ PUBLIKOVÁNÍ KNIHY ODSTRÁŇTE.

Obsah

1. Slepá propagandistická ulička.....	4
2. První následky 20. sjezdu a další otázky k tématu.....	19
3. Ledacos o umění lhát a dovednosti odhalovat lež.....	25
4. Kult osobnosti a Stalin.....	30
5. Referát N. S. Chruščova – krycí operace ve fašistické globální politice.....	41
6. Zednářství, marxismus, bolševismus – tři „rozdíly“	55
6.1. Globální politika a zednářství.....	55
6.2. Esoterismus a exoterismus v životě davově-„elitární“ společnosti.....	57
6.3. Marxismus jako nástroj zotročování.....	58
6.4. Bolševismus a marxismus.....	63
7. Moc v SSSR: zednáři + „ideoví“ marxisté + byrokracie + bolševismus.....	73
7.1. Pavouci ve sklenici.....	73
7.2. Debyrokratizace.....	90
8. Jak pojmenovat ruskou epochu, zahájenou 20. sjezdem?.....	96

1. Slepá propagandistická ulička

V únoru 2006 bylo 50. výročí 20. sjezdu KSSS (1956).

«20. sjezd KSSS se konal 14. – 25. února 1956. Probíhal v Moskvě, ve Velkém Kremelském paláci. Referát Prvního tajemníka ÚV KSSS N. S. Chruščova „O kultu osobnosti a jeho následcích“ si delegáti sjezdu vyslechli 25. února 1956 na ranním uzavřeném zasedání.

Návrh na provedení uzavřeného zasedání sjezdu s vystoupením N. S. Chruščova s projevem „O kultu osobnosti a jeho následcích“ byl Prezidiem ÚV KSSS předložen 13. února 1956. V tentýž den se konalo Plénium ÚV KSSS, které tento návrh přijalo.

Z průběhu uzavřeného zasedání sjezdu nebyl pořízen stenografický záznam. Po zakončení referátu se rozhodovalo o neotevření následné diskuse. Dle návrhu N. A. Bulganina², předsedajícího tomuto zasedání, sjezd jednohlasně přijal usnesení „O kultu osobnosti a jeho následcích“, jenž bylo vydáno, a také usnesení o rozesílání textu projevu stranickým organizacím bez jeho publikace ve sdělovacích prostředcích.

Text referátu z 1. března 1956, určený k doručení stranickým organizacím, byl rozeslán s notickou N. S. Chruščova členům a kandidátům na členy Prezidia, tajemníkům ÚV KSSS. V textu byla provedena nevelká stylistická a redakční úprava: byly přidány odkazy na práce K. Marxe, B. Engelse, V. I. Lenina a další citované zdroje, upřesněna data přijetí jednotlivých dokumentů, *přiřazené odbočky přednášejícího od dříve připraveného textu, zdůrazněna reakce delegátů na ta, či ona místa v přednášce*³.

5. března 1956 Prezidium ÚV KSSS přijalo usnesení „O seznámení se s projevem s. Chruščova N. S. – O kultu osobnosti a jeho následcích – na 20. sjezdu KSSS.“ V něm se nařizovalo:

1. Uložit OV, KV a ÚV komunistických stran svazových republik seznámit s referátem s. Chruščova N. S. „O kultu osobnosti a jeho následcích“ na 20. sjezdu KSSS všechny komunisty a komsomolce, a též bezpartijní aktiv pracujících, zaměstnanců a kolchozníků.

2. Referát s. Chruščova rozeslat stranickým organizacím s poznámkou „není určeno pro tisk“ a odstranit pečeť „přísně tajné“. V souvislosti s tímto usnesením se referát přednášel na shromážděních všech stranických a komsomolských organizací.» (*Poznámka, provázející publikaci referátu N. S. Chruščova „O kultu osobnosti a jeho následcích“ na 20. sjezdu KSSS na stránce <http://lib.ru/MEMUARY/HRUSHEW/kult.txt>*).

Mnozí jsou přesvědčeni, že *takzvaný „tajný“ (jelikož nebyl dlouhou dobu publikován ve veřejném tisku) referát „O kultu osobnosti a jeho následcích“*, údajně položil základy pravdivému osvětlení epochy stalinismu. Podstata „pravdy“ takového druhu je v tom, že J. V. Stalin je údajně maniakální podezřívavý narcistický tyran, který se objevil ve vedení komunistické strany téměř navzdory vůli V. I. Lenina a stranických sjezdů. A poté po desetiletí, s cílem záchrany své osobní neomezené vlády, se zabýval cílevědomě ničením dobrých straníků a kromě toho po desetiletí organizoval několik vln masových represí, dávaje příkazy falsifikovat trestní řízení proto, aby držel celý národ ve strachu a nedopustil ve straně zrod schopné opozice svému režimu.

2 http://cs.wikipedia.org/wiki/Nikolaj_Alexandrovič_Bulganin

3 Ale jak to bylo možné provést, pokud, jak bylo řečeno, nebyl z uzavřeného zasedání pořízen stenografický záznam?

Dále se na základě této „pravdy“, v závislosti na politických postojích, hromadí po dobu 50 let nadstavby závěrů v jedné ze dvou variant:

- V tom je skutečná podstata komunismu a bolševismu, kterou vyjadřoval stalinský režim extrémně jasně ve své politice během 30. let ve všech sférách společenského života. Cožpak vám to bylo málo a opět chcete komunismus?
- Všechno to tak reálně bylo a J. V. Stalin svými skutky diskreditoval ideály komunismu v očích celého lidstva, čímž dodal kapitalismu nové síly a prodloužil kapitalistické otroctví lidstva minimálně ještě o jedno století.

Avšak během uplynulých 50-ti let ani jednu z obou variant historicko-politických vývodů na základě „pravdy“, navržené N. S. Chruščovem 20. sjezdu, společnost nepřijala, samozřejmě pokud mluvíme o statistické většině, a nikoliv o úzkých kruzích „i(y)nteligence“ s těmi či oněmi politickými předsudky.

Společně s tímto i kategorické odmítání jakéhokoliv zneužití moci a sociálních katastrof, majících místo v letech 1923 – 1953, má ve společnosti velmi málo zastánců.

To znamená, že ve společnosti vládne nejistota ve správném pochopení minulosti, kterou také značná část obyvatelstva (převážně mezi mládeží) nezná a znát nechce.

Přítom nejistota v pochopení své historie nevyhnutelně doprovází nejistotu v cílech společenského rozvoje, cest a prostředků na jejich dosažení. Je to jeden z rozhodujících faktorů, neumožňujících jakýkoliv společenský rozvoj a předurčující společnost k degradaci.

Především tohoto výsledku dosáhla během posledních 20 let liberálně-humanistická veřejnost, vyvíjející během celého tohoto období mimořádné propagandistické úsilí na to, aby přesvědčila společnost o historickém potvrzení „pravdy“ referátu N. S. Chruščova na 20. sjezdu.

A ve vztahu k 50. výročí 20. sjezdu bylo podniknuto nové „titánské“ úsilí, aby bylo dosaženo tohoto cíle. Na televizním kanálu „Rossija“ byl vysílán seriál G. Panfilova, filmové zpracování románu A. I. Solženicyna dle jeho vlastního scénáře, „V nejbližším kruhu“⁴. A hned za ním opakovali seriál „Moskevská sága“⁵, sám o sobě představující filmové zpracování pomluv, zkoncentrovaných V. Aksjonovem⁶ do příběhů

4 http://russia.tv/brand/show/brand_id/3858/

Mimochodem, povšimněme si určitých zvláštností. Ve filmovém zpracování byla obnovena výchozí autorská verze příčin neštěstí hlavního hrdiny románu: jsa nositelem tajemství, telefonuje z moskevského pouličního telefonního automatu na velvyslanectví USA a činí pokus vydat státní tajemství: oznamuje Američanům budoucí předání materiálů atomového projektu představiteli sovětské rozvědky v New Yorku. Ale jeho společník na velvyslanectví se chová jako vzorový americký idiot nebo opravdový agent MSB (ministerstvo státní bezpečnosti SSSR), nasazený na velvyslanectví USA, protože odmítá pochopit zprávu, zabije hlavního hrdinu a všemožně natahuje čas, dáváje tím možnost MSB zaznamenat rozhovor proto, aby bylo více možností najít volajícího.

U těch, kteří v těch letech věděli o plánu USA „Drop shot“ začít jadernou válku proti SSSR, hlavní hrdina filmu, pracující na udržování jaderného monopolu USA a rozpadu SSSR v jaderné válce, soucit nevyvolává. Je jedním z mnohých humanistů-abstrakcionistů, kteří systematicky páchají zlo „z nejlepších pohnutek“. **A problém jejich neutralizace je vždy aktuální.** Proto nemohou vzbuzovat úctu ani autor románu, ani autor scénáře A. I. Solženicyn (příjmení hovoří samo za sebe), ani režisér, určitým způsobem pomlouvající dobu.

5 http://seasonvar.ru/serial-3542-Moskovskaya_saga.html

6 Jeho matka, spisovatelka Jevgenije Semjonovna Ginsburg (1904 – 1977) v roce 1937, jsa ženou významného stranického pracovníka, byla pronásledována a prošla GULAGem. Je možné pochopit, že tragický osud rodičů otiskl určité znamení do chápání světa V. Aksjonova a jeho tvorby. Ale tímto způsobené komplexy, projevující se v textech a filmovém zpracování „Moskevské ságy“ mnozí

jeho děl. Ale pokud z „Moskevské ságy“ a z „V nejbližším kruhu“ za pomoci běžných prostředků filmového střihu odstraníme hororové příběhy o Stalinovi osobně a NKVD obecně, pak zůstane jen propaganda primitivní a pro člověka nedůstojné ideje vysoce civilizovaného parazitismu, *absolutního práva představovat si sebe jako „elitu“ pro mnohonásobně-přednostní užívání sociálních blah, vytvořených prací druhých lidí, pod tou záminkou, že „elita“ údajně tvoří takzvané „duchovní hodnoty“, je mozem a svědomím národa, v důsledku čehož prý národ bez ní zhyne.*

Hlavně v tom, aby nakonec přesvědčili národ o právu „elity“ na uvedení této myšlenky do života, spočíval cíl přednesení „tajného“ referátu N. S. Chruščova na 20. sjezdu KSSS.

Národ s takovým přístupem k organizaci společenského života nesouhlasí. A protože se nepodaří všechny emocionálně spoutat a vtáhnout je do nesprávného pochopení sympatií tragédiím filmových postav, režisérsky vůbec ne špatně zachycených seriálů, podobných dílu „V nejbližším kruhu“, potom je třeba pro racionálně uvažující lidi psát *jakoby vyargumentované články*, v nichž se rozvíjí téma: *jaký že mizera byl ten Stalin, a jak nestoudné je o tom vůbec pochybovat, nemluvě už o tom, být přesvědčen o lživosti referátu N. S. Chruščova na 20. sjezdu a nespravedlivosti celého období, které v nadcházejících desetiletích následovalo.*

Tak 9. února 2006 „Komsomolská pravda“ otiskla článek Inny Rudenko „Kdo má naspěch rehabilitovat Stalina?“ s podtitulkem „Dopis našeho čtenáře přivádí k vážnému zamyšlení“. V něm píše:

„Rehabilitace. Koho?“

Leonid Filipovič Ocenov z Krasnojarsku, charakterizující se stručně jako „váš stálý čtenář“, nám poslal dopis, jenž se ve vší své stručnosti, domnívám se, trefuje do samé podstaty současných důležitých a, z mého pohledu, znepokojujících myšlenek: „Potřebujeme v současném Rusku „otce národů“? Zeptali jste se v „Otázce dne“ (KP, 21. 12. 2005). Plně se podepisuji pod odpovědi E. Šifrina a B. Titova.“ Leonid Filipovič tyto odpovědi necituje, doufaje očividně v to, že není možné si je zapamatovat. Ach, ta naše paměť, ukazuje se být selektivní...

B. Titov odpověděl takto: „Otec národů“, podobný Stalinovi, je velké zlo“.

Satirik E. Šifrin ještě vzkřikl: «Jakýpak „otec národů“?! Jen samotný fakt mého narození v magadanské osadě Susuman objasňuje příčinu mé nenávisti k této postavě! Ale dal bych přednost tomu se vůbec nenarodit, jen kdyby miliony Stalinem zahubených duší zůstaly naživu!»

„Velmi správně“ – domnívá se náš čtenář. A co je důležitější: – „A velmi zavčasu! Zdá se mi, že „Stalinův problém“ se již dlouho v našem tisku zamlčuje. A někteří nosí na svá setkání portrét tohoto netvora, který zabil tolik lidí. Mezi nimi i mého otce, zastřeleného roku 1938, kdy mi bylo osm měsíců. Otec byl pochopitelně rehabilitován. A my jsme s mámou dostali kompenzaci: dva platy od jeho posledního zaměstnavatele, jak je stanoveno zákonem. To bylo 180 rublů. Dnes přidávají k penzi 100 – 200 rublů. A to je vše! A toto je kompenzace za zničený otcův život, za mámin a můj strach a trápení? To je výsměch! Zákon o rehabilitaci a kompenzaci je jednoznačně slabý. A k tomu se ještě nikdo neomluvil!⁸ Ale

přijímají jako skutečnou pravdu o tomto období, nepřemýšlejíce nad tím, v čem se tato jakoby pravda od pravdy odlišuje.

7 <http://www.kp.ru/daily/23656/49780/>

8 Absurdní žádost: Ale kdo konkrétně se musí omluvit? – vyměnily se generace lidí, změnila se vládní ideologie, změnily se „vývěsní štíty“ a zakládající dokumenty činných vládních institucí. Kdo se má omlouvat za to, co nezpůsobil?

pohlednice/pozdravy před volbami, ty posílají každému druhému... Ostuda. Vždyť Němci se nám též omluvili za to, co napáchali ve válce. Nestyděli se.⁹

A nyní vyndávám ze svého loňského archivu jeden dokument. Též je o rehabilitaci a kompenzaci. Ale už ne oběti; jejich kata. „Dílo naší cti je rehabilitovat čest J. V. Stalina, vztyčit na piedestal památku jako symbol nezničitelnosti Ruska. Vrátit jméno J. V. Stalina do názvů ulic a náměstí našich měst, obnovit památníky“. Nejneuvěřitelnější na tomto dokumentu je, že právě tento dokument byl publikovanou (!) výzvou k úřadu poslanců Orlovské městské rady! Před několika lety ta samá městská rada vyhlásila Dnem památky obětí politických represí 11. září. V tento den roku 1941 bylo zastřeleno, na Stalinův přímý rozkaz!, 157 politických vězňů Orlovského centra. Mezi nimi muž Mariny Cvetajevové Sergej Efron¹⁰, Olga Okudžava (básníková teta), Olga Kameněva, jejíž celá vina byla v tom, že byla ženou L. Kameněva¹¹... Ten den je zapomenut.

«A proč bychom měli slavit Den památky trockistů a antisověťčiků?»¹², řekli v městské radě novinám „Izvestija“.

Takováto proměna... Bystrý je náš čtenář Ocenov ohledně aktuálnosti rozhovoru o tyranovi.

A nyní současné novinky: památník Stalinovi postavili v Severní Osetii. Skutečně se souhlasem a iniciativou místní moci. A v Karélii vyrostly monumenty J. Andropovu, předsedovi KGB, jenž má na svědomí věznění disidentů. Když ne vězení, tak strádání a trápení čestných lidí, v čele s naším svědomím¹³, spisovatelem Alexandrem Solženicinem. 8. listopadu, na Den smíření a přátelství, se vrátila na Petrovku 38 i busta Felixe Dzeržinského, i když ho začátkem 90. let odstranili¹⁴ sami milicionáři.

To je to, s čím se smiřujeme a kdo s tím souhlasí?! Není to plivnutí do tváře Ocenovovi a takovým, jako on? Ale také těm, kdo lezl na barikády v roce 1991?

Byl dán signál?

Všechny ty monumenty nejsou jen památník. Je to nějaký znak. Symbol. A pro mnohé i signál: je možné navracet do naší současnosti to nejhorší z naší minulosti. A nyní vycházejí skripta pro univerzity (vydavatelství „Vlados“), kde se represe 37. roku neodsuzují, ale ospravedlňují. Ony represe údajně „zbavovaly společnost třídních nepřátel“. A o zničení 40% důstojnického sboru Rudé armády ze Stalinova rozkazu, jenž se stal jednou z příčin strašných

9 Ještě další nesmysl: Němci jsou jiný národ žijící ve svém státě. Zde převážná většina účastníků událostí období 1917 – 1953 byla narozena a vyrostla na území bývalého SSSR a všechny tragédie proběhly v rámci jednoho státu, všichni jsou částí jedné kultury.

10 Zde mimochodem poznamenáváme, že jsa za hranicí v emigraci, byl naverbován OGPU (Sjednocení státní politické správy) se všemi z toho plynoucími následky především pro jeho blízké okolí, a ihned potom pro něj samotného.

11 Jeden z „vůdců“ Říjnové revoluce. Skutečné příjmení Rozenfeld.

12 A skutečně: Proč?

13 Obecně musí mít každý člověk své svědomí, a jen otrok bez svědomí může stavět do role „svědomí“ tu či onu osobnost.

14 Neměli by jim tam postavit „sochu“ A. A. Sobčaka?

porážek na začátku války¹⁵, se říká toto: „Stalin svými represemi neoslaboval, ale, naopak, posiloval Rudou armádu.“¹⁶

Obecně ano – co zaseješ, to sklidiš. Tuzemské sdělovací prostředky jsou v podmínkách po desetiletí probíhající společensko-politické krize, pracující na jejím prohloubení, zapleteny do své propagandy liberalismu a abstraktního humanismu, v jehož důsledku 13. února 2006 ve vydavatelském komplexu na ulici „Pravdy“, v prostorách, kde se nacházela redakce „Komsomolské pravdy“, vzplanul z neznámé příčiny požár. Budova vyhořela a byla při hašení požáru zalita tak, že namísto rekonstrukce bude stržena. Pisálci vyvázli se zdravou kůží¹⁷, radující se, že symbol neshořel, ale přemýšlet o tom, proč je stihla taková mystická odplata, stejně jako dosud nechtějí.

V tentýž den, 13. února, přejal štafetu znepokojení z absence vytouženého závěru 20. sjezdu poslední „vůdce“ ÚV KSSS, pod jehož formálním vedením se rozpadla státnost a kultura SSSR.

«Ex-prezident SSSR Michail Gorbačov je znepokojen tím, že se v současném Rusku zčásti obnovuje Stalinův kult.

„Co vzniklo v 30. letech, udržuje se i dnes. Vidíme Stalinovy portréty, pozorujeme určitou renesanci tohoto jevu ve sdělovacích prostředcích a v divadlech, probíhá pokus ospravedlnit stalinismus, to je velmi vážné“, řekl Gorbačov v pondělí¹⁸ na tiskové konferenci v Moskvě, komentující význam 20. sjezdu KSSS, na kterém byl odhalen kult Stalinovy osobnosti.

Gorbačov provedl paralelu mezi 20. sjezdem a perestrojkou poloviny 80. let, poukázav, že obě události se v ruské společnosti hodnotí nejednoznačně, sděluje Interfax. „Jedni mají za to, že tento (20.) sjezd začal osvobozením od stalinismu jako totalitního základu společnosti, druzí nazývají tento sjezd sjezdem zrádců. Mezi perestrojkou a 20. sjezdem je určité organické spojení, a proto, pravděpodobně, někteří též považují perestrojku za akt zrady“, řekl Gorbačov¹⁹.

15 Tento mýtus je jedním z mnoha následků 20. sjezdu.

Pravdou je, že ne všechny účastníky protinárodního vojenského spiknutí v roce 1937 zničili. Ti, které neodhalili a nebyli neutralizováni, pokračovali na opakování scénáře let 1914 – 1917: porážka ve válce je důvod pro svržení historicky existujících režimů. Přičemž spiknutí bylo jen jakoby antistalinské, ve své podstatě bylo protinárodní, poněvadž za přípravu vojenské katastrofy generalitou, včetně „maršála Vítězství“ G. K. Žukova (náčelníka generálního štábu v předválečném půlroce) zaplatili svými životy a zničenými osudy desítky milionů prostých lidí, vojáci v armádě a občané státu jak na okupovaných územích, tak v ostatních regionech státu. Například viz A. B. Martirosjan „Spiknutí maršálů. Britská rozvědka proti SSSR/A.Б.Мартirosян “Заговор маршалов. Британская разведка против СССР” (Moskva, «Вече», 2003); J. I. Muchin „Vražda Stalina a Berija“/Ю.И.Мухин “Убийство Сталина и Берия” (Moskva, «Крымский мост-9Д», «Форум», 2002); V. Suvorov (V. B. Rezun) „Očištění. Proč Stalin setnul hlavu své armádě./ В.Суворов (В.Б.Резун) “Очищение. Зачем Сталин обезглавил свою армию” (Moskva, «АСТ», 1998).

16 <http://www.kp.ru/daily/23656/49780/>

17 Během požáru zahynula bufetářka.

18 13. února 2006

19 Mají za to, fakticky i z toho důvodu, že M. S. Gorbačov nesložil veřejně účty k tomu, jak pod jeho vedením strany a státu byla v SSSR realizována Doktrína Výboru národní bezpečnosti USA 20/1 z 18. srpna 1948. „Naše cíle ve vztahu k Rusku“, která přímo předpokládala likvidaci socialismu, jako společenského způsobu života, diskreditaci a likvidaci Sovětské moci, rozčlenění SSSR jako jediného státu, vytvoření podmínek, za kterých to, co zůstane ze SSSR a Ruska, především, bude v ekonomické a politické závislosti na Západu, nemaje při tom vojenskou moc, dovolující se vzepřít diktátu. Přitom se předpokládalo realizovat celý tento program silami obyvatelstva samotného SSSR ne ponižujícím

„Význam 20. sjezdu není jen v tom, že byl Stalin podroben kritice, řeč byla o vážném přezkoumání principů řízení státu, procesů, které se týkaly základů celého našeho života, včetně problémů demokracie²⁰“, domnívá se bývalý lídr.²¹

Noviny „Izvestija“ 13. února 2006 v článku «Nikita Chruščov: „bez Stalina by možná nebyla ani válka“»²² věnovaly pozornost tématu 20. sjezdu a jeho historické roli. A v něm se objevuje řečnická otázka „*Kde lze přečíst Chruščovův referát?*“, a odpovídá se na ni:

«Po projevu prvního tajemníka se v sále namísto povinného bouřlivého potlesku rozhostilo hrobové ticho. Diskuse se neotvírala. Usnesení sjezdu se podle správy skládalo z jedné věty: „Vyslechnul si... schvaluje... realizovat opatření, zabezpečující úplné překonání“. Přijato jednohlasně, stejně jako návrh „nepublikovat v současnosti“. „Současnost“ trvala 33 let, během nichž se text referátu neobjevil ani v tisku. Poprvé (a naposledy!) roku 1989 v žurnálu „Izvestija ÚV KSSS“ v části „Ze stranických archivů“. Ten, kdo touží po četbě referátu, si ho může přečíst, pokud se mu to podaří, tedy s obtížemi²³» (http://www.izvestia.ru/hystory/3072491_print)

Pochopit, proč vedení KSSS tajilo před lidmi v SSSR text referátu 33 let, umožňuje dokument z archivů ÚV, otištěný deníkem „Izvestija“ ve zkoumaném článku:

«Protokol zasedání Prezidia ÚV KSSS. 1. února 1956

způsobem a nenakládající na USA odpovědnost za rozhodnutí a následky.

V materiálech Koncepce sociální bezpečnosti jsou rozsáhlé citace z Direktivy Výboru národní bezpečnosti USA 20/1 z 18. srpna 1948. „Naše cíle ve vztahu Ruska“ jsou obsažené v textu práce VP SSSR „Voda mrtvá“ a prezentované v Příloze k práci VP SSSR „Potřebujeme jinou školu“. Tyto a jiné práce VP SSSR jsou publikovány na internetu na stránkách www.mera.com.ru, www.vodaspb.ru a www.globalmatrix.ru, a také jsou začleňovány do struktury Informační báze VP SSSR, rozšiřované na datových nosičích.

20 M. S. Gorbačov nemohl nečíst, pokud ne všechny stenogramy 20. sjezdu, jakoby „tajného“ referátu N. S. Chruščova. Proto se v této větě projevuje buď idiotismus M. S. Gorbačova, nebo jeho pokrytectví, poněvadž vše to, o čem „Gorbi“ v této větě mluví, na 20. sjezdu provedeno nebylo.

21 http://www.newsru.com/russia/13feb2006/gorby_print.html

22 Tím, co řekl N. S. Chruščov, se poděkl o tom, že spiknutí bylo a bylo potlačeno na konci 30. let. Ale spiknutí bylo rozvětvené a mnohoplánové. Když ztratil v polovině 30. let trockismus v SSSR autoritu ve společnosti, potom pro likvidaci bolševismu v SSSR v čele se Stalinem vládcové trockismu potřebovali: vnější sílu – tou se stalo Německo; a vnitřní sabotáž a záškodnictví číhajících organizovaných trockistů, ostatních protivníků bolševismu a ideově-psychologicky nepevných a apolitických lidí, musel oslabit stalinský režim zevnitř a oddělit zdroje společnosti od úkolů stavby socialismu a komunismu pro řešení úkolů obrany této stavby. Agrese z vnějšku a vnitřní sabotáž a záškodnictví musely podle pravidel trockismu vést k vytvoření revoluční situace a pádu bolševického režimu.

23 Autoři článku v tomto tvrzení lžou. Časopis „Zprávy UV KSSS/ Известия ЦК КПСС“ je opravdu většinou čtenářů nedostupný, ale uživatelů internetu je v Rusku více, než je jejich náklad. Tedy pokud by redakce skutečně chtěla, aby se lidé seznámili s referátem N. S. Chruščova 20. sjezdu a udělali si na něj svůj názor, uvedla by odkazy na internetové stránky, na kterých je proslulý referát „O kultu osobnosti a jeho následcích“ zveřejněn. Nicméně oni to neudělali, poněvadž odkazy na 20. sjezd jsou pro jejich redakci jen důvod k tomu, aby, plnice protinárodní objednávku, pokračovali ve lhaní o Stalinovi a o tom období, a ještě lhali tím nejhlupejším způsobem. Na internetu je celý text referátu N. S. Chruščova s odkazy na vydání v „Izvestija ÚV KSSS“ (č. 3/1989) možné najít na stránce: <http://lib.ru/MEMUARY/HRUSHEW/kult.txt> (odkaz ke dni 18. 2. 2006). Jakoby tajný referát je citován v tomto vydání.

(Přítomni byli členové vyššího vedení strany. Ruční poznámky provedeny členem všeobecného odboru ÚV V. N. Malininem pro své potřeby, útržkovitě, heslovitě. – „Izvěstija“).

Aristov: s. Chruščov, jsme dost chlapi, abychom řekli pravdu?

Mikojan: Dekret o boji proti teroru byl přijat 1. prosince 1934.

Pospelov: Schvalovaly se limity na represe.

Chruščov: V referátu ještě asi doplnit.

Pervuchin, Bulganin, Mikojan – Podporují.

Chruščov: Serovovi, Rudenkovi, Pospelovově komisi (začala pracovat v prosinci roku 1955. „Izvěstija“) – prověřit Tuchačevského činnost.

Molotov: Ale Stalina jako velkého vůdce je třeba uznat.

Mikojan: A ty, s. Molotove, jsi ho podporoval!

Kaganovič: Mnohé je možné přehodnotit, ale Stalin stál třicet let v čele.

Molotov: Nelze v referátu neříct, že Stalin je velký pokračovatel Leninova díla.

Mikojan: Vezměte si historii – je možné se zbláznit.

Saburov: Jsou-li fakta pravdivá, copak to je komunismus?! To odpustit nelze.

Pervuchin: Věděli jsme? Věděli, ale byl teror.

Bulganin: Je třeba říci straně celou pravdu, co samotný Stalin představuje, je třeba zaujmout takovou linii, abychom nebyli za blbce. Členy ÚV 17. sjezdu zlikvidoval. Nesouhlasím, že je velký pokračovatel.

Vorošilov: Strana musí vědět pravdu, ale sdělenou tak, jak si život žádá. Doba se řídila okolnostmi. Ale stranu jsme vedli po Marxově, Engelsově, Leninově a Stalinově cestě. Měl Stalin svůj podíl ²⁴(?)? Měl, bylo mnoho hanebností, správně to říkáte, s. Chruščov, nicméně je potřeba popřemýšlet.

Suslov: Za několik měsíců jsme se dozvěděli hrozná věc. Ničím to nelze ospravedlnit. Stalin Dvinskému říkal: 10 – 15 lidí zůstalo na oblast, to stačí²⁵.

Molotov: Připojuji se k Vorošilovi: rekonstruovat pravdu. Pravdou je i to, že pod Stalinovým vedením zvítězil socialismus. Ale hnusné záležitosti – to je také fakt.

24 Očividně je vypuštěno slovo, například: „viny“.

25 Mimo výchozí kontext věta jednoduše nedává smysl.

Chruščov: Stalin byl věrný věci socialismu, ale vše bylo barbarskými způsoby. Zničil stranu. Nebyl marxista. Vše svaté, co je v člověku, smazal.»²⁶

Jak je patrné z výše uvedených poznámek, jež si pro sebe udělal V. N. Malinin, na tomto zasedání Prezidia ÚV se posuzoval jen předpokládaný referát ÚV o období stalinismu. Samozřejmě, tyto poznámky „pro sebe“ nejsou stenogram, nicméně všeobecnou náladu účastníků tohoto zasedání *vrcholného veřejného vedení KSSS* vyjadřují.

Především odhalují lživost uvedeného výroku M. S. Gorbačova: „Význam 20. sjezdu není jen v tom, že byl zkritizován Stalin, *řeč byla o vážném přezkumu principů řízení státu, procesů, které se týkaly základů celého našeho života, včetně problémů demokracie*“. Hlavně všeho toho, co je v této větě námi označeno kurzivou, se účastníci zasedání Prezidia ÚV KSSS 1. února 1956 se báli více než ohně. Zajímaly je hlavně jiné problémy:

- Kolik z počtu *národu všeobecně známých* zneužití moci ze strany stranického aparátu přiznat?
- Na koho svalit osobní odpovědnost tak, aby při tom zachránili svou korporátní a v podstatě protinárodní moc?
- Jak přitom nebýt v očích národa za blbce a přesvědčit národ, miliony prostých pracujících, o tom, že vládnoucí strana pracuje pro jejich zájmy a zájmy jejich dětí, tj. že je věrna především ideálům socialismu a komunismu?

Hlavně toto je viditelné z výše uvedených Malininových poznámek, a ještě zřejměji se to projevilo v pozdějším referátu N. S. Chruščova „O kultu osobnosti a jeho následcích“. Ale tento referát byl v SSSR pro studium a pochopení politicky aktivní části společnosti v období více než 30 let nedostupný, i když jeho text byl za hranicemi publikován **během půl roku**.

Pokud by byl tento referát otištěn ve sborníku materiálů 20. sjezdu²⁷, pak by byl ve společnosti námět k projednání a hlavně kritice pozice té vnitřní mafie, jejímž veřejným mluvčím se stal N. S. Chruščov. Nejsou-li stenogramy vystoupení publikovány, potom mohou být ve společnosti jen drby na téma, že na sjezdu proběhlo něco, ale obsah toho „něčeho“ si může každý vykládat jen v souvislosti se svými znalostmi, chápáním a uměním odlišovat pravdu a výmysly.

A ve skutečnosti nikoho z účastníků zasedání Prezidia ÚV KSSS 1. února 1956 nezajímaly problémy vzájemných vazeb v reálné historii:

- Ideálů komunismu jako takových
- Reálné historické praxe
- Motivace ve společnosti celkově a konkrétně ve straně
 - k realizaci ideálů komunismu v životě
 - k likvidaci úspěchů budování socialismu

Ale o naléhavosti zejména této problematiky výběru cest dalšího rozvoje společnosti účastníci zasedání Prezidia ÚV 1. února 1956 věděli, jelikož N. S. Chruščov ji vyjadřoval především slovy:

„Stalin byl oddán socialistickému dílu, ale vše bylo barbarskými způsoby. Zničil stranu, nebyl marxistou.“

Tento chruščovský zmatek neplyne z velkého rozumu a nepramení z velké cti²⁸. Ale při troše snahy je možné ho přeložit do jednoznačně pochopitelných lexikálních obrazů – je nasnadě, že pokud byl Stalin

26 http://www.izvestia.ru/hystory/3072491_print

27 Sborníky materiálů sjezdu se v SSSR publikovaly po ukončení každého sjezdu a obsahovaly výroční referáty ÚV, vystoupení v diskuzích k nim, programová vystoupení ÚV, usnesení sjezdů se všemi body denních jednání.

28 Je výplodem nemorálnosti, činící si nárok na svatost, ale omezenou při realizaci těchto nároků v životě. Z toho pramení výčitka N. S. Chruščova na Stalinovu adresu: „Vše svaté, co je v člověku, vymazal“

oddaný věci socialismu a při tom nebyl marxista, potom nemá marxismus k reálnému socialismu žádný vztah. A to vede k otázkám:

- Jakou stranu Stalin zničil: skutečně-socialistickou? Nebo skutečně-marxistickou, pseudosocialistickou?
- Která strana v praxi hájí zájmy národa, a která na národě parazituje?
- Mohly tyto, dle cílů a úkolů, dvě různé strany koexistovat paralelně a zároveň ve společných organizačních formách?
- Pokud mohly, pak jak na sebe navzájem působily, pronikajíce vzájemně do sebe?
- V čem je rozdíl reálně-socialistické a pseudosocialistické strany a jak se tyto rozdíly projevují ve stranickém životě a v interakci strany s bezpartijní společností?

A to by nevyhnutelně vedlo k otázkám o politických perspektivách:

- Ke které z obou stran patří každý z členů KSSS, a především, členové Prezidia ÚV?
- Jsou tací, co slučují členství v obou stranách?
- Kdo z nich to dělá nevědomky, a kdo z prospěchářství (miloučké telátko saje od dvou matek)?
- A pokud je socialismus dobro a Stalin vše dělal hrubiánsky, potom jak budovat socialismus a komunismus nehrubiánsky?

Ale referát N. S. Chruščova „O kultu osobnosti a jeho následcích“ (jakož i materiály zasedání Prezidia ÚV) nesměřuje k této problematice – naopak od ní odvádí.

N. S. Chruščov a ti, kdo stáli za ním, ovládli (jimi vybranou sestavou delegátů) 20. sjezd, jak se říká „podvodem“: náhle navalili reálná fakta o zneužíváních moci v stalinském období na přeskáčku s vědomou lží a navrhli přijmout celý tento koktejl za pravdu bez otázek a posouzení, což sjezd demoralizovaný zhanobením kultu Stalinovy osobnosti odhlasoval, jelikož převážná většina jeho delegátů byla morálně-psychologicky nepřipravena k tomu, aby se postavila proti „nájezdu“ N. S. Chruščova a jasně se vyjádřila, že sjezd musí mít věrohodný úhel pohledu na události z let 1923 – 1953. Poté nějaký text přečetli po celém Svazu ve stranických organizacích jako referát N. S. Chruščova na 20. sjezdu. V důsledku toho v zemi vznikly drby, a do ÚV se rozšířily, referátem N. S. Chruščova inspirované, reakce veřejnosti k usnesení 20. sjezdu. Samotný referát si nemohl nikdo přečíst a dát do souvislosti se svou životní zkušeností a chápáním epochy.

Ve zkoumaném vydání „Izvestija“ s článkem «Nikita Chruščov: „bez Stalina by možná nebyla ani válka“» jsou dvě odezvy, vyjadřující protikladné, vzájemně se vylučující úhly pohledu na to, co proběhlo na 20. sjezdu KSSS.

První odezva:

«Prezidiu 20. sjezdu Komunistické strany Sovětského svazu [mezi 25. – 28. únorem 1956]

Dozvěděla jsem se o prohlášeních na sjezdu, co se týče falsifikace historie revoluce a strany, a též odsouzení vůdců revoluce a strany, nespravedlivě obviněných, jako nepřátelé národa. Mezi nimi je můj zesnulý manžel Lev Trocký, pojmenovaný jako nepřítel národa číslo jedna,

Nic svaté, co je v člověku, vymazat nelze. Ale vlastní nemorálnost, zbabělost, slabošství a bezohlednost mají potenciál zvlgarizovat a zvrátit vše svaté, co je v člověku, a pak se do života vylévá proud cynismu, jenž se podává jako svatost. A pokud se to děje, není třeba přenášet za to svou odpovědnost na své okolí a na údajně objektivní okolnosti, což udělala stranická věrchuška na 20. sjezdu.

a také můj syn Lev Sedov²⁹. Z důvodu těchto prohlášení potřebuji revizi procesu s cílem rehabilitace památky obětí před světovým veřejným míněním. Natalja Sedova-Trockaja»

Ale ani N. S. Chruščov, ani vládnoucí věrchuška KSSS nemohli začít s rehabilitací L. D. Trockého ze dvou příčin:

- Na rozdíl od samotného L. D. Trockého, znalého marxismu (jeho textů), zasvěceného do mnoha dalšího a na tomto ideovém základě činného v politice, byli byrokraty bez idejí, a ta či ona ideologie je zajímala jen jako prostředek uchvácení moci v konkrétních historických okolnostech.
- Přiznat politickou autentičnost L. D. Trockého by znamenalo podkopat základy své korporátní moci v SSSR, natolik byl L. D. Trocký a trockismus nepopulární v očích národa SSSR a prostých členů strany, počínaje 30. léty.

Druhá odezva:

«Anonymní dopis z města Gorkého do časopisu „Komunista“ [ne později než 14. listopadu 1956]

Soudruhu redaktore! Udivuje mne, že hodně píšete o kultu osobnosti J. V. Stalina, a u nás, v Molotovově³⁰ automobilovém závodě, je často od pracujících slyšet nespokojenost s takovým vztahem ke Stalinovi. A ti vedoucí chruščovové, „cestovatel“³¹, jak mu u nás říkají, se proslavovali se špiónem Titem, jsou v koncích, a nyní neví, co dělat se svým kolektivním vedením. **U Stalina stála pracující třída na prvním místě** (zvýrazněno námi při citování: *podstata bolševismu je v tom, že pracující má právo žít minimálně ne hůře než řídící pracovník*), ale **Chruščov má skupinku lidí, která již přišla ke komunismu** (zvýrazněno

29 L. D. Trocký měl dva syny.

Sedov Lev Lvovič (1906 – 1938). Starší syn L. D. Trockého z druhého manželství. Byl členem bolševické strany, otcovým soupeřem a pomocníkem. Studoval v MVTU. Od poloviny 20. let byl naplno oddán politické činnosti. Společně s otcem odjíždí do vyhnanství v Alma-Atě, poté společně emigrují. V emigraci se L. L. Sedov stal otcovým nejbližším spolupracovníkem, jeho důvěrníkem a tajemníkem. Společně s otcem žil v Turecku, poté v Paříži, kde až do smrti řídil časopis „Opoziční bulletin (bolševiků-leninců)“, vydávaného L. D. Trockým od července 1929. Aktivně se účastnil založení IV. (Trockého) Internacionály, byl autorem řady knih a brožur, ve kterých bránili ideje L. D. Trockého. Zemřel 16. února 1938 v pařížské klinice za záhadných okolností» (http://safety.spbstu.ru/book/hrono/hrono/biograf/sedov_st.html)

Sedov Sergej Lvovič (1908 – 1937). Mladší syn L. D. Trockého z druhého manželství. Na rozdíl od otce a staršího bratra byl daleko od politiky, stal se talentovaným inženýrem, autorem řady prací o termodynamice a teorie diesellového motoru. V necelých 30 letech byl profesorem Moskevského technologického institutu. Začátkem roku 1935 společně s tzv. kremelskými událostmi byl S. L. Sedov uvězněn a odsouzen k 5 letům vyhnanství. Ale již 29. října 1937 byl zastřelen. Roku 1988 Vrchní soud SSSR zrušil jeho trest a obvinění zastavil (http://safety.spbstu.ru/book/hrono/hrono/biograf/sedov_ml.html).

30 V současné době „GAZ“ – Gorkého automobilový závod v Nižním Novgorodě.

31 Původ této přezdívky je v tom, že na rozdíl od J. V. Stalina, který prakticky jen jednou odjel ze SSSR roku 1943 na Teheránskou konferenci, N. S. Chruščov v době výkonu své funkce Prvního tajemníka ÚV KSSS a Předsedy rady ministrů SSSR strávil během roku i (úhrnem) několik měsíců na zahraničních cestách, k tomu často ještě s partnerkou. Po dobu jeho nepřítomnosti práce, která potřebovala rozhodnutí hlavy strany a státu, stály. Kromě toho, v té době byla většina toho mínění, že účast partnerky hlavy státu je to samé, jakoby obyčejný inženýr jel na služební cestu spolu se svou ženou a vláda by zaplatila cestu a stravu jeho ženě.

Status „první dámy“ v SSSR ani zákon, ani morálka společnosti nepředpokládaly, a bylo to spravedlivé.

námi při citování: to je podstatou ezoterického skutečného marxismu, jemuž byl věrný L. D. Trockij). Nějaký člen oddělení městského nebo výkonného výboru dostává dvě výplaty, žije s rodinou na dačách za městem. Nemluvě již o velkých lidech, kteří mají dvě-tři auta pro dědečka, babičku, tchýni atd. Proč nepíší o tom, že V. I. Lenin říkal, že libovolný manažer nemá dostávat více, než vysoce kvalifikovaný pracující! (zvýrazněno námi při citování³²). V souvislosti s takovým vztahem ke Stalinovi ze strany Chruščovovy a některých dalších, byly velmi nehezké rozhovory a anekdoty, ale Stalin má u národa mimořádnou autoritu a lásku. Pracuji jako technolog, musím chodit po dílnách a musím to všechno poslouchat.»

Bylo-li to oznámení věrného nevolníka, kterému je milejší život v nevolnickém právu nebo výčitka vedení KSSS formou udání, ví jen Bůh.

Většina inteligence po 20. sjezdu, jako vždy, zaujala pozici hlupáka, projevivše přání obdržet další, k použití připravený názor. Dále přináší „Izvestija“ v tomtéž vydání vzorky takových tužeb:

«**Prezidiu ÚV KSSS od člena ÚV A. M. Pankratovové** (známá sovětská historička. – „Izvestija“)

Považuji za důležité ohlásit nálady mezi leningradskou inteligencí.

Na stranických schůzích byl přečten referát N. S. Chruščova za účasti bezpartijního aktivu³³. Bylo připuštěno mnoho živelností: nebylo zřejmé, koho považovat za aktiv, jedna část

32 Nahlédneme do knihy V. I. Lenina: „Stát a revoluce/ Государство и революция“

«...na příkladu Komuny (Pařížské, 1871 – naše poznámka k citaci). Marx ukázal, že funkcionáři v socialismu přestanou být „byrokraty“, být „úředníky“, přestane jejich jmenování, kromě volby, stejně tak budou v libovolnou dobu nahraditelní, a ještě se jim ÚPRAVÍ PLAT NA PRŮMĚR PRACUJÍCÍHO, a ještě se nahradí parlamentní úřady pracujícími (parlament je od francouzského „parle“ – hovořit, tj. parlament je žvanárna, ve většině případů zbytečná: – autor), tj. vydávajícími zákony a uvádějícími je do života. (...) Marx ... uviděl v praktických pokynech Komuny TEN ZLOM, KTERÉHO SE OBÁVAJÍ A ZE ZBABĚLOSTI NECHTĚJÍ PŘIZNAT OPORTUNISTÉ Z DŮVODU, ŽE SI NEPŘEJÍ RVAČKU S BURŽOAZIÍ... – zvýrazněno námi při citování.

Věnujme pozornost tomu, co praktické kroky Pařížské komuny primárně znamenají směrem k jejich popisu klasiky marxismu, jakoby ke klasikům nepatřili. Z pohledu teorie řízení snížením platu řídicích pracovníků na průměrnou úroveň v odvětvích materiální výroby, se Pařížská komuna pokouší uzavřít opačné vazby společenského řízení na pracující většinu, jejich přepojením z uzamčení na vysoko nákladové skupiny „elit“: jak národní, tak meziregionální nadnárodní.

Pařížská komuna zkrachovala, poněvadž ti, kdo souhlasili s plněním řídicích povinností v navrhovaných podmínkách, nedisponovali nezbytnou kvalifikací; a ti co nezbytnou kvalifikací disponovali, přetékali „elitárními“ ambicemi, viděli v pařížských pracujících nepoddajnou/neposlušnou/vzpurnou sebranku, kterou je nutné rychle zahnat zpátky do děr, tj. ukázali se MRAVNĚ NEPŘIPRAVENÍ NA TO, aby řídili společnost, vycházejíce z životních zájmů většiny, a žít přitom tak, jak žije průměrná rodina.

J. V. Stalin pracoval na tom, aby byl tento princip v SSSR realizován: politika postupného snížení cen zboží masové poptávky byla směřována k tomu, aby po dosažení dostatečně vysoké úrovně výroby, zlikvidoval v reálně socialistickém společenství nepotřebný systém adresného „speciálního zabezpečení“ úředníků, vynikajících vědců, konstruktérů, kulturních činovníků a jejich rodin, jenž odvedl svou práci v období budování socialismu. Jednou z výhrad ze strany pracujících k Chruščovovu režimu a následujícím režimům v SSSR bylo to, že se odklonili od tohoto stalinského kursu, vyrábějící v nových generacích „elitu“ se sklonem k parazitismu na práci a životě národa za pomoci vykořisťování svým monopolním sociálním statusem a přístupem k „speciálnímu zabezpečení“.

33 Bylo to vytvořeno z toho důvodu, aby se urychlil proces rozšiřování drbů a výmyslů s cílem chaotizace sovětské společnosti.

bezpartijních se zvala, druhá nikoliv, mezi komsomolci byli teenageři, školáci. Shromáždění byli upozorněni, že ani diskuse, ani otázky nebudou přípustné. Celé to mezi kádry inteligence vyvolalo nevoli a velké množství otázek, svědčících o velkém znepokojení a zmatku. Musela jsem během 20. – 23. března udělat 9 referátů a přednášek. Obdržela jsem 800 vzkazů. V mnohých z nich byla otázka: jak se nyní ke Stalinovi chovat?

„Národ nemůže Stalinovi odpustit nesmyslné oběti ve Vlastenecké válce“. (Asp. Dorošenko)

„Není důležité, co si o sobě myslel Stalin, že ničí lidi ve jménu socialistického díla; je důležité, že způsobil újmu a škodu“. (bez podpisu)

„Vezmeme-li v potaz, jaké jsou v referátu dokonce náznaky na Stalinův vztah ke Kirovově vraždě a co se říká o jeho téměř záškodnické roli ve Vlastenecké válce, pak se nabízí jen jeden závěr: je skutečně nezbytné portréty sundat a odstranit ho z historie“. (bez podpisu)

„Nyní je ve školách schváleno odstranění portrétů s. Stalina z učebnic. Je to správné nebo ne?“ (Petrov)

„Je nezbytné od základu změnit vztahy národních mas a představitelů, vše ostatní bude jen žvanírna“. (bez podpisu).

„Čím byl tedy náš stát během téměř 30 let: demokratickou republikou nebo totalitním státem s neomezeným absolutismem? Nebo to je, možná, kompatibilní?“

„Nepodporuje kult osobnosti příslušenství k jedné straně a téměř úplné sloučení orgánů moci a orgánů stranických?“ (bez podpisu)

„V referátu je nepřesvědčivá odpověď na otázku: kde byli členové Prezidia? Objasní se to stranickým organizacím?“

„Proč se jeho chování nevysvětlí jako odraz zájmů určité sociální vrstvy, vyrostlé na půdě sovětského byrokratismu, manipulujícího sovětskou demokracií?“

Bylo vyjádřeno přání, aby se ÚV obrátil ke straně s tajným dopisem, ve kterém by bylo nezbytné vysvětlení v souvislosti s otázkami o kultu osobnosti.»

Tyto odezvy typických „inteligentů“ na jim předčítaný referát N. S. Chruščova v podstatě ukazují, že inteligence fakticky není mozkiem ani svědomím národa, byť se o tuto roli její představitelé ucházejí. A. I. Solženicin ji charakterizoval slovem „vzdělanovština“ správně; přečetli všechno možné, ale sami přemýšlet nechtějí a neumějí, ačkoli se falešně považují za elitu, mozek a svědomí národa. A od časů 20. sjezdu se kvalita inteligence, jako určité sociální skupiny, zaměstnané mimo „sféru materiální výroby“ nebo mající „svobodná povolání“, v Rusku nezměnila.

* * *

Sebepropagace naší současné inteligence jako kandidátů na *elitní status, zabezpečující kvalitativní převahu nad obyčejným národem ve smyslu spotřeby sociálních výhod* s kompletní nezodpovědností za výsledek své práce, se projevilo v nejjasnější formě v článku Fjodora Burlackého³⁴ „Stalin startuje ze zadních řad. Ale

34 Od časů N. S. Chruščova byl F. Burlacký po mnoho let aktivní v ÚV KSSS jako pisatel projevů, referent, konsultant, sloužil ne nevýznamným úředníkům, a také přímo vůdcům. Jinými slovy na nejvyšší úrovni minulých řídicích struktur SSSR, „má svůj podíl na formování sovětského národa v duchu věrnosti ideálům marxismu-leninismu na cestě ke světlé komunistické budoucnosti“. V té době k jeho služebním a společenským povinnostem patřilo „prorokovat“ neodvratnost vítězství komunismu na základě idejí marxismu-leninismu v celosvětovém rozsahu.

ještě je čas odvrátit jeho příchod“, otištěného v „Nězavisimoj gazetě“ v rubrice „Knižní přehled“ 22. května 1997.

Přiznání F. Burlackého:

«Druhým projevem stalinismu je lidovost. Z Uvarovovy triády „pravoslaví, samoděržaví, lidovost“, si vzal Stalin poslední dvě, a ke konci svého života používal i první; za něho bylo otevřeno 20 tisíc kostelů. **Lidovost byla ve všeobecném vzdělávání a možnostech osobního úspěchu, z chléva na maršála, nebo na ministra, či akademika, případně být národním umělcem** (zdůrazněno námi při citování; to je hlavní kvalita sociálně ekonomické politiky bolševismu, již byl J. V. Stalin věrný). A jak říkáme³⁵, úroveň života se po válce zvyšovala, lidé měli garantované minimum, bezplatnou zdravotní péči a rekreaci.»³⁶

Ve sloupku svého textu F. Burlacký píše o době po odstranění Stalina:

„Demokratické hnutí, jenž začalo po Stalinově smrti, opět sešlo z cesty na takovou kolej, která vede národ a stát, novou elitu i prosté lidi, do různých stran.“

Připomeneme-li si, že „démos“ znamená v řečtině „lid“, pak v podstatě F. Burlacký píše, že demokratické hnutí sešlo z cesty a stalo se protinárodním, v důsledku čehož národ (prostí lidé) a vláda („nová elita“ pokud mluvit jeho slovy³⁷; ale v podstatě „inteligence“) jdou různými cestami k různým cílům.

Pokud by psal F. Burlacký rusky srozumitelným jazykem nebo i kdyby pronikl do smyslu slov, hned by uviděl, co napsal: „národní hnutí sešlo z cesty a stalo se protinárodním“, při čemž by stálo za to prozkoumat sociální složení účastníků tohoto hnutí, jenž sešlo z cesty a vzpomenout aforismus V. O. Ključevského:

*Opravdový cíl dobročinnosti není v tom, aby se dobročinilo, ale aby již nebylo potřeba dobročinit*³⁸.

Červi na těle národa: tělo slábne, parazité jsou znepokojeni.

Ruská inteligence jsou listy, opadávající ze svého stromu: může se jim stýskat po jejich stromě, ale strom je litovat nebude, protože mu vyrostou listy nové.

Tj. historie ruské inteligence se opakuje, jako dvakrát dvě, čehož objasnění lze též nalézt v Ključevského aforismu, jímž začíná jeho sešitek: *Zákonitost historického jevu je nepřímá úměrná jeho duchovnosti*, což také objasňuje osudy ruské inteligence v minulosti a její vyhlídky do budoucnosti, které F. Burlackého tak děsí.

«Čeho se lze ještě v budoucnosti dočkat? Všechno bude záviset na úrovni chamtivosti nebo racionality byrokratické a finanční elity. Podělí-li se o to, čeho se zmocnila v 90. letech, a dá národu šanci na zabezpečený život za dobrou práci, vše půjde jako v Brazílii nebo v Argentině směrem k podřízenému kapitalismu, který může v druhé polovině 21. století dosáhnout současné úrovně USA nebo Západní Evropy.

Pokud se elita nepodělí, opět se objeví soudruh Lenin nebo soudruh Trocký, a možná dokonce i soudruh Stalin³⁹. Takový člověk bude mít sotva tvrdácký profil G. Zjuganova nebo zelený

35 V podstatě je to přiznání v pomlouvání Stalinovy epochy, jenž zachvátilo stát po 20. sjezdu KSSS.

36 F. Burlacký zopakoval tento text prakticky doslovně také ve svém novém článku „Stalin a stalinismus: minulost, jenž neodchází“, zveřejněném v „Nězavisimoj gazetě“ 17.2.2006 (<http://www.ng.ru/printed/65520> nebo http://www.ng.ru/ideas/2006-02-17/9_stalin.html)

37 Přičemž je charakteristické, že F. Burlacký při opakování změnil pořadí: „...národ a stát, prosté lidi a novou „elitu“...“ – tak by to bylo dobře, a obrácené pořadí podsouvá do psychiky lidí stereotyp o lidovosti současné vlády mimo kontroly vědomí.

38 To znamená, aby ve společnosti vše bylo dobře zařízené a nebyli by zbídačení, potřební, jenž potřebují dobročinnost tak, jak existuje v davo-, „elitárních“ společnostech.

pohled A. Lebeděva, nebo bouřlivou povahu A. Lukašenka. Nejpravděpodobněji se objeví odněkud ze zadních řad, jako se objevil Koba, ve kterém nikdo nerozeznal budoucího Stalina.

I když, ještě je čas odvrátit příchod „spasitele“ v železných botách⁴⁰, schopného rozetnout společenské problémy a lidské osudy. Elita, stará i nová, musí dostat rozum⁴¹, pokud nechce zhynout a stáhnout s sebou stát do propasti nového stalinismu.»

Od publikování tohoto článku uplynulo 8 let. Ale žádný posun v pochopení doby a perspektiv F. Burlacký nepředvedl, jelikož svůj nový článek „Stalin a stalinismus: minulost, která neodchází“, otištěnou v „Nězavisimoj gazete“ 17. února 2006, končí slovy:

«Co je možné v budoucnosti očekávat? Všechno bude záviset na racionalitě a chamtivosti byrokratické a finanční elity. Pokud se podělí o to, co dostala v 90. letech, a dá šanci národu žít zabezpečený život za dobrou práci, vše postupně půjde jako v Brazílii a Argentině, k podřízenému kapitalismu, který může v druhé polovině 21. století dosáhnout současné úrovně zemí Západní Evropy.

Pokud se elita nepodělí, hrůza plíživého stalinismu se, bez zjevného kultu a masových represí, může stát realitou.»⁴²

Z toho lze pochopit, že závislý kapitalismus typu Brazílie a Argentiny se stal během mnoha let ohraničenou touhou bývalého ideologa ÚV KSSS (možná i celý minulý život: zrozený se plazit v tvůrčí impotenci, lézat nemůže a nemusí). Představit si takovou možnost, že v polovině 21. století nebudou Brazílie a Argentina na nikom záviset, protože na Západě je více než dost vnitřních problémů, z nichž každý může pohřbit celou globální civilizaci, to je nad intelektuální možnosti interního „proroka“ „Nězavisimoj gazety“.

Ale pokud by v r. 1985 směřování perestrojky definovali ti, kteří řídili KAMAZy po cestách SSSR se Stalinovými portréty za čelním sklem, pak bychom už nyní žili jinak. Ale směřování perestrojky definovala inteligence, k níž také náleželi zjevní antikomunisté různého smýšlení, a rozpadající se marxisté-leninisté a více odolní k rozkladu (protože morálněji a mravněji se v ideologické sféře rozpadnout není kam) marxisté-trockisté (a F. Burlacký mezi nimi).

Inteligence, byvší u moci, v té době též viděla KAMAZy se Stalinovými portréty, nicméně začala novou kampaň za diskreditaci a vykořenění „stalinštiny“. Jelikož F. Burlacký, po 12 letech od začátku perestrojky (v r. 1997), byl donucen pustit se znovu do tématu stalinismu, vyjadřuje to skutečnost, že perestrojková marxistická a buržoazně-„demokratická“ inteligence na frontě ideologického boje, se ukázala neschopnou zvítězit nad stalinismem, který se ve společnosti celou dobu po 20. sjezdu vyskytoval. Pokud by stalinismus vedl celou dobu aktivní osvětovou činnost, jeho protivníkům by se nedobře dařilo.

* * *

Ale jak ukázala antistalinská propagandistická kampaň u příležitosti 50. výročí 20. sjezdu, za dobu, která uběhla od r. 1997, kdy F. Burlacký vyjádřil „elitární“, menševické znepokojení budoucí renesancí „stalinismu“, ale v podstatě bolševismu, se ruská „elita“ nachází především ve slepé propagandistické

39 Je možné, že F. Burlacký pociťuje nebo se dokonce dovtipuje, že Lenin, Trocký a Stalin jsou zosobněním různých politických sil.

40 Když už zavedeme řeč na boty a budeme historicky přesní, pak Stalin upřednostňoval měkké, a nikoliv železné: železné byly atributem výsledkové komory inkvizitorů

41 Je potřeba doplnit: a vyřešit společenské problémy. Společenské problémy je třeba řešit s předstihem. A pokud se to děje, pak je to většinou lidí jedno, kdo konkrétně to udělal: předešla moc nebo ti, kdo ji odstranili.

42 Je možné, že F. Burlacký pociťuje nebo se dokonce dovtipuje, že Lenin, Trocký a Stalin jsou zosobněním různých politických sil.

uličce, charakteristické nejen lidovým termínem „záchodek“⁴³, poměrně nedávno zavedeným do politického slovníku...

43 Ve hře dáma je „záchod“ taková poloha hracího kamene na desce, kdy s ním nelze nikam táhnout: všechna pole, která jsou pravidly přípustná, jsou obsazena jinými kameny, které není možné „sníst“ nebo bokem obejít. Kameny chráněné v „záchodcích“ při absenci jiných kamenů, se kterými lze táhnout, jsou ve hře neúčinné, a proto je tento stav na hrací desce ekvivalentem prohrané partie hráče, jehož hrací kameny spadly do „záchodu“.

2. První následky 20. sjezdu a další otázky k tématu

Ačkoliv po skončení sjezdu text referátu N. S. Chruščova nebyl v SSSR publikován, je jasné, že skrýt samotný fakt vystoupení bylo nemožné: buď by byla potřeba být absolutními idioty nebo se k idiotům „zařadit“, sledující nějaké cíle, proto, abyste referát přečetli před třicetitisícovým publikem, a poté ho kvalifikovali jako „tajný“, a ještě ho po nějakou dobu prezentovali ve všech stranických organizacích státu, zaměňvše na něm klasifikaci „tajné“ za „neurčeno pro tisk“, disponující zcela nejasným právním statutem.

To byl důvod, proč se hned po skončení sjezdu objevily zvěsti o tom, že na něm N. S. Chruščov referoval o něčem údajně „tajném“, a začal lov zahraničních novinářů a rozvědčků za jeho obsahem. Lov byl věnčen úspěchem. Již 4. června 1956⁴⁴ byl text údajně „tajného“ referátu N. S. Chruščova na uzavřeném zasedání 20. sjezdu publikován v „New York Times“ a o dva dny později francouzským „Le Monde“. V r. 1959 bylo v SSSR rozhodnuto o publikování tohoto referátu, ale nakonec bylo jeho zveřejnění přerušeno ve stadiu přípravy.

O tom, jak se stal referát majetkem západního tisku je několik verzí. Jednu z nich představil program Ruského vysílání „Zprávy týdne“ 30. ledna 2005. V interpretaci S. Paškova (korespondenta RTR na Blízkém Východě) vypadala následovně:

«Kdo přesně opatřil Západu utajený text referátu o – kultu Stalinovy osobnosti – na 20. sjezdu KSSS? Opravdu je tento únik plodem milostné intriky?

25. února 1956. Poslední, 11. den 20. sjezdu. Poslední 3 hodiny práce a všech 1200 delegátů se rozjede do svých domovů. Avšak Chruščov žádá zahraniční hosty a tisk, aby opustili sál. Vzniká půlhodinové přerušení. Po 30 minutách vychází na tribunu, a přestože je zpočátku viditelně rozrušený, přečte ostře a odvážně svůj znamenitý referát o kultu Stalinovy osobnosti, referát, který se po uplynutí nějaké doby stane hranicí mezi epochami. Ale již tehdy neurčité zvěsti prosákly za zdi Kolonného sálu.

„V Polsku jsme slyšeli, že Američané dají půldruhého milionu dolarů za Chruščovův referát z 20. sjezdu. Všechny tajné služby světa se snaží ho získat a nedaří se jim to“, vypráví Viktor Grajevskij.

Mladý a úspěšný novinář Grajevskij, tehdy hlavní redaktor odboru SSSR ve Varšavě, planě toužil se svými přáteli o tom, jak utratí obnos půldruhého milionu honoráře od CIA, pokud se konkrétně jim podaří najít a dostat utajený text tajemného referátu za oceán. Byl to pro něj jen vtip.

Neměl ani potuchy, jaký vtípek na něj osud spřádá. „Měl jsem přítelkyni, která pracovala v Ústředním výboru strany“, říká Grajevskij. Přítelkyně se jmenovala Lucie Baranovská, starší referent tehdejšího generálního tajemníka Polské sjednocené dělnické strany. Z toho důvodu Grajevského pouštěli do stranického nejsvětějšího ÚV jako vlastního.

Jednoduše se zastavil, aby si dohodl rande a náhodou uviděl na jejím stole červenou brožuru v ruštině se znakem „Přísně tajné“. Byla to osobní kopie referátu pro polského generálního tajemníka Edwarda Ochaba. Lucie, nemajíc ponětí, co je to za knížku, dala ji na pár hodin svému zvědavému milému⁴⁵.

44 Podle jiných zdrojů 5. června 1956.

45 Každému, kdo je obeznámen administrativou tajných materiálů, přinejmenším ze studia na univerzitě, musí být zřejmé jedno z níže uvedených:

- tato verze je úplný podfuk, jehož úkolem je skrýt skutečný pramen úniku;

„Vzal jsem to, šel domů, začal číst. Umíte si představit, co se se mnou dělo. Stalin – otec národů, veliký učitel, slunce; a najednou darebák, jakého historie nepamatuje. A když jsem dočetl, cítil jsem, že mám v rukou atomovou bombu. Chtěl jsem běžet nazpět a odevzdat to. Ale najednou jsem začal přemýšlet. Věděl jsem, co všichni hledají, že chtějí vědět, co Chruščov řekl. Mohl jsem jít k Američanům, dostat 1,5 mil. dolarů, ale rozhodl jsem se jít na Izraelské velvyslanectví“, vypráví izraelský novinář.

Jeho rodiče již tehdy žili v Izraeli. Sám se chystal k repatriaci do země zaslíbené. Rozhodl se, že text Chruščovova projevu se stane dárkem jeho budoucí vlasti. „Položil jsem knihu na stůl“, - vzpomíná Viktor Grajevskij. Zeptal se mne: „Co je zde napsáno?“ Řekl jsem mu to. Zbledl, poté zčervenal, zčernal, zežloutl. Vždyť on věděl lépe než já, co to je.“

Grajevskij nevěděl, že v ten samý den Barmar s kopií referátu odcestuje do Vídně a tam ji v konspiračním bytě předá šéfovi izraelské rozvědky Amosi Manorovi.

Izraelci nezariskovali publikovat senzační text. Ben Gurionovi se zdálo výhodnějším ho předat do CIA Allanu Dullesovi. Paralelně, aniž by poškodil vztahy se sovětským vedením, vytvoří důvěryhodný vztah s Američany.

Chruščovův referát vydají americké noviny, a „Hlas Ameriky“ bude překládat text státům socialistického tábora, zasévaje nesváry a rozkol v řadách komunistů. Jeho, právě do Izraele příšedšího repatrianta, samozřejmě odmění; pravda, skromně a bez pompy, v duchu socialistického sionismu konce 50. let.

„Přišel nějaký člověk malého vzrůstu, který se mnou mluvil trochu hebrejsky, trochu polsky. Řekl mi: „Pane Grajevskij, nezapomeneme, co jste vykonal pro náš stát.“ A jako odměnu vyndal plnicí pero a lahvičku s náplněmi“, vzpomíná Grajevskij.

Grajevského čekala velká kariéra v izraelské televizi. Přesto se romantická historka s odcizením tajného referátu 20. sjezdu zdá 80-letému novináři jako nejdůležitější v jeho dlouhém životě.» (<http://www.vesti7.ru/news?id=5527>)

Ještě jedna publikace na téma reakce na referát N. S. Chruščova na 20. sjezdu za hranicemi SSSR:

«Moskva, 31. ledna (Aleksej Čičkin). V únoru 2006 se naplňuje 50 let od takzvaného „tajného referátu“ N. S. Chruščova na 20. sjezdu KSSS „O kultu osobnosti J. V. Stalina a jeho následcích“.

Text tohoto referátu byl na Západě publikován o 30 let dříve, než v SSSR.

Během posledních let se objevilo nemálo publikací a bylo zveřejněno mnoho archivních dokumentů, potvrzujících brzkou publikaci tohoto dokumentu v zahraničí a použití Chruščovovy prvotní varianty referátu, který zamýšlel přednést Lavrentij Berija v létě roku 1953.

-
- nebo Lucie skutečně splnila misi, kterou ji někdo pověřil, tedy předat ke zveřejnění jakoby „tajný“ dokument;
 - nebo je Lucie úplně blbá: takto může s tajnými materiály zacházet jen debil. A určitě jako referentka Generálního tajemníka Polské sjednocené dělnické strany ve své funkci nemohla nevědět, co je to za desky a jakému nebezpečí může vystavit svého šéfa a co hrozí jí, pokud dovolí komukoli vynést tento dokument z budovy ÚV.

Ve shrnutí vzpomínaný Chruščovův referát byl publikován již na přelomu února a března 1956 v USA, VB, Polsku a Jugoslávii, ale v SSSR až r. 1988. Souhlasné stanovisko ÚV KSSS bylo publikováno již 30. 6. 1956.

Nicméně, vzhledem k archivním dokumentům, a částečně, také vzpomínkám V. Molotova, první nastolil otázku likvidace „stalinského kultu“ L. Berija na Prezidiu ÚV KSSS koncem dubna 1953: hlavně na jeho nátlak bylo zakázáno již na prvomájových demonstracích 1953 používat Stalinovy portréty.

Ale této politice tehdy oponoval i Chruščov, jenž zorganizoval v červnu 1953 společně s Žukovem a Malenkovem Berijovo uvěznění a likvidaci.

Jak ve svých vystoupeních a publikacích následně potvrzovali Mao Ce-Tung a Čou En-laj, chruščovská skupina záměrně organizovala zahraniční vydávání „antistalinského“ referátu, aby ze strany Západu a jugoslávského lídra J. Tita dosáhla blahosklonné přízně.

V dubnu 1956 v redakčním článku „O roli osobnosti v historii“ zdůraznily hlavní čínské noviny „Žen-min ž'-pao“, že „náprava chyb vynikajících politických osobností nemá nic společného s úmyslným falšováním jejich jména, života a díla...“

Návrhy delegací Číny, Maďarska, Albánie, Rumunska, Vietnamu, Mongolska, Severní Koreje a ještě deseti dalších zahraničních komunistických stran na 20. sjezdu na okamžité projednání vzpomínaného referátu sovětskými a zahraničními komunisty před jeho „přednesem“ Chruščovem bylo zamítnuto.

Jak se domnívá ruský historik a politolog J. Krupov: „Hlavní Chruščovova vina není v tom, že „vyloučil“ svou osobní účast na represích, ani v tom, že čistě kriminálním způsobem začal cynicky vše svalovat na Stalina. Vědomě či nevědomě, Chruščov začal realizovat dílo antiruského programu podkopávání systému moci, řízení a morálně-politického klimatu v SSSR.“

Dle dat ruského historika Vadima Rogovina: „Rozhodnutí nastolit tuto otázku nebylo přijato při přípravě sjezdu, ale v jeho průběhu. Proto byli zahraniční komunisté zbaveni možnosti vyhodnotit kladné a záporné strany referátu o Stalinově činnosti.“

Dle sdělení V. Rogovina, záhy po 20. sjezdu položili západní žurnalisté Chruščovovi otázku na autenticitu v zahraničí publikovaného a na sjezdu přečteného dokumentu. Nicméně, svou odpovědí se Chruščov postavil, jemně řečeno, do trapného postavení, když řekl: „Takový dokument neznám, nechť na tuto otázku odpoví rozvědka USA.“

Následkem toho ÚV komunistických stran Číny, Albánie a Severní Koreje veřejně charakterizovaly takovou odpověď jako „potvrzení dávných svazků Beriji a Chruščova se Západem, hlavně s USA...“⁴⁶

Nedávno byl ve Francii publikován názor Charlese de Gaulla o Chruščovově „antistalinském“ referátu: „Pochybuji o tom, že je Chruščov ve svých závěrech upřímný a objektivní. Očerňování skvělého vůdce SSSR, k jehož spolubojovníkům se Chruščov hrdě počítal, nepřidá na cti a autoritě současnému sovětskému vedení ve světě, ani v komunistickém hnutí...“

46 Prohlášení ÚV Komunistické strany Číny a Albánské strany práce budou uvedeny níže.

Podobné mínění vyjádřil J. Tito v r. 1961 (během zostření sovětsko-jugoslávské roztržky), což se odrazilo v „Programu KSSS“ přijatém též roce, kdy bylo rozhodnuto odstranit z Mauzolea sarkofág se Stalinem.

V čínských stranických i jiných sdělovacích prostředcích se často objevuje, že by se překonání Stalinových osobních chyb mohlo realizovat bez hanobení jak jeho osobnosti, tak díla a, samozřejmě, také bez demoralizace státu, národa a strany.

Potvrzuje se, že bez takových excesů se napravily chyby Mao Ce-tunga, což nejen dovolilo ochránit morálně-politickou jednotu čínské společnosti, ale i demonstrovat ideologickou počestnost čínského vedení.»⁴⁷

Časopis „Duel“ č. 44/2000 publikoval Projev ÚV Komunistické strany Číny a Albánské strany práce (pravděpodobně s určitým krácením, poněvadž se v textu vyskytují výpustky):

«Stalinovy narozeniny jsou revolučním svátkem všech opravdových komunistů a patriotů... skupina Chruščova, jenž se domluvila s imperialismem a jeho loutkou, Titovou klikou, se rozhodla diskreditovat soudruha Stalina, používající padělky, dávno připravené imperialistickými rozvědkami a směřované svého času jejich agentovi, Berijovi. Rozhodnouce se rozštěpit KSSS, podkopat ji zevnitř, rozštěpit světové komunistické hnutí, rozhodnouce se způsobit postupný kapitalistický přerod ekonomiky a společensko-politický systém v SSSR, chruščovci prezentovali na 20. sjezdu antistalinské falsifikáty ve formě referátu „O kultu osobnosti a jeho následcích“. Referát dosud nebyl v SSSR a satelitních státech Kremlu publikován. Nicméně text referátu byl svého času – před jeho přečtením na sjezdu – předán Chruščovovými spojenci na Západ a Titově klice...

Chruščovci odebrali z archivů mnoho důležitých dokumentů, svědčících o jejich aktivní účasti v teroristické činnosti skrytých i viditelných nepřátel národa. Chruščovci byli hlavními podněcovateli a organizátory rozšířených vazeb a udavačství, ale svou vinu za tyto trestné činy napřed svalili na svého „společníka“ Beriju, a pak na soudruha Stalina, jehož odstranili ze strachu, že je Stalin nechá zatknout a zničí je – podlé pokrytce a zrádce...

Komunisté Číny a Albánie, všichni opravdoví komunisté světa hledí s opovržením na chruščovskou kliku, hanobící Stalinovo jméno a dílo, jeho tělo, vynesené potají před národem a komunisty z Mauzolea Lenina-Stalina. Zrádná činnost Chruščova a jeho příznivců bude mít dlouhotrvající následky, jenž povedou k přerodu, a posléze k rozpadu SSSR a KSSS...

Buď se SSSR pod vedením chruščovců změní na byrokratický sociálně-imperialistický stát, a KSSS se stane nomenklaturní nadstavbou tohoto státu, nebo revizionistická, provokační politika chruščovců povede k rozpadu KSSS a SSSR, ke změně jeho republik na kolonie a protektoráty západního imperialismu. Soudruh Stalin nejednou varoval před nebezpečím pro stát a stranu, vycházejícím ze skrytých, vnitřních nepřátel, pracujících na zakázku imperialistických tajných služeb. Dnes se toto nebezpečí stalo realitou.

„Palácové převraty“ v Kremlu, organizované revizionisty ze současného ÚV KSSS, dávají najevo zostření boje o moc ve straně a vládě. „Bez Chruščova, ale jeho cestou“⁴⁸, takové je dnes heslo revizionistů-zrádců, úmyslně pomlouvajících jméno, práci a odkazy s. Stalina...

47 Agentura národních zpráv. Chruščovův „Anti stalinský referát“ si Západ přečetl o 30 let dříve než SSSR.

<http://www.annnews.ru/modules.php?name=News&file=print&sid=28812>

48 V době zveřejnění tohoto prohlášení byl N. S. Chruščov zbaven moci a poslán jakoby do penze.

Obnovení skutečně socialistického Sovětského svazu, odvrácení jeho rozpadu nebo přeměna vlasti Lenina-Stalina v sociálně imperialistickou državu je možná jen cestou proletářské, socialistické revoluce, vedené skutečnou komunistickou stranou.

21. 12. 1964
Mao Ce-tung, Enver Hodža»

Byl-li Berija agentem cizích tajných služeb, nasazeným do vedení SSSR, jak se přesvědčujeme v prohlášení Mao Ce-tunga a Envera Hodži⁴⁹, nebo byl jen pomlouván chruščovci, stejně jako následně pomlouvali Stalina, nechť si každý vyřeší sám *po předběžném seznámení s fakty z života a díla L. P. Beriji, N. S. Chruščova, další stranické „elity“ a státu jako celku*. A to skutečně není jednoduchá práce, poněvadž, dokud byl L. P. Berija naživu, velká část jeho práce byla státním tajemstvím a byla lidem neznámá. Chruščov & spol. se ho zbavili, a pak oni a jejich následovníci po desetiletí zveřejňovali „informace“ o Berijovi, vědomě lhali, zneužívající lidské nevědomosti a svého monopolního práva k publikaci archivních materiálů, na číستku archivů a zavedení falsifikátů⁵⁰.

V tom, že referát Chruščova byl namířen proti komunistickému hnutí a že jeho „únik“ na Západ nebyl náhoda, ale jen se za náhodu maskoval, v tom měli Mao Ce-tung a Enver Hodža plnou pravdu.

A to vede k otázce o kvalitě toho komunistického hnutí, jehož představitelé byli u kormidla státní moci ve všech socialistických státech, včetně SSSR? Tj. koho zradila chruščovská klika, která nechala mluvit N. S. Chruščova s očividně lživým referátem „O kultu osobnosti a jeho následcích“ na 20. sjezdu navzdory názoru mnohých členů KSSS a dalších komunistických stran, načež organizovala únik jakoby tajného referátu na Západ?

Je nezbytné obrátit pozornost i na to, že Charles de Gaulle, jenž osobně znal J. V. Stalina, avšak nebyl uchvácený politikou ideálů komunismu, nevyjadřoval radost z toho, že N. S. Chruščov na 20. sjezdu udeřil do zad světové komunistické hnutí v jeho historicky složitém bodu vývoje. Jinými slovy, lze se zeptat ještě jinak: **O čem byl de Gaulle informován, a co zůstalo mezi řádky referátu N. S. Chruščova na 20. sjezdu a mezi řádky polemik v tisku?**

49 Stěží o tom měli k dispozici nezávislá a hodnověrná data, jenž měly rozvědky Číny a Albánie. Nejdříve v tomto tvrzení kopírují N. S. Chruščova, který si potřeboval ospravedlnit likvidaci L. P. Beriji, kterou provázelo mnohočetné porušení zákonů SSSR, tak i stanov KSSS.

50 Viz konkrétně:

- J. I. Muchin „Vražda Stalina a Berija“/ Ю.И.Мухин “Убийство Сталина и Берия” (Москва, «Крымский мост-9Д», «Форум», 2002 г.) Е.Прудникова “Последний рыцарь Сталина” («ОЛМА» медиа-групп, СПб, Москва, 2005 г.);
- Е. Prudnikovová „Poslední Stalinův rytíř“/ Е.Прудникова “Последний рыцарь Сталина” («ОЛМА» медиа-групп, СПб, Москва, 2005 г.);
- Sergo Berija (S. A. Gegečkori) „Můj otec – Lavrentij Berija“/Серго Берия (С.А.Гегечкори) “Мой отец — Лаврентий Берия” (Москва, «Современник», 1994 г.);
- Raul Čičalava „Syn Lavrentije Beriji vypráví“/Рауль Чичалава. “Сын Лаврентия Берия рассказывает” (Ассоциация грузинско-украинских культурных взаимосвязей, «Инкопресс», 1992 г.).

3. Ledacos o umění lhát a dovednosti odhalovat lež

Nicméně před tím, než budeme věnovat pozornost samotnému referátu N. S. Chruščova „O kultu osobnosti a jeho následcích“, je nezbytné objasnit řadu okolností. Především pak upozornit na tu, že přijetí referátu v r. 1956 a 2006 nemůže být stejné bez ohledu na to, zda lidé uznají Chruščovův referát za adekvátní hodnocení událostí období stalinismu nebo budou trvat na jeho neadekvátnosti. To se týká jak přívrženců ideálů komunismu, tak jeho odpůrců.

Jde o to, že události, probíhající v Rusku – SSSR od počátku 20. století do února 1956, kdy byl na 20 sjezdu tento referát přednesen, byly TEHDY v mnohém nejasné jak zahraničním pozorovatelům a jejich účastníkům, tak i občanům SSSR. Podstatou není to, že se mnohá fakta zatajovala⁵¹.

Podstatou je to, že v proudu mnoha různých faktů nebyla pochopena vzájemná provázanost příčin a následků, jež byly různým lidem známy, a to nejen z tiskových prohlášení a oficiálních prohlášení státní moci, ale i z jejich vlastních životů a životů jejich přátel a blízkých.

Proto velká většina lidí v SSSR čekala, že ÚV KSSS osvětlí nejen ta či ona dříve utajovaná fakta, ale hlavně dá najevo, jak chápe vztah příčin a následků v událostech prošeší epochy – epochy Stalinovy; že to přinese celkový obraz vztahů mezi úspěchy a nezdary při budování socialismu a komunismu; že to umožní vyhnout se v budoucnosti minulým chybám a zneužívání moci v budování lepší budoucnosti, bez ohledu na to, jak ji budeme nazývat: vždyť otázka není ve slovech, byť jsou důležitá, ale v *kvalitě života* převážné většiny lidí, a v *kvalitě moci (vlády, řízení)*, která ze dne na den organizuje společnost během společenského života každého člověka.

Za hranicemi také čekali:

- stoupení komunismu – nové Slovo, jenž definuje budoucnost komunismu v globálních měřítkách;
- protivníci komunismu – vyřešení nejistot ve vztahu politických perspektiv SSSR a světového komunismu *různých tváří*, což bylo nezbytné z toho důvodu, aby bylo možné budovat a uvádět do života jejich vlastní globální politiku⁵².

To poslední znamená:

Průzkum problematiky 20. sjezdu vně historie a perspektiv globální politiky⁵³ je zjevně „kontra produktivní“, tj. destruktivní ve vztahu k možnostem rozvoje ruské společnosti a lidstva jako celku.

NYNÍ se zakončila ta historická etapa, jejíž události byly naprogramovány *zprvé, samotným Chruščovovým referátem, a zadruhé, reakcí sovětské společnosti na něj a na zvěsti o něm*.

51 To má smysl pro jednotlivá a málo početná fakta. Pokud fakta mají masový charakter, reálně je utajit je nemožné, ačkoli je možné je právně klasifikovat jako tajné svědectví, ale v tom případě reálně budou „jakoby tajné“.

52 Objasníme termíny:

- globální politika je činnost namířená na realizaci cílů ve vztahu k lidstvu jako celku a planetě Zemi.
- vnější politika je činnost namířená na realizaci cílů vládnoucí třídy státu (nebo politicky aktivní části společnosti) za jeho hranicemi a jurisdikcí.
- vnitřní politika je činnost ohledně realizace cílů vládnoucí třídy státu (nebo politicky aktivní části společnosti) na jeho území a v mezích jeho jurisdikce.

53 Tím se ve své většině zabývá domácí inteligence, včetně politických analytiků a veřejných politiků různého druhu (včetně Gorbačova).

Nyní mají lidé (bez ohledu na to, zda jsou přívrženci ideálů komunismu nebo přívrženci jiných ideálů či *trpí nedostatkem ideálů celkového společenského významu*⁵⁴) jiné konkrétní zájmy, a ne ty, které měli v r. 1956.

Proto pokud Grajevskij dodnes vzpomíná na chvění a šok, které zažíval při čtení referátu N. S. Chruščova v r. 1956, v naší době je pro většinu lidí čtení tohoto referátu nudnou zábavou. A i pro ty, kdo měli příležitost se účastnit stranických shromáždění, kde se předčítal referát N. S. Chruščova na 20. sjezdu, a na něj tehdy měl silný, především emocionální, vliv, je dnes nudnou událostí, a nemá na něj nijaký emocionální vliv.

Mimo jiné, sám text referátu a smyslový obsah je takový, že si nezasluhuje hlubší analýzu a komentování každého tvrzení, které v něm prezentoval N. S. Chruščov. Je to možné udělat, ale bylo by to zbytečné, protože to *samo o sobě* neumožňuje dostat se za hranice živého schématu Stalinovy epochy, jenž je v referátu prezentována.

Proto, abychom se dostali z těchto hranic a pochopili, jak je v Chruščovově referátu *ukázáno umění lhát, na základě převážně věrohodných faktů*, je třeba objasnit něco z oblasti metodologie historické vědy a politologie.

Začněme s tím, že:

Spásné lži ve skutečnosti neexistují, protože veškerá „spásná lež“, zůstávajíc v paměti lidí a kultuře společnosti, se může stát základem pro vytvoření a přijetí ve své podstatě škodlivého, chybného rozhodnutí. Odkaz na „spásnou lež“, to je pokus o sebeospravedlnění těch, kdo není schopen za všech okolností říkat odpovídající pravdu; ale kromě toho může být „spásná lež“ i jednou z tváří obyčejného pokrytectví a cynismu.

Chruščovův referát obsahuje vědomou lež. A s vědomou lží se v něm setkáváme mnohokrát. Nejskromnější: „... je třeba říci, že plánoval operace na glóbu. (*Ruch v sále*). Ano, soudruzi, vezme glóbus a ukazuje na něm frontovou linii.“

Vyprávěje během čtení referátu tento blábol, vložil N. S. Chruščov tuto lež do kontextu svých vzpomínek na rozhovor s maršálem A. M. Vasilevským, jenž proběhl během války. A. M. Vasilevský byl přítomen v sále, kde probíhalo zasedání 20. sjezdu⁵⁵, na což N. S. Chruščov delegáty upozornil. Ale co se týče „glóbusu“ A. M. Vasilevskij během Chruščovovy řeči nereagoval, ačkoli jako profesionální obránce Vlasti byl povinen vstát a říct přímo: *Lžeš, Nikito a sám víš, že lžeš!*, díky čemuž mohla nabrat historie SSSR jiný směr. Ale v důsledku mlčení vojenských náčelníků, kteří znali pravdu a byli delegáty sjezdu, a nejen maršála A. M. Vasilevského, lež o tom, že Stalin „velel na glóbusu“, byla na nějakou dobu v SSSR přemístěna do přihrádky hodnověrného historického faktu a mnozí obyvatelé věřili, že to tak ve skutečnosti bylo⁵⁶.

Ve skutečnosti Stalin ve svých kancelářích žádné glóbusy neměl: ani v Kremlu, ani na blízké dače, kde probíhala pod jeho vedením většina pracovních jednání a besed na různá témata. A pokud se už někdy nějaký glóbus ve Stalinově kabinetu objevil, a on na něm někomu něco ukazoval, řízení vojsk a flotil SSSR „na glóbusu“ neprobíhalo. Ve skutečnosti tento Chruščovův výrok, prezentující J. V. Stalina jako idiota, nepotvrzují vojenští náčelníci, *nepřetržitě* pracující se Stalinem během válečných let. Jak uvádějí, řešení operačních plánů a stav na frontách se uskutečňovaly na základě dostatečně podrobných vojensko-topografických map odpovídajícího rozsahu. Samotný N. S. Chruščov během válečných let byl tu a tam J. V. Stalinem zván do Moskvy z důvodu referátů, a proto o práci Vrchního velitele věděl málo.

Avšak 20. sjezd „spolkl“ nejen tuto lež bez výhrad a otázek na její původ a na cíle její prezentace...

54 To se projevuje v tom, že lidé se masově upíjejí k smrti a umírají na následky drog; dávají se na kriminální cesty existence a zabezpečení potřeb podle principu „ber od života vše a hned“ a umírají, když se dostanou do cesty nějakým „větším rybám“, než jsou oni sami.

55 Byl členem ÚV KSSS 1952–1961 a jako člen ÚV se prakticky automaticky stal delegátem 20 sjezdu s právem rozhodujícího hlasu.

56 Pro upřímné uvěření tomu nesmyslu je třeba být zcela necitlivým jedincem s naprosto odpojenou představivostí, tj. u jedince, který tomu věří, pracuje jen levá hemisféra, zabezpečující lexikální činnost.

Kromě toho, absurdita tohoto žvástu o „glóbusu“ z čistě psychologického hlediska sehrála roli faktoru demoralizujícího sál, jenž mnohé ochromil, vyvolav neshodu v práci pravé (odpovídající za obrazové myšlení) a levé (odpovídající za logiku a lexiku) poloviny mozku, po čemž jim do psychiky mimo vědomého pochopení bylo možné „nahrát“ i něco dalšího⁵⁷.

V podstatě to všechno znamená, že delegáti 20. sjezdu v plné sestavě úspěšně prošli test k nevolnictví před vládnoucí aparátní mafii KSSS.

Ale společně s vědomou lží *jakoby tajný* referát N. S. Chruščova obsahuje i hodnověrná svědectví o zneužívání moci, se zvláštním důrazem na případy, které se odehrávaly v orgánech NKVD. *Jak se vypořádat s těmito fakty?*

Abychom odpověděli na tuto otázku, je nezbytné zorientovat se v chápání toho, v čem spočívá objektivnost historické vědy.

Objektivita výstupů historické vědy spočívá v tom, že vysvětlení libovolné konkrétní problematiky je nutné nahlížet nikoliv přes soubor faktů, ale popisem historického procesu, který je bez zapojení posuzovaných faktů nemožný. A tento popis musí být stabilní ve vztahu k ostatním jiným historicky důvěryhodným faktům, jež jsou do něj dodány jako ilustrace, a musí demaskovat alespoň nějakou část historicky nedůvěryhodných „faktů“, tj. výmyslů o minulosti.

Stabilita předkládané koncepce historické minulosti při doplnění věrohodných faktů z venku je kritérium objektivnosti jakéhokoli materiálu na téma „průběh historického procesu“.

Toto kritérium objektivnosti historického vyprávění v podstatě znamená, že historická věda je věda exaktní, stejně jako matematika, ale přesnost historické vědy se zakládá na jiných pojmových (popisných) kategoriích. Pokud mohou v matematice výpočty vést s přesností na jednu číslici nebo více, pak celý historický proces může být popsán:

- S přesností do anonymního davu-národa a „osobnosti“ – osobnosti vůdce, génia, velkého a moudrého nebo nízkého a podlého, v závislosti na tom, z pozice jaké *koncepce organizace společenského života* (společensko-politické formace) se na to díváme.

V komplikovanější variantě popisu dav-národ zůstane anonymní, ale k osobnosti vůdce se přidávají jiné osobnosti, vůdčovi pomocníci, jeho nepřátelé a pomocníci nepřátel. To jsou takzvané „historické osobnosti“. Tj. jde o popis s přesností do davu-národa a „historických osobností“.

Ale jelikož s „historickými osobnostmi“ jsou v životě i díle spojeni další lidé, patřící anonymnímu davu-národu v historickém vyprávění dvou výše uvedených typů, pak především v anonymním davu-národu je možné objevit strany (zájmové skupiny) různého druhu. Některé z těchto stran existují během krátkodobých časových období v průběhu aktivního života jednoho pokolení. Ale jiné strany se reprodukuje během pokolení, nasávajíce do sebe nové lidi výměnou za ty, co opustili tento svět.

Kromě toho se ve společnosti mohou objevit i různé sociální skupiny: společenské třídy; profesionální korporace; *v mnohonárodnostní společnosti v rámci jednoho státu a ve struktuře lidstva jako celku – národy a národnosti, národnostní menšiny* apod. V souladu s tím může být historický proces popsán:

- S přesností **do určitých sociálních skupin.**

Z množiny různých sociálních skupin se obzvláště vyčleňují ty sociální skupiny, jejichž všichni představitelé se tak či onak z velké části zajímají o politiku. A dle toho může být historický proces popsán:

- S přesností **do církevních řádů nebo politických stran.**

Avšak ne všechny sociální skupiny tohoto druhu existují otevřeně ve veřejné politice, některé z nich se skrývají před společností, dělajíce zákulisní politiku, nebo, soustředíce se na ni, snaží se navodit vnější dojem, že se nezabývají politikou ale něčím jiným (například sbíráním motýlů nebo nějakým „osobním

57 Lež o glóbu byla funkčně analogická frázím, určeným k demoralizaci oponenta svou absurdností, nezaslouženou sprostotou, absencí jakéhokoli vztahu k tématu rozhovoru. Příklady z literatury a folklóru: Telegram Bendera občanovi Korejko: „Nakládejte pomeranče bečkami. Bratři Karamazovi“, „... tvoje babka tancovala s Trockým“ atp.

zdokonalování“ svých členů). *Vzhledem k identifikaci tohoto faktoru v historickém procesu*⁵⁸, může být tento popsán:

- S přesností **do globálního spiknutí (například mnoha generací římských papežů, ruských imperátorů, komunismu, fašismu, anarchismu, homosexualismu, židozedenářství apod.)**

Ale protože spiknutí strategického zaměření bývají mnohavrstevná (to je užitečné v případě prozrazení, a krom toho organizačně nezbytné pro kanalizaci nadbytečné politické aktivity těch, co plně nechápou a nejsou cele zasvěceni, a též aktivity části odpůrců celého spiknutí, nicméně také zapojovaných, aby mohli být řízeni, a stejně tak zneškodňování jejich činnosti směrem k cílům hlavního spiknutí), může být historický proces popsán:

- S přesností **do vnitřních „spiknutí uvnitř spiknutí“, vládnoucích nad spiknutími nižších úrovní tajemství (například zednářství v Euroamerické regionální civilizaci).**

Nicméně ani se spiknutími to není tak jednoduché, protože každé skutečné spiknutí má svůj „mozkový trust“, který udává cíle spiknutí, určuje cesty a prostředky jejich realizace, kontroluje plnění plánů a koriguje je dle potřeby; a existuje výkonná periferie. S ohledem na tyto okolnosti může být historický proces popsán:

- S přesností **do „mozkových trustů“ nejhlubších mnohavrstevných spiknutí.**

Avšak i celé lidstvo, nezávisle na jeho reálné nebo smyšlené vnitřní struktuře, je jen částí Světa. A vzhledem k této okolnosti, není nutné od začátku odmítat tu možnost, že historický proces může být popsán:

- S přesností **do vzájemných vztahů pozemského lidstva s jinými civilizacemi, hierarchií satana a Královstvím Božím – Tvůrcem a Všedržitelem (Boží prozřetelností).**⁵⁹

Nicméně výše jmenované (a také další, jenž zůstaly nezminěny) popisné kategorie, které mohou být dávány do souvislosti s historickým procesem jako takovým během jeho popisu, nejsou historickými fakty. Ale historická fakta s nimi souvisí přes příslušnost lidí k těm či oněm sociálním skupinám nebo také přes činy „historických osobností“ nebo sociálních skupin. Popisné kategorie, jsou-li prováděny přes analogii historie s *matematikou jako přesnou vědou*, vytvářejí prostor formálních parametrů nějaké dimenze, v souvislosti s níž může být historický proces představen jako proces mnohavrstevný. Jinými slovy, historické vypravování s přesností jen do „historických osobností“ a beztvareho davu-národa, to je primitivní plochý model reálné historie; vznik nějakých stran v beztvareém davu-národu dá minimálně trojrozměrný (s ohledem na množství identifikovaných stran) historický model atd.

Budeme-li se opírat o výše uvedené představy o objektivnosti historické vědy⁶⁰ při posuzování schématu historické epochy Stalina, prezentované N. S. Chruščovem na 20. sjezdu, pak ona představuje nejprimitivnější (s přesností do osobnosti, v daném případě J. V. Stalina, a beztvareho davu) verzi průběhu politiky v tomto období. Už jen díky své primitivnosti schéma prezentované N. S. Chruščovem nemůže odpovídat reálné historii. Proto propadat účtě, osobně vzpomínající na 20. sjezd a N. S. Chruščova, není u chytrých a čestných lidí důvod.

58 Pro ty, kdo si myslí že to je jinak: „V souladu s hypotetickou možností objevení faktoru podobného druhu...“

59 Těm, kdo z různých důvodů není schopen přiznat bytí Boha-Tvůrce a Všedržitele, a Satana, říkáme, že světové jazyky neobsahují prázdná slova, za nimiž nestojí žádné jevy, pojmy. Proto při čtení této práce mohou pod Královstvím Nejvyššího rozumět hierarchicky uspořádanou množinu jevů v přírodě a společnosti, disponující jako minimum kvalitou podpory udržitelnosti procesů rozvoje bez vzájemného zničení systémů podobné kvality v rámci jedné hierarchické úrovně. A pod hierarchií Satana si lze představit jinou hierarchicky uspořádanou množinu jevů v přírodě a společnosti, disponující alternativní kvalitou antagonizace všeho a všech a doplňující první hierarchii jevů do plnosti vnímání světa ateisty.

60 Ve formulaci blízké zde uvedené byly poprvé veřejně ohlášeny na obálce krabice kompletu brožur prvního vydání práce VP SSSR „Mrtvá voda“ v roce 1992. Od té doby se nikdo nepokusil dokázat chybnost takového přístupu k určení objektivnosti historické vědy.

To ale není upřímný omyl N. S. Chruščova a dalších spoluautorů jeho referátu, ale projev umění lhát, uvádět lidi v omyl, přinášet náležitá fakta k ospravedlnění lži. To je mimořádná lež, když lžou, sdělující pravdu, ale nikoliv celou pravdu.

Jelikož delegáti 20. sjezdu „spolklí“ takový galimatyáš, smíchaný ze lživých výmyslů a lži na základě neúplné pravdy, to vypovídá:

- o idiotismu těch z nich, kdo upřímně souhlasili s verzí historického období, již předložil N. S. Chruščov;
- o zlém úmyslu, cynismu nebo zbabělosti a slaboštví těch, kteří rozuměli tomu, že N. S. Chruščov drze lže sjezdu do očí.

Tato hodnocení jsou spravedlivá i ve vztahu k těm, kdo nyní trvají na pozitivním vlivu referátu N. S. Chruščova a 20. sjezdu jako takového na další historii SSSR a průběh globální politiky ve 20. století.

Fakt, že tito naši krajané mají možnosti přečíst si text referátu N. S. Chruščova a porovnat ho s fakty, které se staly veřejně známé za 50 let, jež uplynuly od 20. sjezdu, jen ozřejmuje právoplatnost těch hodnocení ve vztahu k nim: NEZASLUHUJÍ SI ÚCTU.

Tímto by bylo možné tuto práci zakončit, pokud by bylo přípustné omezit se na prozkoumání osobních kvalit „cara“ Nikity, protože všechno ostatní, co je v jeho referátu 20. sjezdu, jsou detaily v porovnání s výše uvedeným hodnocením, i když takových detailů je v něm mnoho. A ačkoli to podstatně zvětší objem této práce a možná bude hůře vstřebatelná, protože budeme muset uvádět zdroje a citovat texty, které na první pohled nemají vztah ke 20. sjezdu, je nutné prodloužit zkoumání tématu.

Protože tento referát začal novou epochu, je třeba určit její podstatu – jinak není možné budovat politiku v zájmech národů Ruska.

Proto nyní, poté, co je konkrétně zodpovězena otázka přesnosti historické vědy, je možné přejít k prozkoumání textu samotného referátu, obrací se přitom pozornost především na to, co Chruščov zamlčuje.

4. Kult osobnosti a Stalin

Referát N. S. Chruščova začíná předmluvou:

«Soudruzi! Ve Výroční zprávě Ústředního výboru strany 20. sjezdu, v řadě vystoupení delegátů sjezdu, a také i dříve na Plénech ÚV KSSS, se nemálo mluvilo o kultu osobnosti a jeho škodlivých následcích.

Po Stalinově smrti začal Ústřední výbor strany tvrdě a viditelně směřovat k objasnění nepřípustnosti duchu marxismu-leninismu vzdáleného vyzdvihování jedné osobnosti, její proměny na nějakého nadčlověka, disponujícího nadpřirozenými kvalitami, podobnými Bohu. Tento člověk jakoby vše ví, vše vidí, za všechny přemýšlí, všechno může udělat; ve svých skutečích je neomylný.

Taková představa o člověku, a mluvíme konkrétně, o Stalinovi, se u nás pěstovala mnoho let.

V tomto referátu si nestavíme cíl dát všestranné hodnocení života a činnosti Stalina. O zásluhách Stalina bylo ještě za jeho života napsáno naprosto dostatečné množství knih, brožur, výzkumů. Společenská role Stalina v přípravě a provedení socialistické revoluce, občanské války, v boji za budování socializmu v naší zemi. To je všem dobře známo. Nyní je řeč o otázce, mající obrovský význam pro současnost a budoucnost strany – řeč je to tom, jak se postupně formoval kult osobnosti Stalina, který se v určité etapě proměnil ve zdroj celé řady velkých a velmi těžkých zvrácení stranických principů, stranické demokracie, revoluční zákonnosti.

V souvislosti s tím, že ne všichni si ještě představují, k čemu v praxi vede kult osobnosti, jaká obrovská škoda byla způsobena principům kolektivního vedení ve straně a soustředěním obrovské neohraničené moci v ruce jednoho člověka, Ústřední výbor strany považuje za nutné doložit 20. sjezdu komunistické strany Sovětského svazu materiály ohledně této otázky.»

Zdálo by se že vše je správně, s dobrými úmysly a aktuální, minimálně v době 20. sjezdu.

Otázka je jen v následujícím: A co když J. Stalin skutečně byl jedním z nemnohých manažerů v SSSR, který myslel za všechny a o všem, zatímco většina ostatních buďto myslet nechtěli nebo neuměli (stejně jako většina delegátů 20. sjezdu), nebo mysleli samostatně či mafiózně-korporativně z větší části o svých výhodách, a za všechny a o všem každý z nich přemýšlel jen v rámci svých služebních povinností a jen pod tlakem požadavků J. V. Stalina k podřízeným?

Prostí lidé, pracující mimo oblast státního-hospodářského řízení a lokálního řízení, neměli čas a sílu myslet na všechno a na všechny, navíc neměli dostatek informací, především v otázkách historie, ekonomiky, sociologie a psychologie.

Pokud to tak je, a tak tomu skutečně v době J. Stalina bylo (a je stále až do dneška), pak to ve společnosti vytvářelo objektivní osnovu pro to, aby si prostí lidé vážili Stalina především jako vedoucího (velitele, hospodáře, manažera, ...), který úspěšně řešil úkoly celospolečenské důležitosti, a teprve vládnoucí byrokratická mafie, předstíraje vážení si Stalina, vyráběla kult osobnosti Stalina a hrála se v auře toho kultu. Bez respektu mnoha prostých lidí ke Stalinovi by byl kult jeho osoby nemožný, podobně jako byl později objektivně nemožný kult osobnosti Chruščova, Brežněva, Gorbačova, které se také vládnoucí byrokracie a další leštiči klik snažili vyrobit přesně stejně, jak to dělali v době Stalina.

Přesto Chruščov ve své zprávě obešel mlčením objektivní předpoklady ke vzniku kultu osobnosti v SSSR a hned přešel k „objasnění“ subjektivního vztahu ke kultu osobnosti zakladatelů marxismu: K. Marxe a F. Engelse, – přiváděje odpovídající citáty z jejich prací, které těžko sám znal a věděl by kde je najít, ale referenti a loutkáři se zasnázili a odpovídající citáty dodali:

«V dopise německému politikovi Wilhelmovi Blossovi Marx prohlásil: „... kvůli averzi k jakémukoliv kultu osobnosti jsem během existence Internacionály nikdy nepřipouštěl ke zveřejnění mnohé apely, ve kterých se přiznávaly mé zásluhy a kterými mě bombardovali z různých stran – dokonce jsem na ně ani neodpovídal a četl je jen zřídka.

První vstup Engelse do mé tajné společnosti komunistů proběhl pod podmínkou, že ze stanov bude vyhozeno vše, co podporuje pověřivé uctívání autorit ...” (Spisy K. Marxe a F. Engelse, sv.26, str. 487–488).

O něco později Engels psal:

„I Marx, i já, všichni jsme byli proti jakýmkoliv veřejným demonstracím ve vztahu ke konkrétním osobám, s výjimkou těch případů, kdy to mělo nějaký významný cíl. A nejvíce ze všeho jsme byli proti takovým demonstracím, které by se za našeho života nějak týkali nás.“ (Spisy K. Marxe a F. Engelse, sv.28, str. 385)

Je známá obrovská skromnost génia revoluce Vladimíra Iljiče Lenina. Lenin vždy zdůrazňoval roli národa, jako tvůrce historie, vedoucí a organizační roli strany, jako živého samostatného organismu, roli Ústředního výboru.

Marxismus neodmítá roli lídrů dělnické třídy ve vedení revolučně-osvoboditelským hnutím. Přidává velký význam roli vůdců a organizátorů mas, Lenin spolu s tím nemilosrdně útočil na jakékoliv projevy kultu osobnosti, vedl nesmiřitelný boj proti marxismu cizím eserovských vzhledům „hrdinů“ a „davů“, proti pokusům postavit „hrdinu“ do opozice k „masám“.

Po přečtení něčeho takového je možné dospět k názoru, že Stalin v otázce kultu osobnosti neměl vlastní názor, nebo se držel nějakých jiných pozic a na jejich základě cíleně budoval kult vlastní osoby.

Ve skutečnosti J. V. Stalin přímo a mnohokrát odsoudil pokusy mnohých hodnostářů a byrokratů oddělit se v roli nějaké nové sociální „elity“ a zjevně nechtěl být lídrem a zosobněním té „elity“. A pokud známe publikované texty samotného Stalina, pak poslední uvedený odstavec z referátu Chruščova si přímo říká o to, aby na něj navázal text samotného Stalina.

Uvedeme jeho dopis do „Dětizdatu“ (vydavatelství dětské literatury) při ÚV Komsomolu z 16.2.1938:

«Jsem absolutně proti publikování „Povědek o dětství Stalina“. Knížka je plná faktologických nepřesností, překrucování, zveličování, nezaslouženého chválení. Autora zmátli pohádkáři, drbny (možná v dobré víře) a patolízalové. Je mi líto autora, ale fakt zůstává faktem.

Ale to není to hlavní. Hlavní je to, že knížka má tendenci zakořenit ve vědomí sovětských dětí (a lidí obecně) kult osobností, vůdců, neomylných hrdinů. To je nebezpečné, škodlivé. Teorie „hrdinů“ a „davů“ je **antibolševická, eserovská teorie**. Hrdinové dělají národ, pozvedávají ho z masy (tj. davu) na národ – říkají eserové. Národ dělá hrdiny – odpovídají eserům bolševici. Knížka lije vodu na mlýn eserům. Každá taková knížka bude lít vodu na mlýn eserům, bude škodit našemu společnému bolševickému dílu.

Radím knížku spálit.“ (J. V. Stalin, Spisy, svazek 14, březen 1934–1940, Moskva, nakladatelství „Pisatel“ 1997, str. 249, zvýraznění textu - J. Stalin)

Pro normálního člověka musí být z toho dopisu Stalina jednoznačně jasné, že kult osobnosti dělají ne idoly toho kultu, ale patolízalové, kteří si vybírají idoly nebo trpí licoměrností kvůli nějakým subjektivním okolnostem před výše stojícími osobami. A toto tvrzení není vědecký objev Stalina v oblasti psychologie a sociologie. To bylo známo odedávna ve všech kulturách.

Avšak delegátům 20. sjezdu v roce 1956 to jasné nebylo; nebylo to jasné ani celé antistalinské „veřejnosti“ v následujících letech. To je idiotismus a mravní rozklad nejvyššího stupně.

A pokud by Chruščov nebyl lumpem, mohl by zahrnout do textu referátů i tento názor J. V. Stalina o škodlivosti kultu osobnosti „vůdců“ pro dílo budování socialismu a komunismu.

Ale v tom případě by se Chruščov musel v referátu věnovat i další problematice: Jak mohl vzniknout a rozkvétat kult osobnosti, navzdory jasně vyjádřenému přání samotné osobnosti – idolu kultu? Ale právě toto téma ničemové, kteří vypustili Chruščova s jeho referátem na sjezd, chtěli obejít mlčením.

Mohou existovat námitky, že uvedený dopis Stalina do „Dětizdatu“ přišel pozdě, protože se objevil až poté, co se kult zformoval; že o něm Chruščov nevěděl; že upomínání eserovské teorie „hrdinů“ a „mas“ v referátu Chruščova a i v dopise Stalina je souhra náhod, a ne svědectví toho, že autor referátu o tom dopise věděl a využil to při přípravě svého referátu.

Skutečně, za života Stalina vyšlo knižně 13 svazků jeho Spisů, které obsahují práce do ledna 1934 včetně, a proto dopis do „Dětizdatu“ veřejnost neznala. Poslední svazek vyšel v roce 1951 a tím bylo vydávání přerušeno. A neexistují žádná svědectví, že to bylo z vůle Stalina, protože pro něj byly svazky Spisů téměř jedinou možností, jak své chápání historického procesu, perspektiv a dění obecně předložit v nezkrácené podobě veřejnosti. Stalin věděl, že se jeho život chýlí ke konci. Proto:

Zastavení vydávání Spisů J. V. Stalina ještě za jeho života je dalším argumentem proti chruščovské verzi o tom, že Stalin byl narcisistickým totálním diktátorem, který cíleně budoval kult své osoby.

Vydávání Spisů J. V. Stalina bylo zastaveno za jeho života fakticky sabotáží vnitrostranické „antistalinistické“, a ve své podstatě antibolševistické mafie, během přípravy svazků, které měly následovat za 13. svazkem.

„V předmluvě k 1. svazku vydavatelé slibovali zahrnout do 14. svazku text let 1934–1940, zasvěcené boji za dokončení vybudování socialismu v SSSR, vytvoření nové Ústavy Sovětského svazu, boji za mír v situaci začátku 2. světové války“; 15. svazek měla tvořit „Historie Všesvazové komunistické strany (bolševiků). Krátký kurs“; v 16. svazku měly být umístěny materiály z období Velké vlastenecké války.» (z předmluvy Richarda Kosolapova k výše citovanému 14. svazku Spisů J. V. Stalina).

A po vraždě Stalina jeho „spolubojovníky“ nebylo vydávání Spisů obnoveno, navzdory odpovídajícímu rozhodnutí ÚV KSSS o zvěčnění paměti J. V. Stalina, přijatému v březnu 1953. Dále, po 20. sjezdu bylo studium prací Stalina vyňato ze systému historicko-sociologického vzdělávání a stranické výuky, a samotné texty byly odstraněny z obecné dostupnosti knihoven. Byly přemístěny do speciálních skladů, a nikdy už v SSSR vydány nebyly. Ale protože nenásledoval příkaz, aby občané odevzdali práce „tyrana“, které měli v osobním vlastnictví, v některých rodinách se zachovaly nedokončené Spisy J. V. Stalina a jednotlivá vydání jeho prací a publikací v novinách. Díky tomu dnes máme možnost analyzovat podstatu 20. sjezdu.

Kontrastem k situaci s odkazem Stalina v SSSR je okolnost, že v polovině 60. let Hooverův institut válek, revolucí a míru (USA, Stanford, Kalifornie) publikoval svazky 14, 15, 16 Spisů Stalina v originále. To znamená, že proběhl masivní únik informací z Institutu marxismu-leninismu při ÚV KSSS, který v sovětské době odpovídal za vydávání a dotisky prací vůdců světového komunistického hnutí. Únik mohl být neoficiálně povolen.

Vydání Spisů Stalina v ruštině Hooverovým institutem znamená, že kurátoři USA akceptovali v osobě Stalina skutečného – **vynikajícího** – politika-komunistu. Potřebovali jeho práce pro to, aby mohli gramotně budovat svou globální antikomunistickou politiku; potrebovali je právě v ruském jazyce a ne v překladu do angličtiny proto, že během překladu překladatel nevědomky deformuje (uřezává) ten smysl, který přesahuje jeho vlastní chápání a nezapadá do jeho okruhu pojmů.

V souvislosti s tím bylo pro zjednodušení realizace globální antikomunistické politiky nutné, aby v SSSR stalinský ideový odkaz nebyl přístupný nikomu kromě těch, kteří měli přístup do speciálních archivů.

To je opět na téma toho, že mluvit o 20. sjezdu a jeho vlivu na kvalitu budoucnosti všeho lidstva mimo kontext globální politiky – je intelektuální nedorozvinitost nebo idiotismus, případně záměrné klamání.

S tímto exkurzem do historie domácího a zahraničního knižtisku se vrátíme k referátu N. S. Chruščova na 20. sjezdu.

Pokud se podíváme z hlediska chronologie, pak:

- referát Chruščova uděluje hlavní pozornost událostem, které se odehrály od konce r. 1934 – vražda Kirova, masové represe období „ježovštiny“, politické procesy let 1937–38, kdy Ježov na pozici lidového komisaře vnitřních záležitostí (analog dnešního ministra vnitra) nahradil Berija, Velká vlastenecká válka, „leningradský proces“ (Vozněsenský, Kuzněcov, Rodionov, Popkov a další dostali co zasloužili), „proces s lékaři“;
- a prakticky kompletně mlčí o tom, co se dělo do roku 1934 – čím se zabýval Jagoda na pozici lidového komisaře vnitřních záležitostí, čím se zabýval Trocký, Bucharin, Kameněv, Zinovjev a někteří další aktivisté revoluce, kteří zemřeli po r. 1934. Mlčí také o boji s kosmopolitismem na konci 40. let.

Proto se podíváme na dobu, kdy „kult osobnosti Stalina“ ještě neexistoval.

Bylo 8.6.1926. Stalin byl Generálním tajemníkem ÚV VKS(b)⁶¹ teprve tři roky. Ještě neuběhlo ani 2,5 roku od okamžiku, kdy umřel Lenin. V zemi běžel NEP⁶². Ještě nezačalo projektování prvního pětiletého plánu, nezačala industrializace ani kolektivizace. Běží boj s všeobecnou negramotností. SSSR jako stát-superkoncern ještě neexistuje.

A kult už je.

Kult už je. Avšak v té době to nebyl kult nějaké konkrétní osoby, ale množství kultů mnohých osob – „vůdců revoluce a hrdinů občanské války“: Lenina, Krupské, Trockého, Buděnného, Vorošilova, Frunze, Tuchačevského – to jsou kultury všesvazového rozsahu. Kulty lokálního rozsahu: Zinovjeva (lokální leningradský s ambicemi na všesvazovost); a kromě uvedených ještě množství lokálních kultů „hrdinů revoluce“ menšího významu. Některé kulty kulminovaly a vytrácely se (Trocký, Zinovjev); některé přežili své idoly (Lenin, Frunze); další „měly právo na existenci“ (Buděnný, Vorošilov, Tuchačevský).

Avšak kultury osobností ve velkém nevznikly v roce 1926, začaly vznikat během úspěchů revoluce let 1905–1907 a 1917 a občanské války. Samotné idoly se stavěly ke svým kultům různě: Lenin a Džerzinský podle dobových svědectví byli proti kultu svých osob a celkově se oddávali dílu, kterému sloužili. Trocký, Zinovjev, ačkoliv občas i něco dělali (naše otázka: co?), se podle dobových svědectví rádi chvástali, kult osobnosti jim byl příjemný.

* * *

Zde je třeba obrátit pozornost ještě na jednu okolnost. V důsledku vítězství revoluce r. 1917 v Rusku skončilo období nadvlády ideologie idealistického ateismu a začalo nastolování nadvlády ideologie marxismu – materialistického ateismu. Ale přitom lidé ve své většině zůstali stejní, hlubiny jejich psychiky (což je hlubší úroveň než ideologie vyjádřená slovy) zůstaly beze změny.

Proto všechny naděje, které se dříve upínaly k Bohu, se v důsledku přechodu od idealistického ateismu k materialistickému ateismu staly „bezprizornými“. To vytvářelo automaticky realizované předpoklady k tomu, pozvednout hlavu státu do statusu „nadčlověka, disponujícího nadpřirozenými kvalitami, podobně Bohu“ (slova z referátu Chruščova), pokud se v jím prováděné politice budou realizovat sny dostatečně širokých sociálních vrstev.

V politice, prováděné pod vedením Stalina, se naděje dostatečně širokých vrstev společnosti (mnohem širších, než věčně nespokojené skupinky inteligence) s železnou pravidelností realizovaly v životě, ačkoliv docházelo i k chybám, i ke zneužívání moci ze strany mnoha stranických, státních a hospodářských hodnostářů.

Kult osobnosti vůdce strany by v těch podmínkách byl nemožný jen v tom případě, pokud by společnost byla výrazně psychicky-mravně jiná nebo, pokud by politika klamala hlavní naděje a sny dostatečně širokých vrstev lidí (což se dělo později, v době Chruščova, Brežněva, Gorbačova a Jelcina), v důsledku čehož oni ze zrazení svých nadějí obviňovali vůdce. Kvůli realizaci hlavních snů a nadějí v životě jsou lidé schopni přetpět a odpustit mnohé, ale když to nejdůležitější není, pak neodpouštějí ani drobnosti.

61 VKS(b) = Všesvazová komunistická strana (bolševiků)

62 „Nová ekonomická politika“

* *
*

Tím, že se Stalin po smrti Lenina stal de-jure prvním člověkem ve straně, dostal se do procesu tvoření kultů s velkým zpožděním, okolo 5–7 let. Ale přeci jen se dostal. V důsledku úspěchů politiky, prováděné pod jeho vedením a jím zosobňované v podmínkách masové tvorby kultů, která začala už během revoluce a během občanské války, kult jeho osobnosti následně zastínil všechny ostatní osobnostní kultury.

Jak reagoval na první pokusy „kultizace“ ve vztahu k němu dává pochopit jeho vystoupení „Odpověď“ na pozdravy pracujících železničních dílen v Tiflisu (Tbilisi)“ z 8.6.1926:

«Soudruzi! Dovolte mi především vyjádřit poděkování za přivítání, pronesené zde představiteli pracujících.

Musím vám soudruzi od duše říct, že jsem si nezasloužil ani polovinu těch pochval, které zde zazněly na mou adresu. Jako bych byl i hrdina Října, i vedoucí komunistické strany Sovětského svazu, i vůdce Kominterny, bohatýr z pohádek a cokoli dalšího. Všechno je to přátelé absolutně nepotřebné přehánění. Takovým tónem se obvykle hovoří nad hrobem zemřelého revolucionáře. A já se ještě nechystám umírat.“ (J. V. Stalin, Spisy, svazek 8, Moskva, „Politizdat“ 1948, str. 173)

Je jasně řečeno: *Všechno je to absolutně nepotřebné přehánění*, – proč se tedy lidé neřídili jasně vyjádřeným míněním „vůdce“? – Proto, že sociální psychologie byla taková, že ať už to Stalin chtěl nebo ne, společnost – miliony lidí – sami tvořili kult jeho osobnosti a jen málokdo byl schopen držet se stranou od toho kolektivního šílenství.

Kromě toho:

Tvořit kult osobnosti nebo určitých pozic, to je systémový princip budování moci, kterému jsou staletí věrné mnohé zákulisní politické síly, konkrétně zednáři.

Avšak v rámci chruščovského mýtu je možné i tento fragment odpovědi sám o sobě ohodnotit jako obvyklé rituálně-etiketní řeči, jejichž cílem je skrýt za slovy o skromnosti pýchu, domýšlivost a samolibost.

Ve skutečnosti Stalin nebyl takovým, jakým ho představoval referát Chruščova a veškerá literatura, která následovala a která pramenila z toho referátu. On vnímal své současníky takové, jakými byli. Přitom jedněch si vážil a druhých nikoliv. S těmi, koho si vážil, se snažil budovat normální lidské vztahy, staral se o ně jako přítel. K těm, koho si nevážil, byl formálně korektní. Ve vztahu k těm, kdo vyvolal z jeho strany nejen absenci úcty, ale i opovržení, se ne vždy byl schopen držet v hranicích formální korektnosti a ukazoval jim jejich místo, občas i veřejně, což uráželo jejich samolibost. Ale odstranit takové lidi z aparátu Stalin ne vždy považoval za vhodné: deficit sociálně odpovědných řídicích kádrů a vysokých profesionálů mimo sféru řízení, v kombinaci s přebytkem ambiciózních hlupáků, kteří se rvali ke korytu na úkor méně průbojných, to byla a je chronická nemoc ruské společnosti. Tím spíše Stalin neusiloval o likvidaci těch, ve vztahu ke komu u něj vznikla osobní nepřízeň.

Mezi těmi, komu se povedlo vyvolat k sobě opovržení Stalina, byl podle všeho i Chruščov. A jak už je jasné z analýzy jím přečteného referátu na 20. sjezdu, Chruščov v sobě měl nějakou lživost a kluzkost, což vyvolávalo nechut u mnohých lidí, kteří byli nuceni s ním pracovat. Proto v daném případě není na místě vytýkat Stalinovi, že ho neměl v lásce.

Ale v roce 1956 většina lidí neznala, jakým byl Stalin v soukromém životě: systematicky se s ním setkávali jen pracovníci vyšších úrovní stranického a státního aparátu, a také vedoucí profesionálové různých oblastí činnosti; vzpomínky těch, kdo se z titulu své pozice systematicky setkával se Stalinem v různých dobách jeho života, ještě nebyly v roce 1956 napsány a publikovány.

Straničtí a státní funkcionáři úrovně Chruščova, kteří byli v systematickém kontaktu se Stalinem během mnohých let a někdy i desetiletí, v podmínkách stálé „kultizace“ ze strany většiny populace, která kultovní osobu znala jen ze sdělovacích prostředků a nepřímou – podle zlepšování kvality života od pětiletky k pětiletce, byli přijímáni jako blízcí stoupenci Stalina a jeho učedníci, kteří měli jeho plnou důvěru. Proto když Chruščov uvedl příklady zneužití moci, které existovaly ve stalinské epoše, mnozí mu uvěřili v

důsledku absence vlastní zkušenosti kontaktu se Stalinem a vnímání členů ÚV a Prezidia ÚV jako skutečných komunistů, kteří se v takové kvalitě osvědčili činy během stalinské epochy.

V dnešní době, pokud provedeme tematickou rešerši textů publikovaných vzpomínek osobního kontaktu se Stalinem těmi, kdo s ním systematicky pracovali roky a nevyvolali u něj opovržení ke své osobě, vznikne jiný obraz, vyvracející chruščovskou verzi původu kultu osobnosti Stalina a vyvracející ten mravně-psychologický profil monstra, který se zformoval ve vědomí mnoha lidí pod vlivem subkulturní tradice liberální inteligence a dalších nemyslicích osob, pramenící z chruščovského referátu na 20. sjezdu.

Konkrétně, letecký konstruktér Jakovlev ve svých pamětech „Cíl života“ píše následující:

„V každodenní práci to často bylo tak, že člověk, který dostal novou funkci a setkal se s těžkostmi, si stěžoval na nedostatek kádrů: „není s kým pracovat“, „není o koho se opřít“ – a aby se „opřel“, táhl za sebou takzvaný „chvost“, to znamená spolupracovníky z předchozí funkce. Slyšel jsem od Stalina rozhodnou kritiku takového „přetahování“ lidí.

— Lidé jsou obecně všude stejní – říkal. – Jistě, bylo by dobré všem dát dobré lidi, ale dobrých je málo, ze všech dobré neuděláš. Jsou průměrní pracovníci – jich je mnoho, více než dobrých, a jsou i špatní, špatní také jsou. Je třeba pracovat s těmi, kdo jsou.

Ještě jsem si zapamatoval takovou odpověď:

— Každý má nedostatky a omyly v práci, svatí lidé nejsou. Proto je třeba smířit se s malými nedostatky v práci každého člověka. Důležité je, aby pozitiva převažovala. Vy si myslíte, že nemáte nedostatky? – položil mi ruku na rameno. – I vy máte. I já mám nedostatky, ačkoliv jsem – „velký vůdce a učitel“. To vím z novin, – zavtipkoval.“ (A. S. Jakovlev, „Cíl života“ (zápisky leteckého konstruktéra), Moskva 1973⁶³).

Z toho je možné pochopit, že Stalin skutečně bral lidi takové, jací jsou, a kult své osoby vnímal jako objektivní danost epochy, ve které žil. Ale lidí si vážil, a nevynechával možnost zdůraznit svůj ironický postoj ke kultu své osoby, dávaje tím najevo, že ve společnosti normálních lidí nejsou kultury na místě; podporoval a stimuloval projevy iniciativy a odpovědnosti ze strany lidí, usiloval o rovnoprávné přátelské vztahy:

«Obvykle ten, kdo byl u Stalina poprvé, se dlouho neodhodlával odpovědět na zadanou otázku, snažil se dlouho posuzovat, hodnotit, aby si nenaběhl. Stejně tak já poprvé, než jsem odpověděl, jsem dlouho hleděl z okna a na strop. A Stalin, směje se, řekl:

— Zbytečně se díváte na strop, tam není nic napsáno. Lépe se už dívejte zpřímá a řekněte, co si myslíte. To je to jediné, co se od vás žádá.

Měl jsem problémy odpovědět na zadanou otázku: nevěděl jsem, jak bude odpověď přijata, zda se Stalinovi bude líbit, co řeknu. Stalin se zamračil:

— Jen prosím odpovídejte tak, jak sám myslíte. Nesnažte se zalíbit. V rozhovoru se mnou to není třeba. Pokud budete hádat moje přání, náš rozhovor nebude mít smysl. Nemyslete si, že pokud řeknete něco v rozporu s mým názorem, že bude problém. Vy jste specialista. Mluvíme spolu proto, abych se od vás něco naučil, a ne abych vás poučoval.

A najednou povyprávěl o jednom vedoucím, který byl zbaven funkce:

— V čem s ním byl problém? Než odpověděl na jakoukoliv otázku, snažil se přímo z očí uhádnout „správnou“ odpověď. Visel na rtech, aby opakoval po nadřizených jakoukoli

63 citováno podle publikace na internetu: <http://www.airwar.ru/other/bibl/yakovlev.html>,
<http://www.airwar.ru/other/bibl/yakovlev.zip>, soubor 36

hloupost. Takový člověk, aniž by sám chtěl, může způsobit obrovské problémy. Nebezpečný člověk.

A pokračoval:

— Pokud jste pevně přesvědčeni, že máte pravdu a můžete dokázat svou pravdu, nikdy neberte ohled na něčí názory, a dělejte tak, jak vám radí rozum a svědomí.

(...)

Občas Stalin dostával pracovní lejstra, jejichž autoři považovali za nutné na konci se nejen podepsat, ale i vyjádřit všelijaké lichotky a ujištění o své oddanosti. Při čtení takových papírů Stalin buď konec nečetl, nebo řekl:

— Nu a zde jak se patří: „Třikrát hurá! Ať žije VKS(b) a její vůdce velký Stalin“. A posměšně zamračeně dodal:

— Chce si mě tím koupit, zajistit si podporu.» (A. S. Jakovlev „Cíl života“ (zápisky leteckého konstruktéra), Moskva 1973).

A Stalin se těch principů skutečně držel v praxi. V pracovním kontaktu s ním někteří specialisté občas sklouzávali k sprostým slovům a vyvolávali jeho hněv vůči sobě. O tom je možné se dozvědět z jejich pamětí: tj. nepadli za oběti represím.

Jako příklad uvedeme vzpomínky dělostřeleckého konstruktéra V. G. Grabina „Zbraň vítězství“ (Moskva 1989). Grabin informuje o diskusi na zasedání Státní obranné komise (GKO) o možnostech zvyšování produkce dělostřeleckých zbraní:

«V prosinci 1941 na závod přijel Vorošilov. Celý den jsme s ním chodili po dílnách, nestihli jsme ani poobědvat. Klimentovi Jefremoviči se velmi líbilo vše, co viděl.

— To jste udělali dobře, molodci! – chválil. A 4. ledna mě pozvali na zasedání GKO. Přišel dlouho očekávaný okamžik, kdy bude možné oznámit J. V. Stalinovi o divizním kanónu ZIS-3, a možná i ukázat ho, pomyslel jsem si. Je třeba povolení lidového komisaře obrany Ustinova. Dmitrij Fjodorovič byl nedlouho předtím na závodě a seznámil se se stavem výroby. Viděl, že závod nejen plní k prosinci slíbené pětinasobné zvýšení objemu produkce děl, ale i převyšuje. Navíc v kompletovací dílně už sledoval sborku kanónu ZIS-3. Závod poprosil komisaře povolit dodávku kanónu do Moskvy a on ihned dal povolení. Vorošilov na zasedání GKO nebyl. Zasedání se brzy proměnilo v ostrou výměnu názorů mezi Stalinem a mnou. Veškerá naše práce byla podrobena ostré a nespravedlivé kritice, a mě Stalin obvinil z toho, že kvůli mně bude země bez kanónů (otázka: kdo falešně informoval Stalina o stavu věci? – naše poznámka při citování). Bránil jsem pozice našeho kolektivu až do konce.

Atmosféru toho zasedání může kompletně charakterizovat jedna epizoda. Když jsem se opět pokoušel argumentovat Stalinovi a bránit správnost naší pozice, jeho pevné sebeovládání ho zradilo. Popadl židli a praštil s ní o zem. V jeho hlase bylo podráždění a hněv.

— Máte konstruktérskou nemoc, stále chcete vše měnit a měnit! – tvrdě se do mě pustil. – Pracujte tak, jako jste pracovali doteď!

Takového jsem Stalina nikdy neviděl – předtím ani potom.

GKO nařídil: náš závod bude vyrábět kanóny stejnou metodou jako dosud.

V těžké a naprosto beznadějně náladě jsem opustil Kreml. Neděsil mě můj osud, který mohl být tragický. Návrat ke starým nákresům a staré technologii nevyhnutelně hrozil nejen velkým poklesem produkce, ale i částečným přerušením výroby. Nyní by země skutečně zůstala bez kanónů!

Noc jsem strávil v protileteckém krytu komisariátu obrany.

Vyplnit příkaz Stalina znamenalo problémy. Ale jak nevyplnit příkaz samotného Stalina?!

Řešení jsem neviděl.

Ráno 5. ledna, ještě za úplné tmy, za mnou přišel důstojník a požádal mne, abych šel nahoru k telefonu. Nešel jsem – pokud mě chtějí zatknout, necht' si pro mě přijdou. Ovládla mě těžká apatie, už mi bylo všechno jedno. Neměl jsem žádné pochybnosti o tom, co mě čeká: můj spor se Stalinem měl – **pokud člověk nevnikne do podstaty věci** (zvýraznění naše, pozn.) – charakter výzvy a bylo lehké ho označit za sabotáž nebo záškodnictví.

Za chvíli přišel důstojník znovu.

— Chtějí vás k telefonu,— opakoval a dodal: – bude s vámi mluvit soudruh Stalin.

Skutečně volal Stalin. Řekl:

— Měl jste pravdu.

Polilo mě horko.

—To, co jste udělal, je těžké hned pochopit a skutečně ocenit. Pochopí vás vůbec v blízké budoucnosti? Vždyť to, co jste udělal, to je revoluce v technice. ÚV, GKO i já vysoko oceňujeme vaše úspěchy, – pokračoval Stalin. – Bez obav dokončete započaté dílo.

Co se odehrálo? V noci, po hrozném zasedání GKO, Stalin zjevně zavolal Vorošilovi a ten mu řekl o stavu věci, o všem, co viděl vlastníma očima. Ale k téhle verzi jsem dospěl až později, porovnáním faktů.» (<http://victory.mil.ru/lib/books/memo/grabin/23.html>).

Grabin není jediný, kdo uvádí fakta podobného druhu, kdy při posuzování věci vyjadřovali krajně razantně svůj nesouhlas s názorem Stalina. Stávalo se i, že některým to v zápalu diskuse ujíždělo a začali div ne na Stalina sprostě řvát, a on je potom uklidňoval a přiznával jejich správnost v těch či oněch konkrétních otázkách – prázdné řeči nespojené s konkrétními záležitostmi však Stalin netrpěl.

A zvláště obracíme pozornost čtenáře na to, že Stalin se omluvil Grabinovi ne při dalším zasedání v Kremlu ohledně otázek dělostřelectva za nějakou dobu; Stalin pochopil, že se mýlil a sám ho vyhledal, aby se mu omluvil a uklidnil ho, maje na paměti, v jakém stavu opustil Kreml a kolik je obecně kolem něj šplhounů a patolízalů.

A nyní co tvrdí ve svém referátu Chruščov:

«Jednou po válce během setkání Stalina s členy Politbyro Anastas Mikojan řekl, že prý Chruščov měl tehdy pravdu, když telefonoval ohledně Charkovské operace, že ho tehdy měli podpořit. Bylo třeba vidět, jak se Stalin rozzuřil! Jak může někdo chtít aby on, Stalin, přiznal, že neměl pravdu?! Vždyť on je „génus“ a génus se nemůže mýlit. Všichni se mohou mýlit, a Stalin měl za to, že se nikdy nemýlí, že má vždycky pravdu. Nikdy a nikomu se nepřiznával k jakékoliv své byť nejmenší chybě, ačkoli dělal nemálo chyb jak v teoretických otázkách, tak ve své praktické činnosti.»

Se Stalinem bylo možné posuzovat i téma represí a jejich neodůvodněnosti, ale posuzovat ne z pozic abstraktního humanismu, ale konkrétně a ohledně podstaty. A. S. Jakovlev uvádí svůj rozhovor se Stalinem v červenci 1941:

«— Soudruhu Staline, už měsíc a půl je zatčen náš náměstek ministra ohledně motorů Balandin. Nevíme, za co sedí, ale nemůžeme si představit, že by byl nepřítelem. Potřebujeme ho v komisariátu, vedení ohledně motorů citelně zesláblo. Prosím vás zhodnotit tu záležitost.

— Ano, sedí už 40 dní a žádné doznání neudělal. Možná, že sedí neprávem, to je dost možné ... i to se stává... – odpověděl Stalin.

Druhý den se nakrátko ostříhaný Balandin objevil ve svém kabinetu a pokračoval v práci, jako by se nic nestalo...

Za několik dní se Stalin zeptal:

—Tak co Balandin?

—Pracuje, soudruhu Staline, jako by se s ním nic nestalo.

—Ano, neprávem ho zavřeli...

Stalin zjevně uviděl v mých očích údiv – jak je možné zavírat nevinné lidi?! – a bez dalších otázek z mé strany řekl:

— Bohužel i to se stává. Schopný člověk, dobře pracuje, ostatní mu závidí a kují pikle. Pokud je to navíc smělý člověk, říká to, co si myslí, což vyvolává nespokojenost a přitahuje pozornost podezřívavých čekistů, kteří sami obor neznají, a ochotně se opírají o různé řeči a pomluvy... převít Ježov! Morálně padlý člověk. Voláš k němu na komisariát a řeknou: jel na ÚV. Voláš na ÚV a řeknou: odjel k sobě. Posíláš lidi k němu domů a ukazuje se, že leží zpítý k smrti na posteli. Spoustu nevinných lidí zahubil. Za to jsme ho potom popravili.

Po takových slovech vznikal dojem, že bezzákonnost se tvoří za zády Stalina. Ale zároveň jiná fakta vyvolávala protichůdné myšlenky. Mohl snad Stalin nevědět o tom, co dělá Berija?» (A. S. Jakovlev „Cíl života“ (zápisky leteckého konstruktéra), Moskva 1973).

Chruščov ve své referátu neuvedl ani jeden fakt podobný tomu, o čem informují Grabin a Jakovlev, ačkoliv nemohl nevědět, že takové události byly a že nebyly výjimkou. Ale to bylo v rozporu s jím ohlašovaným oficiálním schématem „pravdivého“ chápání epochy: „Stalin byl mocichtivý maniak a my všichni ostatní jsme nevinné oběti jeho maniakální podezřívavosti, nedůvěry a nekompetence.“

Ve výše uvedeném úryvku Grabina je fráze, kterou jsme označili aspekt, důležitý pro chápání osoby Stalina a vztahů okolí s ním: „můj spor se Stalinem měl – **pokud člověk nevníkne do podstaty věci** – charakter výzvy a lehce ho bylo možné označit za sabotáž nebo záškodnictví.“ Na stejný aspekt, tentokrát v podání Stalina, ukazuje Jakovlev: „Schopný člověk, dobře pracuje, ostatní mu závidí a kují pikle. Pokud je to navíc smělý člověk, říká, co si myslí, to vyvolává nespokojenost a přitahuje pozornost podezřívavých čekistů, kteří sami obor neznají, a **ochotně se opírají se o různé řeči a pomluvy**...“

Proto vzniká otázka: „Mohl Stalin – sám osobně – prověřit všechny vyšetřovací spisy a oddělit z nich ty, v jejichž osnově ležely pomluvy nebo vyřizování účtů, nebo přílišná horlivost samotných „čekistů“, a ty, kde bylo skutečně odhaleno záškodnictví nebo jiná protistátní činnost?“ Odpověď je zřejmá: nemohl... A nikdo – ani Stalin, ani Kristus, ani kdokoli jiný nemůže zaměnit svou osobou, jakkoli talentovanou, celý státní aparát a veškerý hospodářský aparát jakékoli země.

Nedostatek profesionálně gramotných kádrů a jednoduše čestných lidí byl tehdy stejný jako dnes. Ale o tom Chruščov ve svém referátu na 20. sjezdu neřekl nic. A proto, nevníkne-li do podstaty věci, vypadá to, že Chruščov měl pravdu: Stalin byl maniakálně podezřívavý tyran a všichni ostatní nevinné oběti.

Ale to, že sám Chruščov a následující „vůdci“ KSSS a SSSR nechtěli vnikat do podstaty věci, nechtěli systematicky a ohledně podstaty otázek pracovat s dopisy, které proudily na jejich adresu od prostých lidí i od specialistů, kteří byli zapálení pro věc, a důvěřovali ve všem oficiálním dokumentům a názorům byrokratické hierarchie, – to je fakt; a to, že často nestrpěli námítky, to je také fakt.

A pokud někdy námítky tolerovali, pak vyřešení konfliktu názorů předávali podřízenému aparátu byrokracie, který transformoval konflikt názorů na konflikt osob ohledně nepřijetí ze strany podřízených nebo prostých lidí údajně moudrých rozhodnutí vyššího vedení, zaujímaje v tom konfliktu stranu „vedení“, jehož názory sami i formovali.

Během vlády nástupců Stalina zatýkali málokoho z řad profesionálů za záškodnictví nebo „politiku“ (článek 58 Trestního zákoníku), ale profesionály, kteří vyjadřovali svůj nesouhlas s nadřízenými, přesto za vlády Chruščova a jeho následníků vytěsňovali ze státního aparátu a ze sféry profesionální činnosti. To odlišuje danou epochu, jejíž začátek položil 20. sjezd, od epochy J. V. Stalina: při Stalinovi se profesionalita oceňovala a hromadila v aparátu a ve všech profesionálních sférách.

Rozdíl v tempu vědeckotechnického rozvoje, ekonomického a celospolečenského rozvoje SSSR ve srovnání s tehdejšími vedoucími kapitalistickými velmocemi za epochy J. V. Stalina a v pozdější době, je potvrzením lživosti 20. sjezdu a vší politiky z něj pramenící: otrocká práce je neefektivní, a režim J. V. Stalina nemohl být výjimkou z tohoto obecného pravidla historie, stejně jako nebyly výjimkami z toho pravidla post-stalinské režimy v SSSR a Rusku.

Jinými slovy:

Pokud ve stalinské epoše bylo tempo ekonomického a celospolečenského rozvoje SSSR vysoké, pak to znamená, že ona, na rozdíl od pozdějších dob, nebyla epochou tyranie založené na strachu a otrocké práci, ačkoli mnozí v SSSR byli naplněni strachy, včetně těch, které byly vyvolány reálnými případy zneužití moci a záměrného záškodnictví antibolševických politických sil.

Tj. podstata zneužití moci a chyb v politice ve stalinské epoše leží z větší části ne v osobě J. V. Stalina, ale v osobách pokud ne milionů, pak stovek tisíc jedinců takových typů pochlebované mravnosti, jako N. S. Chruščov a jeho kurátoři. Klíč k chápání epochy, jejíž začátek položila revoluce roku 1917 v Rusku, dal už na konci 19. století ruský historik V. Klučevskij. Perspektivy úspěchu „projektů“ transformace společenských vztahů v duchu socialismu, kterým propadli ultraleví intelektuálové v druhé polovině 19. století, charakterizoval jednou větou: „Společnost spravedlivého soužití, složená z lumpů.“ V souladu s tímto klíčem, který nechtěli N. S. Chruščov a další kritici Stalina použít:

Obvinění na adresu Stalina jsou ve své podstatě obviněními z toho, že on, jsa v čele strany i státu, neudržel na uzdě veškerou cizí mravní zpustlost všech obyvatel SSSR, a konkrétně pracovníků stranického a státního aparátu. Ale to nebylo v silách nikoho: Státní výnosy o všeobecné mravnosti a čestnosti jsou dodržovány právě natolik, nakolik je společnost sama mravná a čestná a nakolik jsou státem zastrázeni zločinci různého druhu, v důsledku čehož jsou zlo-konající nuceni se přetvařovat a předstírat blahorodné a dobré lidi. Tak to bylo, a tak je to stále.

Ale to skončí – lidé jsou dlužní vyjasnit si, co si přejí:

- být společností spravedlivého soužití, pro což je třeba především pracovat na sobě, stát se pořádným svědomitým člověkem;
- nebo být společností lumpů, která je v perspektivě odsouzená k samolikvidaci.

5. Referát N. S. Chruščova – krycí operace ve fašistické globální politice

Avšak pokračování dříve uvedeného začátku odpovědi Stalina na přivítání pracujících je mnohem zajímavější a obsažnější, pokud zkoumáme jeho text, poprvé publikovaný v novinách „Záře východu“ (“Заря Востока” (Тифлис), № 1197, 10 июня 1926) nikoli v historickém kontextu roku 1926, ale v kontextu okolností roku 1948, kdy byl publikován 8. svazek Spisů J. V. Stalina, a v kontextu následujícího dění.

Klíčovou otázku ve vztahu k tomuto historickému kontextu je možné zformulovat takto: Proč Stalin na tuto odpověď nezapomněl a při zdánlivé nedůležitosti tématu byla zahrnuta do jeho Spisů? Neproněs snad za roky své politické činnosti při podobných příležitostech stovky řečí? Neslyšel za roky své činnosti na postu „generálního tajemníka“ plno podobných zveličování své osoby? Jaký smysl obsahuje právě tato odpověď na sladké řeči, počínaje okamžikem publikace v roce 1948?

S touto otázkou budeme pokračovat ve čtení odpovědi J. V. Stalina pracujícím železničnickým dílen Tiflisu (Tbilisi):

„Proto jsem nucen obnovit skutečný obraz toho, kým jsem byl dříve a komu jsem zavázán svým postavením v naší straně.

Soudruh Arakel zde řekl, že v minulosti se považoval za jednoho z mých učitelů, a mě považoval za svého žáka. To je naprosto správně, soudruzi. Skutečně jsem byl a zůstávám jedním z učňů pokrokových pracujících železničnických dílen Tiflisu.

Dovolte mi obrátit se k minulosti.

Vzpomínám na rok 1898, kdy jsem poprvé vedl kroužek z pracujících železničnických dílen. Bylo to před 28 lety. Vzpomínám si, jak jsem v bytě s. Sturua v přítomnosti Džibladze (on byl tehdy také jedním z mých učitelů), Čadrišvili, Čcheidze, Bočorišvili, Ninua a dalších pokrokových pracujících Tiflisu získal první lekce praktické činnosti. Ve srovnání s těmi soudruhy jsem byl tehdy mladíkem. Možná jsem měl o něco víc přečteno, než mnozí z nich. Ale jako praktik jsem byl tehdy bezesporu začátečník. Zde v kruhu těchto druhů jsem se tehdy stal učněm revoluce. Jak vidíte, mými prvními učiteli byli pracující Tiflisu.

Dovolte mi vyjádřit jim upřímné díky. (potlesk)

Vzpomínám na léta 1907–1909, kdy jsem byl rozhodnutím strany přemístěn na práci do Baku. Tři roky revoluční činnosti mezi pracujícími ropného odvětví mne zakalily jako praktického bojovníka a jednoho z místních vedoucích. V kontaktech s takovými pracujícími Baku, jako Vace, Saratovec, Fioletov a další, z jedné strany, a v bouři hlubokých konfliktů mezi dělníky a průmyslníky – z druhé strany, jsem poprvé zjistil, co to znamená vést velké masy pracujících. Tam v Baku jsem takovým způsobem získal svůj druhý revoluční křest. Tam jsem se stal tovaryšem revoluce.

Dovolte mi vyjádřit upřímné díky mým učitelům z Baku. (potlesk)

Nakonec vzpomínám rok 1917, kdy jsem se rozhodnutím strany, po putování po věznicích a deportacích, ocitl v Leningradu. Tam, v kruhu ruských pracujících, při bezprostřední blízkosti s velkým učitelem proletářů všech zemí – s. Leninem, v bouři velkých bojů proletářů s buržoazií, v okolnostech imperialistické války, jsem se poprvé naučil chápat, co to znamená být jedním z vůdců velké strany dělnické třídy. Tam v kruhu ruských pracujících – osvoboditelů utlačovaných národů a patronů proletářského boje všech zemí a národů, jsem získal svůj třetí bojový křest. Tam, v Rusku, pod vedením Lenina, jsem se stal jedním z mistrů revoluce.

Dovolte mi vyjádřit upřímné poděkování mým ruským učitelům a sklonit hlavu před paměti mého velkého učitele Lenina. (potlesk)

Od hodnosti učně (Tiflis), přes hodnost tovaryše (Baku), k hodnosti jednoho z mistrů naší revoluce (Leningrad) – taková byla soudruzi škola mé revoluční výuky.

Takový je soudruzi skutečný obraz toho, čím jsem byl a čím jsem se stal, pokud budeme mluvit bez zveličování, podle svědomí. (potlesk přecházející v bouřlivé ovace)» (J. V. Stalin, Spisy, svazek 8, Moskva, „Politizdat“ 1948, str. 173–175)

Artikulovaná lidská řeč disponuje tou zvláštností, že je jí možné chápat výlučně v přímém smyslu. Ale některé ústní řeči a texty mají vedle přímého smyslu, občas prázdného, ještě nějaký další smysl, který může doplňovat přímý; ale může to být i tak, že smysl, předávaný jinotajem, může být podstatně důležitější, než smysl předávaný přímo. Odpověď Stalina chápaná v přímém smyslu může být skutečně chápána jako obvyklá rituálně-etiketní řeč a nic více.

Avšak objektivní realitou je fakt, že Stalinem použité termíny „učně“, „tovaryš“, „mistr“ odpovídají posloupnosti zasvěcení v zednářských lóžích, které se v řadě případů nejmenují lóžemi ale „cechy“.

V překladu ze zednářského žargonu do ruštiny celý výše uvedený fragment odpovědi J. V. Stalina na pozdravy dělníků, kteří skutečně neměli poněti, jak se dělá politika, zvláště globální, znamená:

Vy, soudruzi, jste z nejlepších pohnutek nahovořili spoustu různých nesmyslů, ale nic nechápete v tom, co se děje ve skutečnosti. A já jsem proto nucen rekonstruovat pravdivý obraz toho, co probíhá. Avšak nemám možnost o tom hovořit přímo, ale můžu se vyjádřit v jinotaji: Jako vůdce VKS(b) a Sovětského národa jsem byl vytvořen zednářstvem. Prošel jsem cestu zasvěcení od učně do mistra revoluce. Také obracím vaši pozornost na to, že křest se obvykle přijímá jednou, a trojný křest je znamením toho, že vše to je v rozporu s pravým Křesťanstvím jako ideologií a praxí budování Království Božího na Zemi. Takový je soudruzi skutečný obraz našeho života, pokud budeme mluvit bez zveličování, podle svědomí. Dokonce jestli vy ten jinotaj nepochopíte, pak ho pochopí potomci a budou pokračovat v našem bolševickém díle vítězství spravedlnosti na Zemi.

Zahrnutí „Odpovědi pracujícím...“ v roce 1948 do Spisů J. V. Stalinem – při dlouhodobém neveřejném konfliktu bolševismu a zednářství ve všech jeho větvích – bylo odhalením skrývané historické pravdy o epoše marxistických revolucí počátku 20. století.

A to nejsou výmysly o epoše nebo variace fantazií politikařících maniaků v rámci protizednářského strašení posledních dvou desetiletí. Fakta, známá J. V. Stalinovi a historikům komunistického hnutí druhé poloviny 19. století až první poloviny 20. století, spočívají v tom, že v roce 1920 a 1922 II. a IV. Kongresy Komunistické internacionály zkoumaly otázku o proniknutí zednářstva do komunistického hnutí, které se oddělilo od II. – sociálně demokratické – Internacionály.

„Poprvé se dostala na pořad dne otázka zednářství už v roce 1920 na 2. kongresu, ve spojení s vedením francouzské sekce Kominterny (Komunistické internacionály). Tajní členové hned několika zednářských lóží Zinovjev, Radek, Trocký a další, hrající v té době velkou roli v Kominterně, vynakládali obrovské úsilí, aby z jedné strany zaplnili nově vzniklé mezinárodní komunistické hnutí zednářskými kádry, a z druhé strany aby utnuli v samém zárodku jakékoliv antizednářské vystoupení v Kominterně. Už před 2. kongresem předseda Kominterny Zinovjev, člen Bnai Brith, Ligy proti pomluvám a Velkého orientu Francie, udělal všechno pro to, aby představil záležitost tak, že pro Sovětské Rusko nemá údajně otázka zednářstva jakýkoliv význam, a proto údajně nezajímá ruské komunisty. A podobná deformace skutečnosti se odehrála všeho všudy 3 roky po svržení bolševiky kompletně zednářské Dočasné vlády vedené zednářem 33. stupně A. Kerenským! Avšak nehledě na to úsilí členů Bnai Brith a Velkého orientu, kteří se dostali do vedení Kominterny, během zasedání 2. kongresu mnozí západní komunisté poukazovali na zednářské nebezpečí. V jednom z vystoupení bylo řečeno:

„Ta otázka nezajímá Rusy, ale je velmi důležitá v latinských zemích (tj. v latínorejazyčné Západní Evropě, pozn.), v Anglii a Americe, svobodné zednářství má v těch zemích velký vliv. Využívá politické organizace, usilující o získání a udržení moci; seskupuje průmyslníky, vědce... Navíc je ta organizace tajná, a tak protože v mnohých zemích ještě nemáme ilegální organizace, nacházíme se vůči zednářství v nevýhodě. Soudruzi, patřící k zednářům, nás mohou kontrolovat, zatímco my nemáme možnost kontrolovat jejich organizace. Jedna z hlavních příčin krize, v níž je v současnosti Francouzská komunistická strana, je přítomnost mnohých zednářů v jejich řadách.“

Protože členové francouzské strany patřili většinou ke stejnému Velkému orientu jako Zinovjev a další, pak oni na tom kongresu Kominterny (1920), nehledě na živou diskusi o otázce zednářů, sami o něm neutroušili ani slovo. Přesto jednohlasně při jednom hlasu, který se zdržel (Zinovjev), plenární zasedání 2. kongresu Kominterny přijalo návrh italské strany o tom, že člen strany nemůže být zároveň členem zednářské lóže.

Hned po skončení 2. kongresu Zinovjev spustil skrze agenturu Ligy proti pomluvám, která byla přítomna v mnohých stranách, které tvořily Kominternu, bouřlivou činnost s cílem diskreditace všech italských a některých francouzských členů, kteří vystupovali na 2. kongresu s odsouzením zednářství. Během téměř roku byl na ty členy vyvíjen bezprecedentní tlak ze strany veškeré smečky zednářů, tajně zavedených do Kominterny. Ve výsledku na 3. kongresu Kominterny v roce 1921 bylo přečteno prohlášení Italské socialistické strany, ve kterém se s odkazem na prohlášení Livornského sjezdu ISS, konkrétně, hovořilo: „ISS potvrzuje své prvotní, dobrovolné rozhodnutí připojit se ke Komunistické internacionále a tím se zavazuje podřizovat se výnosům posledního Moskevského kongresu (tj. 2. kongresu, na kterém byl přijat italský návrh o zednářích). Sjezd prohlašuje, že ISS zahrnuje do svého programu všech 21 podmínek; a zřiká se podmínky, týkající se svobodných zednářů.“

Zinovjevovi se podařilo přinutit italské soudruhy zřít se vlastní principiálně správné pozice, a také obejít jednohlasné rozhodnutí 2. kongresu a nezahrnout bod o neslučitelnosti komunismu a zednářství do 21 podmínek přijetí do Kominterny. Kvůli této pozici Zinovjeva se na 3. kongresu Kominterny už nikdo o zednářích nezmínil ani slůvkem.

A za další rok, v roce 1922 na 4. kongresu Kominterny v souvislosti s pokračující činností frakcí uvnitř francouzské strany, se musela Kominternu znovu vrátet k francouzské otázce, kvůli čemuž byla organizována velká komise, kam patřili: V. I. Lenin, Klapa Cetkin, Kolarov (Bulharsko), Grepp (Norsko), Valecký a Kostševa (Polsko), Katajama (Japonsko), B. Kun (Maďarsko) a další, kteří, nehledě na přítomnost Zinovjeva a Trockého v komisi, kteří se starali všemožně hasit otázku zednářství, připravili text rezoluce o francouzské otázce, který byl jednohlasně přijat na 32. plenárním zasedání 4. sjezdu Kominterny 5. prosince 1922. V této rezoluci je celá kapitola zasvěcena zednářství, kterou uvádíme v plném znění:

«Neslučitelnost zednářství a socialismu se považovala obecně uznávanou ve většině stran 2. Internacionály. Italská socialistická strana vyloučila ze svých řad zednáře v roce 1914, a to opatření bylo bezpochyby jednou z příčin, které dovolily straně v průběhu války provádět opoziční politiku, protože italští zednáři jako zbraň Trojdohody konali ve prospěch intervence.

2. kongres Komunistické internacionály nepřipojil k podmínkám vstupu do Internacionály zvláštní bod o neslučitelnosti komunismu a svobodného zednářství jen kvůli tomu, že to považoval za automatické a jak je zjevné ze stenogramů, nepřipouštěl myšlenku současné účasti ve straně proletářské diktatury a v čistě buržoazní organizaci, kryjící kariéristické ambice formulami mystického bratrství. Neočekávaně zjištěný fakt příslušnosti velkého množství francouzských komunistů k zednářským lóžím je v očích Internacionály jasným svědectvím toho, že naše francouzská strana si nejen zachovala psychologické dědictví francouzského reformismu a parlamentarismu, ale i čistě materiální, silně kompromitující

vršky strany spojené s tajnými spolky radikální buržoazie. A zatímco Komunistická avantgarda sbírá síly proletariátu pro nepřerušovaný boj proti všem skupinám a organizacím buržoazní společnosti ve jménu proletářské diktatury, celá řada odpovědných pracovníků strany: poslanců, žurnalistů, až do členů Ústředních výborů, si zachovává těsné vztahy s tajnými společnostmi nepřítele. Zvláště smutný je fakt, že celá strana nenastolila tuto otázku po Turu (tj. sjezdu ve městě Tur), nehledě na její kompletní jasnost v mezinárodním měřítku, a že jen v procesu boje frakcí uvnitř strany byl tento fakt odhalen před Internacionálou v celé své důležitosti.

Internacionála považuje za nutné jednou provždy ukončit tyto kompromitující a demoralizující vztahy vršků Komunistické strany s politickými organizacemi buržoazie. Očištění všech jejích třídních organizací od elementů, které chtějí zároveň patřit ke dvěma bojovným táborům, je věcí cti revolučního proletariátu.

Kongres nařizuje Ústřednímu výboru francouzské Komunistické strany nejpozději do 1. ledna 1923 zlikvidovat všechna spojení strany, v osobě jejích členů nebo skupin, se svobodným zednářstvím. Každý komunista, patřící k zednářům, který do 1. ledna otevřeně neoznámí své organizaci kompletní zprerhání svazků se zednářstvím, je tím automaticky vyloučen z komunistické strany, bez práva někdy v budoucnu k ní znovu patřit. Utajení své příslušnosti k zednářství bude hodnoceno jako proniknutí cizího agenta do řad strany.

Dáváme na vědomí, že samotný fakt příslušnosti k zednářství, bez ohledu na to, zda tím někdo sledoval ty či ony kořistné materiální, kariéristické či další cíle, svědčí o krajní zakrnělosti komunistického uvědomění a třídní důstojnosti. 4. kongres má za nevyhnutelné, aby soudruzi, kteří dosud patří k zednářství, a kteří s ním nyní zprerhali vazby, nemohli během dvou let zaujímat odpovědné pozice ve straně. Jen usilovná práce ve prospěch revoluce v roli řadových členů Komunistické strany může přinést těm soudruhům plnou rehabilitaci důvěry a práva zaujímat odpovídající pozice.“ (V. N. Jemeljanov, „Desionizace“, uvádí se podle publikace na internetu)

V. N. Jemeljanov je vzděláním arabista, určitou dobu byl poradcem N. S. Chruščova ohledně Blízkého Východu, když byl prvním tajemníkem ÚV KSSS. Tj. výše uvedený fragment je vzat z knihy, napsané člověkem, který, jsa pomocníkem první osoby strany a státu, měl minimálně neoficiální přístup k mnohým veřejně nepřístupným materiálům.

Následující den poté, co 5. prosince 1922 4. Kongres Kominterny přijal z iniciativy Lenina antizednářskou rezoluci, V. I. Lenin se ocitl v Gorkách, kde o rok a něco později jeho život skončil. Bylo-li to přímým důsledkem úspěchu lékařů v jejich záležitosti v roce 1922, nebo zednáři-kurátoři neměli ke smrti vztah, a Lenin sám, jsa v moci materialisticko-ateistického přesvědčení, se ukázal neschopný vydržet úder zednářského egregoru, je otázka otevřená.

Tj. ve srovnání s tou historickou minulostí publikace J. V. Stalina „Odpověď pracujícím železničnickým dělníkům v Tiflisu“ je skutečně třeba zkoumat v kontextu vzájemných vztahů zednářstva různých tváří a bolševismu.

Přičemž skeptikové, zvyklí žít v kultuře, kde učebnice dějepisu a sdělovací prostředky dávají přednost tomu mlčet o zednářství a nespojují politiku a zednářstvo, a kde mluvení o tom se považuje za „nevhodné“, by měli obrátit pozornost na to, že na 2. a 4. sjezdu Kominterny otázku o proniknutí zednářských struktur do komunistického hnutí posuzovali ne konspirologové a lovci senzací, ale praktičtí politici, z nichž se mnozí stihli stát zednáři dříve, než se stali stoupenci ideálů komunismu a pochopili, že jejich cesty jsou s cestami zednářstva neslučitelné.

A to přivádí k otázkám, na které nemají stoupenci idejí 20. sjezdu odpověď: Proč „car“ Nikita ve svém vystoupení neřekl nic o roli zednářstva v politice? Proč takoví účastníci 20. sjezdu jako Molotov, Mikojan, kteří znali historii strany a Kominterny ne z knih, ale z osobní zkušenosti, mlčeli a Chruščovovi nic nenamítali?

Otázky to jsou skutečně zajímavé, protože pokud se stranické špičky chtěly distancovat od „zločinů stalinské epochy“, zdálo by se, že není nic jednoduššího, než přečíst rezoluci 4. kongresu Kominterny, prohlásit Stalina, Beriju a jejich stoupence za agenty zednářstva, před jehož nebezpečím varoval veliký vůdce a učitel světového proletariátu s. Lenin už v roce 1922, následující den to vše publikovat v Pravdě spolu se „Schvalujeme!“ a hotovo – KSSS je znovu čistá jako lilie a zda se chtějí zednáři distancovat od „stalinských“ zločinů nebo ne – to už je jejich problém, nikoli problém světového komunistického hnutí.

Přitom by nebylo třeba ohlašovat idiotismy typu, že Stalin velel armádě podle glóbusu, čímž Chruščov diskreditoval sám sebe.

Ale ne: o zednářstvu není ve vystoupení N. S. Chruščova ani slova. Zato v něm čteme následující:

„Ve dnech, předcházejících Říjnové revoluci, dva členové ÚV strany bolševiků – Kameněv a Zinovjev vystoupili proti leninskému plánu ozbrojeného povstání. Navíc, 18. října v menševistických novinách „Nový život“ publikovali své prohlášení o přípravě povstání bolševiky a o tom, že považují povstání za avantýru. Kameněv i Zinovjev tím samým způsobem odhalili nepříteli rozhodnutí ÚV o povstání, o organizaci tohoto povstání v nejbližší době. To byla zrada cílů strany, cílů revoluce. V. I. Lenin ve vztahu k tomu psal: „Kameněv a Zinovjev ohlásili Kerenskému rozhodnutí ÚV své strany o ozbrojeném povstání...“ On nastolil na ÚV otázku vyloučení Zinovjeva a Kameněva ze strany. Ale po realizaci Velké říjnové socialistické revoluce, jak známo, byli Zinovjev a Kameněv dosazeni na vedoucí pozice. Lenin je používal k plnění důležitých úkolů, k aktivní práci ve vedoucích stranických a sovětských orgánech. Je známo, že Zinovjev a Kameněv se za života Lenina dopustili mnoha hrubých chyb. Ve své „závěti“ Lenin varoval, že „říjnové extempore Zinovjeva a Kameněva samozřejmě nebyla náhoda“. Ale Lenin nestavil otázku o jejich zatčení, a tím spíše, o jejich popravě. Nebo si například vezměme trockisty. Nyní, když uběhla dostatečná doba, můžeme o boji s trockisty mluvit otevřeně a objektivně se v těch záležitostech zorientovat. Vždyť okolo Trockého byli lidé, kteří nepocházeli z buržoazních kruhů. Část z nich byla stranickou inteligencí, a určitá část byli dělníci. Je možné jmenovat celou řadu lidí, kteří se ve své době hlásili k trockistům, a kteří se zároveň aktivně účastnili dělnického hnutí v období do revoluce a během samotné Říjnové revoluce. **Mnozí z nich se s trockismem rozešli a přešli na leninské pozice.** Bylo snad nutné takové lidi fyzicky likvidovat? Jsme hluboce přesvědčeni, že pokud by byl naživu Lenin, pak by vůči nim nebyla přijata taková krajní opatření. To jsou jen některá fakta historie. A copak je možné říci, že Lenin se neodhodlal aplikovat vůči nepřátelům revoluce, když to situace vyžadovala, ta nejtvrďší opatření? Ne, to nikdo říct nemůže. Vladimir Iljič vyžadoval tvrdé zúčtování s nepřáteli revoluce a dělnické třídy když to bylo třeba, využíval tato opatření nemilosrdně. Vzpomeňme alespoň na boj Lenina proti eserovským organizátorům antisovětských povstání, proti kontrarevolučnímu kulactvu v roce 1918 a dalších letech, kdy Lenin, bez váhání, přijal ta nejrozhodnější opatření vůči nepřátelům. Ale Lenin používal taková opatření proti skutečným třídním nepřátelům, a ne proti těm, kdo se mýlí, koho je možné cestou ideologického vlivu strhnout na svou stranu a dokonce zachovat ve vedení. Lenin aplikoval surová opatření jen v nejnutnějších případech, kdy existovaly vykořisťovatelské třídy, divoce se protivící revoluci, kdy boj podle principu „kdo z koho“ nabíral ty nejostřejší formy, až do občanské války. Stalin používal krajní opatření, masové represe, až tehdy, když revoluce zvítězila, kdy se Sovětský stát upevnil, kdy vykořisťovatelské třídy byly už zlikvidovány a socialistické vztahy panovaly ve všech sférách národního hospodářství, kdy naše strana politicky zesílila a zakalila se jak kvalitativně, tak ideově. Je jasné, že zde byla projevena ze strany Stalina v řadě případů netrpělivost, hrubost, zneužití moci. Místo důkazů své politické pravdy a mobilizace mas, se často pouštěl cestou represí a fyzického zničení nejen skutečných nepřátel, ale i lidí, kteří nepáchali zločiny proti straně a Sovětské moci. V tom žádná moudrost není, kromě projevení hrubé síly, což tak znepokojovalo Lenina. Ústřední výbor strany v poslední době, zvláště po odhalení bandy Beriji, zkoumal řadu kauz, zfabrikovaných tou bandou. Při tom se objevil velmi nepříjemný obrázek hrubé svévole, spojené s nesprávnými kroky Stalina. Jak ukazují fakta, Stalin, který disponoval neohraničenou mocí, často zneužíval moc, vystupuje ve jménu ÚV, aniž by své kroky konzultoval se členy ÚV, a často je udržoval v nevědomosti o rozhodnutích přijímaných jeho osobou, i ve velmi vážných státních otázkách (naše poznámka: stejná obvinění byla vyzdvižena proti Chruščovovi, když byl odstavován od moci).

Ale existuje řada faktů spojených s „říjnovou epizodou“ Kameněva a Zinovjeva, o kterých Chruščov mlčel. Ukazují, že se jedná o poněkud významnější událost, než jak ji představuje Chruščov, a vyvracejí Chruščovem ohlášené schéma chápání epochy Stalina. Jak informuje L. D. „Trocký“, „Kameněv“ po

souhlasu se „Zinovjevem“ poslal do oněch novin dopis, namířený proti právě přijatému (10.10.1917) rozhodnutí o ozbrojeném povstání. „Tročský“ uvádí následující řádky z dopisu „Kameněva“:

„Nejen já a Zinovjev, ale i řada soudruhů praktiků máme za to, že vzít na sebe iniciativu ozbrojeného povstání v současné situaci, při daném poměru veřejných sil, nezávisle a několik dní před sjezdem Sovětů, by bylo nepřijatelné, likvidační pro proletariát... Postavit všechno na kartu povstání v nejbližších dnech by znamenalo, udělat zoufalý krok, a naše strana je příliš silná, je před ní příliš slibná budoucnost, než abychom dělali podobné kroky.“ (L. D. Tročský, „Historie ruské revoluce“ – 1933).

To bylo publikováno v novinách, jejichž vydavatelem byl „proletářský spisovatel“ A. M. Gorký. L. Zamojský informuje, že Gorký, jeho první žena J. K. Peškova a kmotr spisovatele – Zinovij Peškov, se ve své době zajímali o zednářství, a v roce 1916 se „mořský plán“ palácového převratu posuzoval v bytě Gorkého. Nejsou žádné důvody předpokládat, že „bratrská kuratela“ spisovatele byla někdy přerušena, dokonce i pokud on sám nebyl zednářem.

Pokud máme toto na paměti, pak je nám jasné, že „říjnová epizoda“ „Kameněva“ a „Zinovjeva“ skutečně nebyla náhodou, stejně jako nebolševismus „Tročského“, ale ve vystoupení na 20. sjezdu to Chruščov prezentuje jako náhodu, a ne systémový omyl Rozenfelda a Apfelbauma.

Nyní se podíváme na otázku, proč a za jakým účelem byl J. V. Stalin postaven do čela strany a později státu. V tom je také mnoho faktorů, které, pokud je umístíme do schématu představeném N. S. Chruščovem na 20. sjezdu, ho demaskují.

* * *

Ale dříve než se do toho pustíme, je třeba vyjasnit, že kromě veřejné politiky, je také zákulisní politika, včetně globální zákulisní politiky. Takzvané „Světové zákulisí“ existuje odedávna, od dob exodu židů z Egypta, a realizuje svou moc způsobem, odlišným od těch, které používají vlády států, a které jsou vnímány masami jako prostředky realizace moci v životě společnosti. Pokud vlády vydávají zákony, týkající se všech občanů (poddaných), a direktivy, adresované vedoucím určitých státních struktur osobně, pak „světové zákulisí“ se účastní skrze svou periferii ve společnosti na činnosti státního aparátu a veřejných institucí, podporující jejich samostatnou činnost nebo ji sabotující, ale podporující zároveň jiné kroky, činnost jiných struktur jak v samotné společnosti, tak i v jiných zemích. Periferií „světového zákulisí“ je řadové zednářství a jedinci, jejichž mravy, vnímání a chápání světa, určující jejich cíle a činnosti, se shodují s utajenými a ve vztahu k celé společnosti poměrně málo početnými zednářskými strukturami.

Taková moc se realizuje na základě formování s předstihem světového názoru těch či oněch sociálních skupin davo-„elitární“ společnosti. Na základě světového názoru zformovaného takovým způsobem, celé sociální skupiny, společenské třídy konají jakoby ze své iniciativy, ale způsobem nutným pro „světové zákulisí“. A to dovoluje omezit se na minimální počet z větší části nedokumentovaných direktivních pokynů (to je odedávna panující svého druhu „předtelefonní“ právo), vydávaných v každé zemi velmi úzkému kruhu zasvěcených koordinátorů činnosti periferie „světového zákulisí“.

V souladu s touto obvyklou praxí po vítězství marxistické revoluce v Rusku bylo buržoazním režimům Evropy a Ameriky (při účasti Japonska) „světovým zákulisím“ dovoleno začít intervenci do Sovětského Ruska s cílem jeho rozčlenění a kolonizace za podpory místní kontrarevoluce.

Ale jak ukazují výzkumy globální historie občanské války a intervence, kontrarevoluce trpěla vojenské porážky v důsledku toho, že ji házeli přes palubu zahraniční spojenci: pod tlakem své vnitřní situace a hnutí pod hesly „Ruce pryč od Sovětského Ruska!“ se zastavovaly dodávky vojenské a finanční pomoci na sklonku rozhodujících bitev. Admirála Kolčaka (potenciálního vůdce mnohonárodnostního „elitárního“ imperiálního nacismu, v případě vítězství kontrarevoluce) interventi na přímý rozkaz vyššího zednářského vedení jednoduše zradili a předali do rukou revoluční moci, která ho rychle zlikvidovala a nepodnikla žádné pokusy ke změně jeho přesvědčení, ačkoli to byl vynikající vědec a vynikající profesionál námořního boje.

Posledním frontem občanské války v Rusku byl ve své podstatě krymský front proti baronu P. N. Wrangelovi. Po Wrangelově útěku za hranice krymská skupina, na M. V. Frunzem dané slovo, který zaručil bezpečnost tomu, kdo se vzdá, ukončila odpor a organizovaně složila zbraně. Hned poté byl Frunze vyšším velením odvelen na nové místo služby. A v jeho nepřítomnosti internacisté (organizátory toho válečného

zločinu byly konkrétně internacisté: Skljanskij, Zalkind (Zemljačka), Béla Kun) zavraždili na Krymu kolem 50.000 bílých důstojníků, čímž porušili slib záruky bezpečnosti a tím připravili bolševiky o národně orientované řídicí kádry⁶⁴ a zároveň diskreditovali M. V. Frunzeho osobně a komunistické hnutí celkově.

Tento případ nebyl ničím mimořádným. Byl jedním z posledních v řadě událostí občanské války podobného druhu. V jejím průběhu byla masová, a na řadě míst kompletní likvidace představitelů předchozí vládnoucí „elity“ s rodinami (včetně dětí) obvyklým jevem, nemotivovaná jakoukoli reálnou antisovětskou činností obětí. Přitom v personálním složení velitelů aparátu VČK v centru a v regionech, zvláště na Ukrajině, bylo židů tolik, že VČK těch let je možné hodnotit jako prototyp hitlerovského gestapa, jen v židovském provedení.

Krymská jatka byla organizována tehdy, kdy byla občanská válka už vyhrána rudými: z vojenské stránky to bylo zcela nesmyslné. Mnozí bělogvardějci byli demoralizováni porážkou a tím, že je národ nepodpořil. To bylo dobrým psychologickým předpokladem k tomu, aby se mnozí z nich, přehodnotíce svou účast v občanské válce, stali časem budovateli nového Ruska, protože ve své většině to byli patrioté.

Ale jak je možné pochopit z vystoupení N. S. Chruščova, krymská jatka on ospravedlňuje, ačkoli právě v jejich důsledku přišla Sovětská moc o mnoho specialistů, potenciálně užitečných řídicích kádrů a jednoduše vzdělaných lidí, z nichž mnohé mohlo reálné zvýšení životní úrovně prostých lidí proměnit ve stoupence a obránce sovětské moci.

Avšak nejednalo se o politickou chybu Skljanského, Zalkind a Bély Kuna. Cílevědomá likvidace představitelů předchozí vládnoucí „elity“ a nejvzdělanějších vrstev ruské společnosti pod rouškou „třídních nepřátel“ během revoluce a občanské války revolucionáři-internacisty, vedla po jejím zakončení k převaze židů v orgánech státní moci a stranického aparátu, a ve sdělovacích prostředcích. Bylo to jak důsledkem kádrové politiky internacismu (likvidovat cizí fyzicky a morálně pod libovolnými záminkami a protlačovat své na klíčové posty), tak i pro sovětskou moc nuceným důsledkem toho, že v Ruské říši na konci 19. století byli právě židé nejvzdělanější částí obyvatel, předháněje všechny ostatní etnické skupiny ve statistických ukazatelích vzdělanosti, a práce ve státních orgánech vyžadovala určitou minimální úroveň vzdělání, kterou ostatní obyvatelstvo nepatřící ke „třídním nepřátelům“ – třídám, „nepřátelským“ proletariátu a rolníkům, – nedisponovalo.

Jinými slovy, pokud necháme stranou „politickou korektnost“, pak:

Velká říjnová socialistická revoluce byla celonárodní-socialistickou jen svými slogany, ve své podstatě byla židovsko-zednářsko-fašistickou a její určení bylo: změnit kapitalistickou formu vykořisťování většiny menšinou, založenou na moci peněz, na „pokrokovější“ formu, založenou na moci pravdě-podobajícího se, ale vědomě lživého sociologického vědění, a zaměnit při tom „elitární“ národní vládnoucí menšinu, za ještě

64 Zde je třeba mít na paměti, že pokud v revoluci 1905-1907 měli všichni obyvatelé Ruské říše ve své podstatě svobodu v tom, na které straně projeví svou politickou aktivitu, pak hned po únorové revoluci 1917 (která se kalendářně odehrála na Purim – svátek židovského internacizmu, oslavující likvidaci elity dávné Persie ze strany židů, viz biblická kniha Ester) byla v Helsingforsu (hlavní bázi baltské flotily, dnes Helsinky) provedena teroristická operace, během které militanté likvidovali důstojníky bez soudu, bez jakýchkoliv prohrěšků mnohých z těch, co byli zavražděni, ve vztahu k jejich podřízeným. Analogické teroristické operace byly provedeny i v armádě, a jeden z nižších důstojníků, který zavraždil svého nadřízeného, byl odměněn Georgijevským křížem. Protože tyto zločiny se páchaly jménem revoluce, pak politicky negramotní důstojníci, reagující na tu podlost emocionálně, začali organizovat kontrarevoluční aktivity.

To znamená, že mnozí z těch, co zemřeli během občanské války na straně bílých, byli přinuceni internacisty-marxisty vystoupit proti revoluci, aby se nestala skutečně socialistickou a antimarxistickou. Také Kronštadská vzpoura byla organizována Zinovjevem (Apfelbaumem) za cílem potlačení anti-internacistické složky revoluce.

Podrobněji o tom, jak byl důstojnický korpus armády Ruska nahnán do tábora kontrarevoluce marxisty-internacisty, viz práce VP SSSR „Výměna názorů“ (odpověď na dopis choperských kozáků), nebo publikaci „Krev důstojníků“ Haralda Grafa v časopisu Slovo, č.8 1990.

„elitárnější“ kosmopolitní, mezinárodní menšinu v čele s představiteli židovstva a jeho dávnými okultními kurátory.

Ale v prvních letech mírového života se „světové zákulisí“ a jeho periferie v RSFSR⁶⁵–SSSR setkali s tím, že pracující a rolníci ve své většině byli loajální Sovětské moci a mnozí, zvláště mládež, ji aktivně podporovali ze své iniciativy⁶⁶. Avšak vedle toho v širokých vrstvách společnosti začalo růst to, co fašisté-internacisté nazvali „antisemitismem“⁶⁷. Ve vzniklých společenských podmínkách, takové osoby jako L. D. Bronštejn (Trocký), L. B. Rozenfeld (Kameněv), G. J. Apfelbaum (Zinovjev) a další jejich soukmenovci – tehdy kultovní vůdci revoluce a „pracujícího národa“, který zvítězil v občanské válce, nemohly být zosobněním státní moci v období tehdy teprve nastupujícího dlouhého budování nového společenského uspořádání⁶⁸.

Také je třeba chápat, že pokud se revoluce odehrává během imperialistické války (ze které byli unaveni všichni kromě těch, kdo na ní vydělávali), jako to bylo v Rusku v roce 1917, ve společnosti se formuje jeden vztah k revoluci i vládě, vznikající v jejím důsledku – ať je jakákoliv, přesto je záchranou před chaosem. Ale ke stejné (podle politických cílů) revoluci je ve společnosti zcela jiný vztah, pokud nová vláda vzniká v důsledku vítězství agresora, který začal „revoluční válku za osvobození od kapitálu bratří pracujících v jiné zemi“, zatímco pracující sami ještě nedošli k tomu, že nevyhnutelně potřebují revoluci a novou vládu⁶⁹; nebo, pokud nová vláda vzniká ve výsledku organizace státního převratu v zemi, žijící mírovým životem⁷⁰. Tyto velmi významné politické⁷¹ okolnosti psychotrockisté-marxisté v SSSR nevnímali jako politickou realitu.⁷²

65 Ruská sovětská federativní socialistická republika

66 Mnozí současníci to nechápou, proto pro vysvětlení příčin a cílů takové podpory Sovětské moci ze strany pracujících a mládeže, připomeneme o faktickém bezpráví nižších vrstev obyvatel v Ruské říši (stačí připomenout například vyhlášení „přím a nižších úředníkům vstup do parku zakázán“) co se týká možnosti získat vzdělání a možnost osobního rozvoje, o nutnosti pracovat od nevidím do nevidím a mít příjem, nedovolující zajistit rodině uspokojení demograficky podmíněných potřeb. V důsledku revoluce se před mládeží otevřely možnosti osobního rozvoje a sloužení vlasti, které do roku 1917 neexistovaly. Takže, bylo za co podporovat Sovětskou moc a projevovat svou iniciativu v socialistickém budování...

67 Bylo to tak vážné, že J. Larin vydal v roce 1929 knihu „Židé a antisemitismus v SSSR“, kde se pokusil dát pravdě-podobné vysvětlení „židovské otázky“ a uspat zájem prostých lidí v SSSR k ní, tím že prezentoval „židovskou otázku“ jako životu neadekvátní předsudek, zděděný z Ruské říše - „vězení národů“, ve kterém údajně vládnoucí režim zaséval národnostní nenávisť, aby snižoval potenciál revoluce. Zvláštní tvůrčí aktivitu židů a jejich podíl na revoluci vysvětloval reakcí na jejich „zvláštní potlačování“ ze strany carismu.

68 Trocký to zjevně nechápal a cpal se mezi vůdce, aniž se osvobodil od internacizmu. To je příčinou toho, že dostal cepínem do hlavy. Kdyby byl bolševik, dožil by se do hlubokého stáří jako Kaganovič.

69 Reakce obyvatel Afghánistánu na pokus SSSR vyplnit svou „mezinárodní“ povinnost před ním v roce 1979 je obecně známá.

70 To je dobře vidět na vztahu k idejím socialismu v Pobaltí. V roce 1917 rudí lotyšští střelci nepřemýšleli o žádném oddělení Lotyšska od Ruska a byli ruku v ruce se sibiřskými střelci. Po říjnové revoluci 1917 byli rudí lotyšští střelci jednou z největších opor nové státnosti. V jednom z článků Trocký dokonce tvrdil, že pokud by nebyli oni, pak by sovětská moc padla. V roce 1940 po vstupu pobaltských států do SSSR, organizovaném zevnitř periferií internacistické „Kominterny“, se hned začala rozvíjet prudká nespokojenost se Sovětskou mocí a se socialismem, která sílila až do roku 1991.

71 Jedna z definic politiky jako jevu společenského života: „umění možného“

72 A jak ukázala další historie, trockistická periferie v ozbrojených silách SSSR snila až do procesů s maršály v roce 1937 o „revoluční válce“ s cílem zavedení marxistického socialismu na celém světě a psala „vědecké“ práce na to téma.

Kromě toho, dokud běžela občanská válka v Rusku, revoluční situace v zemích Evropy vyprchala, což dělalo světovou marxistickou revoluci v blízké budoucnosti nemožnou.

Tyto okolnosti vedly k tomu, že „světové zákulisí“ bylo nuceno souhlasit s úhlem pohledu V. I. Lenina, který ho vyjádřil už v roce 1915: nejdříve socialismus v jedné zemi, a potom přechod k socialismu ve všech zemích. Ve vedení VKS(b) se k tomuto pohledu přikláněl i J. V. Stalin.

Jak si všímali někteří badatelé životopisu J. V. Stalina, v dorevoluční době a v první porevoluční roky se on jako jeden z posledních přidal k zformované většině a tím začal dělat stranickou kariéru. Jeho práce byly napsány jednoduchým jazykem (viz jeho Spisy), což z jedné strany zajišťovalo snadné chápání ze strany prostého málo gramotného a špatně vzdělaného pracujícího člověka, a z druhé strany, přesvědčovalo inteligenci, vládnoucí ve stranické špičce, o omezenosti J. V. Stalina, který údajně není schopen osvojit si „vysoce vědecký“ žargon, kterým mluvila a psala stranická inteligence, ale který nechápal prostý lid: imanentní, permanentní, fideismus, gnozeologie a podobná slova z literatury marxistické inteligence, se kterými se téměř nesetkáváme v pracích Stalina. Proto z úhlu pohledu stranických vůdců, podobných Trockému, Stalin nebyl ani vynikajícím stranickým filosofem, ekonomem, spisovatelem-publicistou⁷³, ani vynikajícím řečníkem, schopným mluveným slovem vybudit masy k revolučním činům. Vůdci-inteligenti a jejich stoupenci a pochlebovači ho považovali za špatně vychovaného (bez vybraných způsobů), hrubého, špatně vzdělaného („nedoučený seminarista⁷⁴“), líného („v poslední deportaci nic nenapsal“) a v souladu s tím, neschopného samostatně myslet.

To vytvářelo iluzi, že Stalin může být řízen ze strany chytřejších a vzdělanějších „vůdců“, dokonce pokud se stane nominálně první osobou ve stranické hierarchii. Proto pohyb Stalina k vrcholům vnitrostranické moci nevyvolal námitky ze strany „světového zákulisí“ a jeho periferie. Navíc J. V. Stalin nebyl Rus, stejně jako většina vůdců revoluce, byl národností Gruzín, což představovalo z jejich pohledu automatickou garanci potlačení růstu nebezpečí „velkoruského nacionalismu“.

To vše přispělo k tomu, že „světové zákulisí“ shledalo za přijatelné svěřit J. V. Stalinovi záležitost zosobnění úspěchů socialistického budování v jedné samostatně vzaté zemi.

Bolševici se ze své strany, po míře toho, jak se zdraví Lenina zhoršovalo⁷⁵, také zamýšleli nad otázkou, kdo povede jejich záležitost v budoucnu.

V tomto kontextu je nutné obrátit se k dokumentu, známému pod názvem „Dopis sjezdu“, který, jak hlásá historická tradice KSSS, byl napsán v několika sezeních různými sekretářkami ze slov V. I. Lenina poté, co utrpěl infarkt, někdy na přelomu let 1922–23. Chruščov ho ve svém vystoupení neuváděl v plném znění, ale uvedl jen několik frází, což mu umožnilo zdeformovat význam tohoto dokumentu jako celku v historii strany a politiky 20. let.

73 Z toho, co je nyní dostatečně široce známé, V. I. Lenin byl skoro jediným ze stranických činitelů, kdo ocenil význam dorevolučních teoretických prací Stalina pro dílo bolševismu, konkrétně, knihu „Marxismus a národnostní otázka“. V této práci dal J. V. Stalin definici termínu „národ“, která ukazuje, že židé nejsou národem, ale něčím jiným, čemuž J. V. Stalin definici nedal.

74 To, že díky systematickému seminaristickému vzdělání byl J. V. Stalin jedním z mála stranických činitelů, kdo dokonale znal biblickou doktrínu zotročení všech, to nezapadá do okruhu pojmů jeho kritiků ani stoupců až do našich dní. Ale díky tomuto systematickému vzdělání on byl asi jediným vůdcem bolševiků, kdo minimálně cítil, že na vnějazykových úrovních porozumění není mezi marxismem a Biblií rozdíl: jedno i druhé je prostředkem zotročení lidstva.

O opodstatněnosti tohoto tvrzení viz práce VP SSSR „Nastal čas o Stalinovi pohovořit...“, „Ford a Stalin“, „Smutné dědictví Atlantidy. Trockizmus je včerejšek, ale určitě ne zítřek“

75 Jak se psalo už v době perestrojky, v důsledku zranění byla poškozena jedna z tepen. V důsledku jejího zúžení bylo narušeno prokrvení mozku, což vedlo k progresivnímu rozvoji jeho poškození a k celkovému narušení nervové činnosti a nakonec ke smrti.

V dopise je řeč o tom, jak se v budoucnu vyhnout dalšímu rozkolu strany a zabezpečit stabilitu ÚV formálními prostředky, **a ne dosažením jednoty názorů na všechny otázky na základě osvojení metodologické kultury poznávání a chápání světa všemi jeho členy**⁷⁶:

„Myslím, že v otázce stability jsou z tohoto úhlu pohledu klíčoví takoví členové ÚV jako Stalin a Trocký. Vztahy mezi nimi podle mého tvoří nadpoloviční většinu nebezpečí takového rozkolu, kterému by se dalo vyhnout, čemuž by dle mého mínění sloužilo zvětšení počtu členů ÚV z 50 na 100 lidí⁷⁷.

S. Stalin jako generální tajemník soustředil ve svých rukou ohromnou moc a nejsem přesvědčen, že vždy dokáže nakládat tou mocí dostatečně ostražitě. Z druhé strany, s. Trocký, jak už ukázal jeho boj proti ÚV ve spojení s otázkou NKPS⁷⁸, se vyznačuje nejen vynikajícími schopnostmi⁷⁹. On osobně je nejspíše člověk v nynějším ÚV, ale i přes míru samolibý a přes míru zaměřený na čistě administrativní stránku záležitostí.

Tyto dvě kvality dvou vynikajících vůdců současného ÚV jsou schopny vést k rozkolu, a pokud naše strana nepřijme opatření pro to, aby k tomu nedošlo, rozkol může nastoupit nečekaně.

Nebudu dále charakterizovat další členy ÚV ohledně jejich osobních kvalit. Připomenu jen, že říjnová epizoda Zinovjeva a Kameněva samozřejmě nebyla náhodná, ale to jim jen málo může být dáváno za osobní vinu, podobně jako nebolševismus Trockému.“ (*V. I. Lenin, Spisy, 5. vydání, sv.45, pokr. zápisu z 24.12.1922, nadiktováno Leninem 25.12.1922*)

Jak informuje N. S. Chruščov ve svém vystoupení, text tohoto dopisu byl rozdan delegátům 20. sjezdu.

Charakteristice Stalina je také zasvěcen dodatek k zápisu z 25. prosince 1922, jak informuje v zápisu ze 4. ledna 1923 už další sekretářka Lenina, L. A. Fotijevová (1881–1975)⁸⁰:

„Stalin je příliš hrubý, a tento nedostatek, naprosto přípustný v našem prostředí a při diskusi mezi námi, komunisty, se stává nepřipustný v hodnosti generálního sekretáře. Proto navrhuji soudruhům promyslet způsob přemístění Stalina z této pozice a jmenovat na ni jiného člověka, který by se ve všech ohledech odlišoval od s. Stalina jen jedním – byl by trpělivější, loajálnější, zdvořilejší a vnímavější k soudruhům, méně tékavý atd. Tato okolnost se může zdát maličkostí, ale myslím, že z úhlu pohledu předcházení rozkolu a z úhlu pohledu napsaného mnou výše o vzájemných vztazích Stalina a Trockého, to není maličkost, nebo je to taková maličkost, která může mít rozhodující vliv.“

Kromě toho, Chruščov ohlásil ještě dva dříve nepublikované dokumenty:

- Dopis N. K. Krupské Rozenfeldovi, který v té době předsedal Politbyru, se stížností na Stalina, který k ní byl hrubý v telefonním rozhovoru, když jí vyčetl, že Lenina informovala o nějakých politických záležitostech navzdory zákazu lékařů Lenina zatěžovat politikou do té doby, dokud se nezotaví po infarktu, který utrpěl v prosinci 1922.

76 Tento úkol se vedením RSDRP – KSSS – KSRF nikdy přímo nestavil a nestaví. Organizačním základem strany se považují stanovy a stranická disciplína. Právě to odsuzuje KSRF na politický krach.

77 Ve své podstatě realizace tohoto návrh ve straně, iniciativou samotných lidí, by vylučoval možnost fungování ÚV v mafiozním režimu a bylo by namířeno proti davo-“elitarizmu“.

78 Lidový komisariát dopravních cest – tehdejší název ministerstva.

79 Vzniká otázka o zamlčeních: čím ještě, kromě vynikajících schopností, se odlišuje Trocký?

80 První část „dopisu k sjezdu“ zapsala 23-25.12.1922 sekretářka M. A. Volodičeva. Fotijevové je v třetím díle VSE posvěcen celý odstavec, o Volodičevové tam není ani slovo. Proč takový rozdíl v přístupu k sekretářkám?

- A osobní dopis Lenina Stalinovi s požadavkem omluvit se jeho ženě – N. K. Krupské za hrubost, projevenou v tomto telefonním rozhovoru.

Protože o mnohaletém románku V. L. Lenina s Innesou Armand delegáti 20 sjezdu na rozdíl od soupeřících Lenina nic nevěděli, pak to na ně udělalo odpovídající dojem: že Stalin se ocitl v čele strany div ne navzdory vůli Lenina, který se údajně pokoušel odradit stranu od zvolení Stalina jejím vůdcem. A od té doby publicisté – stoupenci schématu chápání historie, zveřejněného N. S. Chruščovem na 20. sjezdu, mnohokrát komentovali „Dopis sjezdu“ V. I. Lenina, zvláště akcentující dodatek k dopisu ze 4. ledna 1923: prý už Lenin varoval, ale nevzali si to k srdci... jejich chápání se ale zcela míjí s faktem, před čím ve skutečnosti V. I. Lenin varoval bolševiky, a také s tím, že V. I. Lenin tím dopisem fakticky **doporučil** straně *bolševiků* J. V. Stalina jako svého nástupce.

Pro pochopení před čím ve skutečnosti varoval Lenin stranu v „Dopisu sjezdu“, podívejme se klidně a bez emocí na charakteristiky, dané Leninem členům ÚV VKS(b). Všichni uchazeči o pozici vůdce strany, jakkoliv by se nenazývala, kromě J. V. Stalina, byli charakterizováni Leninem přímo jako nebolševici (Trocký) nebo jako subjekty, na které se nelze spolehnout (Kameněv, Zinovjev, Trocký, kterého v jedné ze svých prací Lenin nazval „jidáškem“), jako byrokraty, schopné distancovat se od živých záležitostí, zabývající se administrativním formalismem (Trocký, Bucharin, Pjatakov).

Zůstává jen J. V. Stalin, který už soustředil ve svých rukou ohromnou moc na pozici *generálního tajemníka*⁸¹, což vypovídá o jeho organizačních schopnostech, o umění podporovat konkrétní odpovídající formy (administrativní stránku) a obsah, a o vůdčích schopnostech; avšak vedle toho bývá hrubý, netrpělivý, tékavý.

Při takových charakteristikách „vůdců“ je dodatek k „Dopisu“ ze 4. ledna 1923 čistá rétorika pro posluchače: „Bylo by třeba vybrat ne Stalina, ale někoho jiného: někoho přesně jako on, ale který by nebyl hrubý a byl by více trpělivý. Neznáte někoho takového? ... Já také ne.“

A zároveň je to signál Stalinovi: „Učte se zdrženlivosti, drahý druhu, jinak vám při všech vašich kvalitách srazí hlavu: zopakujete můj osud, odstraní vás dříve, než stihnete zakončit své dílo. Sám vidíte, že bolševických kádrů, schopných vůdčích pozic, mezi „vůdci“ strany není ... a dílo bolševismu je třeba prodloužit, jinak zednáři a jimi manipulovaní mlukové zcela osedlají národ.“

Právě ve vztahu k zednářství je třeba ještě jednou okomentovat slova Lenina o tom, že „říjnová epizoda Zinovjeva a Kameněva samozřejmě nebyla náhodná, ale to jim jen málo může být dáváno osobně za vinu, podobně jako nebolševismus Trockému.“

Tato Leninova charakteristika L. B. Rozenfelda (Kameněva) a G. E. Apfelbauma (Zinovjeva), L. D. Bronštejna (Trockého) vybízí srovnat ji s právním statutem nevolníků v otrokářské společnosti:

Otrok před společností svobodných lidí za nic neodpovídá. Za veškerou škodu, způsobenou otrokem, nese před společností odpovědnost jeho majitel. A jen majitel má právo potrestat otroka tak, jak uzná za vhodné, v čemž mu nemá právo jakkoli bránit nikdo z řad společnosti svobodných lidí.

Ale to charakterizuje i zednáře, spojené disciplínou vzájemného pronikání různých lóží do sebe navzájem.

V souladu s tím, charakteristika daná Leninem Rozenfeldovi, Bronštejnovi, Apfelbaumovi, je definicí právního statusu otroka v otrokářské společnosti, avšak vyřčená ne přímo, jako v našem textu, ale oklikou. V kontextu toho, co dnes víme o té epoše, včetně tematiky 2. a 4. kongresu Kominterny, Leninem danou charakteristiku té „trojky“ je možné chápat jediným způsobem a to jako poukázání na to, že jím nazvaní „vůdci“ strany jsou ve skutečnosti loutky, nevolníci majitelů zednářstva, výkonná periferie „světového zákulisí“.

A není třeba myslet si, že tento závěr je Leninovi připsán dodatečně, a Lenin měl ve skutečnosti na mysli něco jiného⁸²: Lenin byl vzděláním právník, historii práva od dávných dob znal, a když vystupoval na 4.

81 Od začátku to byla významná pozice, vyžadující mnoho vědomostí, ale téměř výhradně technická. Na jejího majitele se vkládaly povinnosti vedení sekretariátu ÚV, který měl osvobodit „vůdce“ od rutinné čistě kancelářské práce: přípravy materiálů k zasedání vůdců, rozesílání rozhodnutí atd.

kongresu Kominterny v prosinci 1922, požadoval, aby členové komunistických stran vystoupili ze zednářských lóží⁸³.

Pokud se dá Leninův „Dopis sjezdu“ k hodnocení různým lidem, neznajícím zákulisní okolnosti, pak pro jedno je v charakteristikách členů ÚV důležité jedno, a pro druhé něco zcela jiného.

To, že Stalin bývá hrubý, dovoluje si nedržet se „vybraných způsobů“, bylo významné (a je i nyní) pro představitele bezstarostné inteligence v řadách strany a pro „vůdce“, kteří také vzešli z řad inteligence nebo k ní přimknuli během profesionální revoluční činnosti. Pro ně jsou jako vůdci přijatelní inteligentimluvkové, ze stejného těsta jako oni sami.

Ale mezi prostými lidmi, kteří se zabývají reálnými věcmi, na jejichž úspěchu závisí život, se v té době hrubost nepovažovala za prohřešek, jako tomu bylo v kruzích „vybrané inteligence“. Prostí lidé na hrubost člověka neobraceli a dosud neobrací pozornost, pokud člověk disponuje kvalitami užitečnými pro společnost, nebo pokud se za vnější hrubostí skrývá dobrota. Mezi prostými lidmi je obvykle nepřijatelná ne hrubost, ale povyšování se nad druhé, zneužívání sociálního nebo mocenského postavení, což může probíhat i v rafinovaně zdvořilých formách.

Pokud by Lenin napsal, že Stalin je posměvačný a povyšuje se nad ostatní, pak by se k takovému varování postavili jinak. Ale Lenin to nenapsal, protože k takové charakteristice Stalina neměl důvod.

Pro straníky-bolševiky z řad prostých lidí bylo důležité to, že Stalin soustředil ve svých rukou moc, tj. nebál se vzít na sebe zodpovědnost za společné dílo; že disponuje vůdcovskými kvalitami a kvalitami organizátora skutečných záležitostí. A nadávky, hrubost zdaleka ne vždy jsou vyjádřením zloby, a dokonce jestli na hrubost dojde, zase rychle odejde ... kromě toho, *aby člověk, zabývající se reálnými záležitostmi, sklouzl k hrubosti, je třeba ho k tomu ještě nějak vyprovokovat*, a to už jsou „zásluhy“ jiných⁸⁴.

Nelze také zapomínat na to, že pokud o stycích se Stalinem víme jen ze svědectví jeho současníků, z nichž mnozí popisovali jen to, co slyšeli z doslechu a co bylo ještě přefiltrováno budoucími antistalinisty, pak v té době reálnou zkušenost kontaktu se Stalinem měl nejen Lenin, Krupská a další „vůdci“ strany. Proto o Stalinových „způsobech“ mohly panovat i jiné názory, nesouhlasné s míněním vyjádřeným V. I. Leninem v „Dopisu sjezdu“, a které se proto nestaly kultovými v epoše po 20. sjezdu.

Během perestrojky, kdy se znova aktivizoval „boj se stalinismem“, dávali v televizi dokumentární film, natočený v místě poslední deportace Stalina v Turuchanském kraji. Pod betonovou konstrukcí „akvária“, pod níž kdysi stál před počasím chráněný dům-muzeum, bylo prázdno. Na stěnách byly nápisy – jak

82 Současník a očité svědek J. V. Stalin okomentoval „říjnovou epizodu“ Kameněva a Zinovjeva stejným způsobem ve svém vystoupení na plénu 23. října 1927 a také ve spojení s „dopisem k sjezdu“, v jehož skrytí už tehdy trockisté obviňovali ÚV: „Opozice se snaží trumfovat „závěti“ Lenina. Ale stačí si tu „závěť“ přečíst abychom pochopili, že jejich trumf je prázdný. Naopak, „závěť“ Lenina likviduje současné lídry opozice. Ve skutečnosti je faktem, že Lenin ve své „závěti“ obviňuje Trockého v „nebolševismu“, a ohledně chyb Zinovjeva a Kameněva během Října říká, že ta chyba byla náhoda. Co to znamená? Znamená to, že politicky nelze důvěřovat ani Trockému, který trpí „nebolševismem“, ani Kameněvovi a Zinovjevovi, jejichž chyby nejsou „náhodami“ a které mohou a budou pokračovat.“

Text tohoto vystoupení J. V. Stalina byl publikován v novinách Pravda 25.10.1927 a zahrnut do 10. svazku Spisů.

83 To bylo méně než měsíc do nadiktování „dopisu ke sjezdu“, a také několik dní před zhoršením nemoci, v důsledku čehož se Lenin ocitl v Gorkách, kde umřel zhruba po roce. Ale o požadavku Lenina, aby členové komunistických stran vyšli ze zednářských lóží, oficiální kultovní historie KSSS pomlčela.

84 Ve sborníku „Stalin v životě“ (Olma-Press, Moskva 2003, str. 164) se uvádí následující svědectví o reakci sálu na čtení „dopisu k sjezdu“:

«Při čtení závěti se v sálu najednou ozvala hlasitá replika:

- to nic, nás hrubostí nevylekáš, celá naše strana je hrubá, proletářská...»

prokletí na adresu Stalina, tak i prosby o odpuštění za to, že po jeho odchodu na onen svět lidé nechránili SSSR – první bolševický stát.

Potom ukázali stařenku – obyvatelku vesnice, která pamatovala Stalina za jeho života v deportaci. Byla jí dána otázka: „A co si o něm pamatujete?“ Když otázka zazněla, oči se jí rozjasnily a odpověděla: „**Byl to dobrý člověk, léčil bylinami lidi...**“

Takže k různým lidem se J. V. Stalin podle všeho choval různě – v závislosti na tom, jací to byli lidé, co měli v sobě, co dávali společnosti a co v nich viděl sám J. V. Stalin ...

Ve výsledku na základě takových charakteristik, daných „vůdčům“ V. I. Leninem, a na základě osobní zkušenosti a práce se všemi vůdci, bolševici ve VKS(b) podpořili právě J. V. Stalina jako vůdce strany.

Tak se i „světové zákulisí“, i bolševici v samotném Rusku shodli na tom, že Stalinovi, Josefu Vissarionoviči Džugašvili, je možné svěřit záležitost vedení budování socialismu v jedné zemi (tj. v SSSR), ačkoli pod socialismem „světové zákulisí“ a bolševici chápali zcela jiné, vzájemně se vylučující typy společenského uspořádání a vzájemných lidských vztahů. Ve výsledku vzájemné vložnosti společensko-politických procesů tohoto druhu se tak J. V. Stalin stal zosobněním bolševismu ve 20. století.

A to vše vede k otázce o podstatě zednářství, marxismu, bolševismu a jejich vzájemného pronikání a peripetií v historii SSSR a strany – RSDRP⁸⁵ – VKS(b)⁸⁶ – KSSS⁸⁷.

85 Ruská sociálně-demokratická dělnická strana

86 Všesvazová komunistická strana (bolševiků)

87 Komunistická strana Sovětského svazu

6. Zednářství, marxismus, bolševismus – tři „rozdíly“

6.1. Globální politika a zednářství

Globální politika jako historický jev se neobjevila ve 20. století spolu se zavedením takových institucí jako „Liga národů“ a OSN. Jedná se o dávný jev, jehož stáří je minimálně 3000 let. Minimálně takové je stáří toho proudu globální politiky, který vytváří všem národům většinu problémů během posledních několika století a dvou posledních tisíciletí. Podstata tohoto proudu globální politiky je vyložena v Bibli následovně:

* * *

„Nedávej na úrok bratru svému (v kontextu – soukmenovci, tj. židu) ani stříbro, ani chleba, ani cokoliv jiného, co lze dát na úrok; cizinci (tj. nežidu) na úrok dávej, aby hospodin Bůh tvůj (tj. dábel, pokud se podíváme na podstatu doporučení z hlediska svědomí) ti žehnal ve všem, co děláš rukama svýma na zemi, do které jdeš, abys jí vládl (to poslední se netýká jen starověku a jen země zaslíbené starověkým židům – Palestiny, která byla uchválena vojenskou silou, protože je to vzato nejen ze svitku, nalezeného při vykopávkách, ale i z nejvydávanější knihy současnosti, propagované všemi církvemi i částí „inteligence“ jako věčná pravda, seslaná údajně Shora)“, – Deuteronomium, 23:19.

„...a budeš půjčovat mnohým národům, ale sám si nevy půjčíš [a budeš vládnout nad mnohými národy, a oni nad tebou vládnout nebudou]. Hospodin tě učiní hlavou, nikoli chvostem a budeš vždycky nahoře a nikdy dole, budeš-li poslouchat a pečlivě dodržovat přikázání Hospodina, svého Boha, která ti dnes udílím“, – Deuteronomium, 28:12.

„Tehdy synové cizinců (tj. následující pokolení nežidů, jejichž předkové vlezli do nesplacitelných dluhů k plemeni lichvářů) budou stavět tvé stěny (jako nyní mnohé rodiny Arabů-Palestinců závisí svým životem na možnosti dojíždění za prací do Izraele) a jejich králové ti budou sloužit; („Já jsem žid králů“ – replika jednoho z Rothschildů na nepovedený kompliment na jeho adresu: „Vy jste král židů“) neb v hněvu svém jsem tě porazil, ale ve své dobrotě k tobě budu milostiv. A budou otevřeny brány tvé, nebudou se zavírat ani dnem, ani nocí, aby ti mohly být přinášeny poklady národů a přivádění jejich králové. Neboť národy a království, které ti odmítnou sloužit, zhynou, a takové národy budou vyhlazeny“, – Izaiáš, 60:10-20.

Hierarchie všech údajně Křesťanských Církví, včetně hierarchie „ruského“ „pravoslaví“, trvají na svatosti této ohavnosti, a kánon Nového zákona, který prošel cenzurou a úpravami ještě před Nicejským koncilem (r. 325 n.l.), to hlásá ve jménu Krista, bez jakýchkoliv opodstatnění, na věky věků jako Boží Vůli:

„Nemyslete si, že Já jsem přišel narušit zákon nebo proroky. Nenarušit přišel jsem, ale naplnit. Vpravdě pravím vám: dokud neskončí nebe a země, ani jedna nota nebo jedno písmeno nebude vytrženo ze zákona, dokud se vše nenaplní.“, – Matouš, 5:17.

Při přiznání svatosti Bible a přesvědčení o nezdeformovanosti Zjevení v ní, rasově-“elitární“ fašistická doktrína zotročení všech – „Deuteronomium-Izajáš“ – se stává hlavní politickou doktrínou v kultuře biblické civilizace, a Nový zákon programuje psychiku pastvy církví jména Kristova na podřízení se kurátorům biblického projektu zotročení všech:

„Kdo tě uhodí do pravé tváře, nastav mu i druhou; tomu, kdo by se s tebou chtěl soudit o košili, nech i svůj plášť.“, — Matouš 5:39, 40. „Nesud'ťe, abyste nebyli souzeni“ (tj. rozlišovat co je to Dobro a co je Zlo v konkrétních životních situacích nemáte právo, a proto se neprotivte ničemu), — Matouš 7:1.

To je konkrétní smysl Bible, v jehož důsledku vznikla a kterým se řídí veškerá biblická civilizace – takzvaný „Západ“ a zčásti Rusko. Všechno ostatní v Bibli jsou detaily a doprovodné okolnosti, namířené na uvolnění vědomí a zotročení vůle lidí.

* * *

*

Ve výsledku se v biblické regionální civilizaci formuje svébytný systém vnitrosociálních vzájemných vazeb, pronikající do všech států a národních společností, příznávajících Bibli status svatého písma nebo alespoň stavících se k ní smířlivě z nevědomosti nebo z mravní letargie, nerozlišující Dobro a Zlo:

1. Nejvyšší úroveň hierarchie – kurátoři (majitelé, organizátoři) projektu, dávající přednost tomu vyhýbat se publicitě ve své činnosti.
2. Druhá úroveň hierarchie – zákonu oddaní židé, na které je vložena mise bezprostředního řízení v regionech, kde jsou židovské diaspory.
3. Nejnižší úroveň – přívrženci tradičního křesťanství v jedné z jeho modifikací na základě kánonu Nového zákona a tradic výkladu Bible pro nežidy, a také ateisté a představitelé jiných věrouk, nemající v sobě alternativní globální projekty.
4. Plus k tomu – „pojící tkanivo a nervová tkáň“ systému, spojující jeho komponenty dohromady a zabezpečující jejich interakci, – zednářstvo, fungující a činné na základě principů:

- každý v míře svého chápání pracuje na to co chápe, a v míře nechápání – na ty, kdo jsou zasvěceni do vyšších stupňů, a na ty, kdo chápou více nezávisle na dosaženém stupni zasvěcení nebo jeho absenci;
- absolutní podřízenost a odpovědnost nositelů nižších stupňů před vyššími.

Přítom stupně 1–33 mohou získat všichni, kdo si přejí účastnit se projektu a komu v tom není odmítnuto; stupně 34–66 mohou získat jen židé, a od 67 výše jen rabíni.

Přináležitost k vyšším stupňům v každé sekci vyžaduje ve většině případů (ačkoliv mohou být i výjimky) dědičnou příslušnost uchazeče k systému. Taková rasově-klanová filtrace a požadavek dědičné příslušnosti jsou dostatečně spolehlivou ochranou od vzestupu antizednářské agentury, instalované do zednářstva, na vedoucí pozice v systému během života jednoho pokolení, o čemž se konceptuálně negramotní bojovníci s „židozednářským spiknutím“ (ve kterém jsou „židé“ i zednáři všeho všudy figurky, rozestavěné trochu komplexněji než v šachu) nezamýšlejí (a konceptuálně zdatní lidé, nepatřící k biblickému projektu, nepotřebují vnikat do těchto struktur s cílem zaujmout v nich vedoucí pozice a měnit charakter činnosti).

A pro to, aby se ve společnosti neformovaly představy o systémové celostnosti a konkrétních cílech biblické kultury, učebnice historie nehovoří nic souvislého o biblické globální sociologické doktríně a o zednářstvu, jako nástroji její realizace, čímž deformují představy většiny lidí o průběhu historie a politiky.

Tj. zednářstvo se zabývá budováním globálního státu, *jak o tom nezakrytě informuje Sovětský encyklopedický slovník (viz dodatek 3 této práce)*, a dělá to nikoliv abstraktně – „obecně“, ale konkrétně – v řečišti výše uvedeného programu (biblické) globální politiky (o čemž téměř všechny zdroje, jejichž autoři píší o globální politice a zednářstvu, mlčí).

Nicméně ve svých vnějších projevech zednářstvo je ideologicky všežravé v doslovném smyslu slova: ono hltá, vyžírá zevnitř, všechna konceptuálně bezgramotná společenská hnutí, a konajíc pod příkrytím jejich ideologií, realizuje opět tentýž biblický projekt zotročení všech. Ideologická všežravost takového druhu se prezentuje společnosti jménem zednářstva i anonymně jako tolerance k cizím názorům, přesvědčením a vyznáním.

Usilování lidí a společností o získání konkrétních odpovědí na otázku „Co je pravda?“, zvláště v otázkách sociologie, za sebou vleče nesnášenlivost k chybám, nedostatkům a lžím, a protože to podrývá systémotvorný princip ideologické různorodosti a tolerance v jejich zednářském výkladu, pak se to kritizuje jako jeden z nejtěžších zločinů v oblasti duchovního života společnosti.

To vede k otázkám:

Marxistický socialismus-komunismus, to je skutečně alternativa k biblickému projektu zotročení všech, nebo jen nová ideologická forma biblického projektu zotročení všech, ale přizpůsobená již ne k podmínkám starověku, ale k podmínkám technicky rozvinuté civilizace?

Proč komunistické hnutí pod znamením marxismu-leninismu, které vystoupilo na 2. a 4. kongresu Kominterny proti zednářstvu, v průběhu času nějak zapomělo na toto téma: zapomělo, protože ten problém byl vyřešen ve prospěch komunismu? Nebo proto, že zednářstvo vykotlalo zevnitř světové komunistické hnutí, které ve 20. století fungovalo pod znamením marxismu-leninismu?

Pro odpovědi na tyto otázky je třeba chápat roli „ezoterických“ a „exoterických“ učení v životě davově-„elitárních“ společností.

6.2. Esoterismus a exoterismus v životě davově-„elitární“ společnosti

„Esoterismus“, „esoterický“ a slova se stejným kořenem pochází z řeckého slova, znamenajícího „vnitřní“. V současném lexikonu „esoterický“ znamená „tajný“, „skrytý“, „určený výhradně pro zasvěcené“ (když je řeč o religiózních obřadech, mystických učeních, politických doktrínách atp.).

Opakem „esoterismu“ je „exoterismus“, „exoterický“ a slova od stejného kořene, pochází od řeckého slova znamenající „vnější“. V současném lexikonu se „exoterický“ používá mnohem méně a znamená „netvořící tajemství“, „určený pro nezasvěcené“ (když je řeč o religiózních obřadech, mystických učeních, politických doktrínách atp.), určený pro všechny.

Jinými slovy dvojice „esoterismus-exoterismus“ předpokládá, že:

- má existovat učení (doktrína), určené pro širokou propagaci ve společnosti (to je exoterismus), a učení (doktrína) pro „lepší“ či „vyvolené“ (to je esoterismus);
- a obě učení (doktríny) mají být v souladu navzájem tak, aby ten pár celkově zabezpečoval samofixaci společnosti v řečišti jedné a téže koncepce, jejíž podstatu však neznají „esoteristé“ ani „exoteristé“, ale kurátoři jednoho i druhého učení a jejich nositelů; a také ti, kdo jsou světonázorově nad „esoterismem“, „exoterismem“ a jejich kurátory.

V praxi esoterismus představuje ne nějaké tajné nebo zašifrované texty, ale určitou množinu návyků, ve vztahu k nimž jsou esoterické texty jen systém ukazatelů k osvojení těch návyků, organizovaný takovým způsobem, aby byla vysoká pravděpodobnost toho, že člověk, jemuž ta informace není určena, v daném systému ukazatelů samostatně nic nepochopí a odpovídající návyky nezíská. Aby mohl člověk ovládnout návyky, vlastní představitelům esoterického systému, kromě esoterických textů je nutná ještě pomoc ze strany nositelů odpovídající tradice.

Tato dvojice „esoterismus-exoterismus“ může existovat a kultivovat se ve společnosti buď zjevně (jako to bylo v antickém Řecku, kde všichni věděli, že jsou esoterická učení, ale jen zasvěcení znali jejich podstatu). Ale může existovat a kultivovat se skrytě mlčky (jak se to děje nyní, kdy společenské vědy pro masu zpochybňují řízený charakter globálního historického procesu a historie států, navzdory tomu, že jsou to procesy řízené zákulisními mafiemi zasvěcených „esoteriků“ a kurátorů odpovídajícího „esoterismu“). Při skrytém rozdělení na „exoterismus“ a „esoterismus“ se jedno i druhé (a stejně i verze jednoho a téhož učení), určené „pro všechny“ a „pro vyvolené“, nazývají odlišně (aby nebylo jasné, že tvoří pár). Přitom společnost si nemusí uvědomovat fakt řízení jejího života prostřednictvím dvou učení: jednoho pro všechny a druhého „pro vyvolené“. V tomto případě může ve společnosti vznikat iluze absence esoterismu, vedoucí k tomu, že převaha jedněch lidí nad druhými při získávání sociálního statusu se zdá podmíněná výlučně jejich talenty, a ne tím, že jedni jsou nositeli esoterických znalostí a jsou organizováni na mafiózně-klanovém principu, a druzí jsou nositeli v něčem neadekvátních (slabších) exoterických vědomostí a nejsou organizováni.

Proto i v takovém případě, stejně jako při zjevné přítomnosti dvojice „esoterismus-exoterismus“, „profesionálové“ kompletně vládou nad životy a činnostmi „amatérů“, kteří jsou – kvůli vlastnostem učení „pro všechny“ – připraveni o možnost přesvědčit se o tom, že činnost „profesionálů“ odpovídá koncepci, která se lidem zalíbila a která je veřejně deklarována v učení „pro všechny“, do té doby než „amatéři“ sklídí plody své důvěry „profesionálům“ – řídicím kádřím.

Plody důvěry mohou být různé:

1. Stalin sliboval kulturní a ekonomický růst SSSR, sliboval porážku nacistického Německa, sliboval systematické snižování cen na zboží základních potřeb jako jeden z prostředků zvyšování životní úrovně všech, a SSSR pod jeho vedením slibů dosahoval.
2. Chruščov, Brežněv, Gorbačov, Jelcin také mnoho slibovali. Každému z nich věřili mnozí – zpočátku; potom proběhlo zklamání a začínali čekat na příchod nástupce, kterému také začínali věřit, a za nějakou dobu se znova rozčarovávali, setkavše se s nesouladem slibů a výsledků, ke kterým přiváděli národ ti, komu byla prokázána důvěra.

Ale pro většinu členů společnosti celkově a členů VKS(b) – KSSS konkrétně, bylo v obou případech charakteristické to, že dopředu nebyli schopní říct nic konkrétního: zda se sliby „vůdců“ zhmotní v životě nebo ne.

V podmínkách skutečné demokracie jsou výsledky prokázání důvěry předvídatelné dopředu, a právě na základě předvídatelnosti následků takového druhu se dělá volba vedoucích kvalifikovanou většinou v souladu s procedurami realizace demokracie. Pokud procedury jsou, ale předvídatelnost následků není, pak to není demokracie, ale nějaká mafiozně-oligarchická moc tvářící se jako demokracie.

Přitom marxismus v SSSR byl učením pro všechny a prezentoval se jako vrchol lidské mysli, což předpokládalo absenci nutnosti nějakého tajného učení pro „vybrané“. Avšak při panování v kultuře toho „vrcholu lidské mysli“ sovětská společnost nenabyla moc nad sebou samou a utrpěla krach, což dává opodstatnění podezřívání, že marxismus byl svého druhu antiintelektuální virus, před kterým chválená předrevoluční inteligence nechtěla nebo neuměla Rusko ochránit.

Odpověď na otázku o tom, zda je marxismus alternativou fašistickému biblickému projektu zotročení všech, dal ne N. S. Chruščov a další humanisté-abstrakcionisté, označující J. V. Stalina za zplozence pekel, ale dal ji sám Stalin. Avšak on neměl možnost vyjádřit se o tom přímo.

6.3. Marxismus jako nástroj zotročování

Ke konci svého života J. V. Stalin vynesl smrtelný rozsudek marxistické doktríně. V jeho poslední ve své době masově vydané práci „Ekonomické problémy socialismu v SSSR“ – rukověti pro bolševiky budoucích pokolení – jsou tato slova:

„...naše výroba se zásadním způsobem odlišuje od výroby při kapitalismu“ (str. 18)

To skutečně bylo tak, protože daňově-dotační mechanismus byl namířen na snižování cen v míře růstu produktivity. Stalin pokračuje:

„Kromě toho, myslím že je nutné odmítnout i některé další pojmy, vzaté z Marxova „Kapitálu“, ... uměle přilepené k našim socialistickým vztahům. Mám na mysli například takové pojmy jako „nutná práce“ a „nadpráce“, „nutný výrobek“ a „nadvýrobek“, „nutná“ pracovní doba a „doba nadpráce“...

Myslím, že naši ekonomové musí skoncovat s tímto rozporem mezi starými pojmy a novou situací v naší socialistické zemi tím, že zamění staré pojmy novými, odpovídající nové situaci.

Mohl jsme ten rozpor trpět do určité doby, ale nyní přišel čas, kdy nakonec musíme tento rozpor odstranit.“ (str. 18,19)

Pokud se z politické ekonomie marxismu odstraní Stalinem zmíněné pojmy, pak z ní nic nezůstane, se všemi důsledky pramenícími z toho pro marxismus.

Spolu s „nadvýrobek“ a dalším zmizí i kouřová clona „nadhodnoty“, která údajně existuje a kterou si vykořisťovatel přisvojuje, ale kterou Stalin nevedl jmenovitě.

Uvedeným fragmentem své práce Stalin ukázal přímo na metrologickou neprůkaznost marxistické politické ekonomie: všechny jím vyjmenované prvotní kategorie jsou nerozlišitelné v procesu praktické hospodářské činnosti. V důsledku toho se objektivně nedají měřit v procesu hospodářské činnosti. Proto nemohou být

součástí praktického účetnictví ani na úrovni podniku, ani na úrovni státního plánování a regulace. V důsledku toho není na jejich základě možná ani analýza minulé činnosti, ani prognóza a plánování.

To znamená, že marxistická politická ekonomie je společensky škodlivá, protože její propaganda deformuje představy lidí o průběhu procesů výroby ve společnosti a jejich řízení.

Ale jak tvrdí marxisté (a o čem jsou mnozí z nich upřímně přesvědčeni), marxistická politická ekonomie je výsledkem aplikace dialekticko-materialistické filosofie k poznání výrobně-spotřebních vztahů ve společnosti.

Avšak pokud je výsledek špatný, pak poté, co si to společnost uvědomí:

Nevyhnutelně vyvstane otázka o revizi dialekticko-materialistické filosofie „marxismu“, její teorie poznávání a praxe její aplikace ke zkoumání nejrůznějších jevů v životě přírody a společnosti.

V důsledku revize takového druhu se nevyhnutelně objeví nějaká jiná filosofie, obsahující kvalitativně jinou teorii poznání, která při upřímném přístupu k záležitosti revize a poznání nevyhnutelně bude efektivnějším prostředkem poznání života a ochrany psychiky jedince i společnosti před všemožnými nesmysly a zlými úmysly.

Pokud to chápeme a charakterizujeme marxismus jako celek, pak dostaneme následující:

- Hlavní otázka filosofie marxismu - „Co je prvotní: hmota nebo vědomí?“ - odvádí stoupence této filosofie od podstaty hlavní otázky filosofie o způsobech realizace mnohovariantní prognostiky budoucnosti a volby nejlepší varianty pro realizaci v praxi. Proto pod nadvládou marxistické filosofie není možný rozvoj teorie řízení, a jako důsledek – není možná gramotná samoorganizace společnosti při identifikaci a vyřešení svých problémů.
- Jeho politická ekonomie je metrologicky neprůkazná, což vylučuje integraci a využití účetních metod (především analytického účetnictví) a metod ekonomické prognostiky a plánování na mikro- i makro-úrovních výrobně-spotřebního systému společnosti. Proto pod nadvládou marxistické politické ekonomie není možný rozvoj ekonomických aplikačních odvětví teorie řízení.
- V důsledku tohoto, „internacionalismus“ marxismu neznamená mír a družbu národů a vzájemnou pomoc a respekt lidí bez rozdílu ras a národností, ale antinárodní – internacistický – fašismus při vedoucí roli židovské diaspory v kultuře a vládě společností, ztotočených marxismem.

Při takovém faktickém stavu věcí ve fundamentálních vědeckých disciplínách sociologie (filosofie a politické ekonomie), marxismem hlásaná orientace na vybudování komunismu představuje nikoliv osvobození pracující většiny od vykořisťování ze strany menšiny, zneužívající moc a znalosti, ale past na důvěřivce s dobrými úmysly.

Protože na základě filosofie marxismu není možné poznávání, adekvátní životu, a na základě jeho politické ekonomie není možné řízení hospodářské činnosti, pak společnost, přiznávající marxismus v roli adekvátního učení, je odsouzena být rukojmím těch, kdo mu nabízí chápání problémů a cest jejich řešení v terminologických formách marxismu, ale získaných na základě jiné – společnosti skryté – esoterické subkultury poznávání, chápání světa a řízení.

* * *

Ti, kdo připravovali vystoupení N. S. Chruščova, byli profesionálními pracovníky sféry ideologie. Nemohli neznat text této – poslední – práce J. V. Stalina. A to vede k otázkám:

- byli to beznadějní idioti, kteří nepochopili význam toho, co Stalin napsal?
- nebo nebyli idioty a vše pochopili? Ale pak se jedná o lumpy, kteří za tím účelem, aby zachovali systém zednářsko-fašistického otrokářství, odvedli pozornost lidí od zkoumání problematiky role marxismu v tragédii Ruska a SSSR k jimi vymyšlené problematice kultu osobnosti, kterou navíc představili v neadekvátním chápání.

Ale nezávisle na tom, zda byli autoři Chruščovovy zprávy beznadějnými idioty nebo lumpy, jeho zpráva na 20. sjezdu celkově sehrála v historii právě tuto roli: zbrzdila o 30 let přehodnocení politické role marxismu a identifikace algoritmy zotročení společnosti na jeho základě.

Ačkoliv po publikaci Chruščovovy zprávy na Západě, spolu s autoritou SSSR spadla i popularita idejí komunismu mezi inteligencí, v důsledku čehož komunistické strany kapitalistických států, především nejrozvinutějších, začaly ztrácet členy. Ale ten proces se nedotkl mládeže, jejíž určitá část je v důsledku psychologických osobitostí velmi kritická a radikálně-nihilistická ve vztahu k jimi zděděnému „odkazu předků“.

V kapitalistických a rozvojových zemích se ten radikalismus projevoval rozhodným odmítáním historicky zformovaného kapitalismu mládeží.

V SSSR 20. sjezd uspokojil velkou část nihilistických potřeb mládeže tohoto druhu, a proto první roky po 20. sjezdu byly charakterizovány nadějami mladých pokolení na návrat života země k takzvaným „leninským normám“. Ve své podstatě to bylo obnovení marxisticko-trockistických romantických iluzí na základě nesmyslného emocionálního vybuzení.

Avšak, protože marxisté-trockisté druhého a třetího pokolení v SSSR, na rozdíl od svých vrstevníků v kapitalistických a rozvojových zemích, měli větší sklony k „handlování“ a bardovsko-pěvecké tvorbě, a ne k fanaticky-posedlému tlačení svých přesvědčení do politické praxe, globální neotrockistické obrození marxismu na konci 50. let a začátku 60. let se nekonalo, ačkoliv globální revoluční situace se v tomto období pěstovala záměrně.

Kuba, revoluční partyzánské války Che Guevary, „karibská krize“ (jedna nejvýraznějších událostí v tomto scénáři globální politiky), financování „bratrských stran“ po celém světě z rozpočtu SSSR, které se prudce zvýšilo za Chruščova a trvalo do krachu státnosti SSSR – leží v tomto scénáři nové světové marxistické revoluce. Hnutí Hippies, studentské bouře ve Francii v roce 1967, „rudé brigády“ v Itálii, prezident Allende v Chile, to všechno jsou opožděné projevy tohoto scénáře, které proběhly bez globálních následků v mnohém díky sklonům představitelů neotrockistů v SSSR a odstranění N. S. Chruščova ze všech pozic lokálně-státně (a ne globálně) „myslícími“ byrokraty v roce 1964.

V důsledku této politické neakceschopnosti neotrockistů v SSSR – „romantiků“ – 60-tníků, 20. sjezd prodloužil epochu zednářsko-fašistického biblického otrokářství v globálních měřítkách ve formě kapitalismu. To vyvolalo opojení iluzemi a uspokojenost a sebevědomí představitelů liberálně-buržoazní části politického spektra nepodloženou reálnými životními okolnostmi.

* *
*

Při všech těch okolnostech se marxismus během 20. století desítky let kultivoval ve společnostech mnohých zemí jako Pravda, zjevená lidstvu génii: Marxem, Engelsem a rozvíjená a prodloužená Leninem, Stalinem. Tj. marxismus byl oficiálním exoterickým učením, jehož účelem bylo skrýt před vědomím lidí moc, realizovanou ve vztahu k nim na základě nějakého jiného, esoterického učení. V socialistických státech to bylo bezalternativně kultovní učení, a v kapitalistických státech se kultivuje dodnes jako jedna z alternativ tam panující historicky zformované liberálně-buržoazní ideologie.

Pokud by Stalin o tom všem pověděl přímo, pak předtím, než by se uvědomění těch faktů stalo normou ve společnosti a vyvolalo by politické následky, by na příkaz kurátorů biblického projektu globalizace (zahrnujícího nějaký souhrn marxistického exoterismu a nějakého esoterismu) zabili Stalina okamžitě, načež by předali zapomnění sám fakt jeho vystoupení proti marxismu podobně tomu, jak předali zapomnění fakt, že na plénu ÚV po skončení 19. sjezdu prosil osvobodit ho od vedení KSSS. Pokud by o tom napsal přímo, pak ho mohli zavraždit nebo odstranit do blázince dříve, než by byl text publikován, načež by text publikován nebyl a v lepším případě by byl přiřazen k historii nemoci „vynikajícího hybatele komunistického hnutí, jehož zdraví údajně nalomila přílišná práce pro všeobecné blaho.“ V obou variantách by kurátoři projektu neměli důvod zabývat se kultem Stalinovy osobnosti.

V zakamuflované podobě se Stalinovi podařilo jak vyřknout smrtelný rozsudek marxismu, tak ho publikovat, a brožury „Ekonomických problémů socialismu v SSSR“ se ještě za života Stalina rozšířily po zemi a zabydly se v domácích knihovnách, kde nabyly status nevyhubitelné miny pod marxismem a biblickým projektem ztotočení všech a všeho, která nevyhnutelně vykoná svou práci. Protivníci bolševismu dlouze a tupě přemýšleli, takže se jim publikování odkazu budoucím pokolením bolševiků od J. V. Stalina nepovedlo zabránit.

Se zveřejněním „Ekonomických problémů socialismu v SSSR“ kurátoři zednářstva pochopili, že J. V. Stalin není zednářský agent v bolševické straně, ale skutečný bolševik, který zasadil neodstranitelný úder marxistickému projektu likvidace kapitalismu a jeho zaměnění internacistickým fašismem v ekonomických formách socialismu v globálním měřítku. Ale bylo už pozdě podnikat jakékoli kroky na záchranu marxismu.

Bolševismus a odpadlictví od „společného“ díla zednářství, podkopání systému moci na základě kultu osobnosti a vzájemného souladu páru „esoterismus-exoterismus“ Stalinovi odpustit nemohli, a proto museli podniknout nějaké kroky pro záchranu nebo modifikaci biblického projektu ztotočení všech.

Tak se 20. sjezd stal nejen opožděnou mstou kurátorů biblického projektu ztotočení všech vůči J. V. Stalinovi, který odešel na onen svět, v důvěře jemuž se spletli v roce 1923, ale i pokusem pokud ne vykořenit bolševismus navždy, pak zastavit svébytný rozvoj jeho chápání světa na nějakou pokud možno co nejdelší dobu, dostatečnou na to, aby nahradili marxistický projekt, zlikvidovaný Stalinem, nějakým novým projektem: problémy, které kapitalismus vytvořil biblické civilizaci, je přeci jen třeba řešit...

Zednářstvo je svým účelem, nezávisle na veřejných deklaracích typu „všichni lidé jsou bratři“, systémem usměrnění aktivit nositelů ducha mocichtivosti a kariérismu, dovolující určité části mocichtivých a kariéristů (z řad lidí, přítomných ve společnosti a uznaných užitečnými pro biblický projekt globalizace) uspokojit jejich ambice při podpoře systému na úkor zbytku společnosti, a často i k jeho přímé škodě.

Ti, kdož nejsou podporováni systémem, a tím spíše potlačováni jím, jsou odsouzeni být „smolaři“, pokud jejich mravnost a cíle nejsou takové, aby získali přímou podporu a ochranu Shora.

Díky těmto vlastnostem biblického projektu ztotočení všech a zednářstva jako nástroje jeho realizace, zednářstvo je nejen jednoduše „elitární“, ale extremisticky „elitární“, ačkoli jeho „elitární“ extremismus během klidných historických období z větší části nenese odstrašující-teroristický charakter ve vztahu k masám obyvatel, nad jejichž životy zednářstvo a jeho kurátoři vládnou a na nichž parazitují.

Pokud se vyjádříme v co nejkratší formě, pak:

Ideál kurátorů biblického projektu a jim podřízené „věrchušky“ zednářstva je parazitismus menšiny na práci a životě většiny, organizovaný v sociálně bezkonfliktních a biosférně bezpečných formách.

Existence kapitalismu euroamerického typu během několika století na základě realizace v životě idejí individualismu a liberalismu tomu ideálu neodpovídala ani v 19. století, ani později; a neodpovídá ani nyní ze třech důvodů:

- Sociálních blah (z nichž hlavní je správná výchova a životu adekvátní vzdělání) zbavená většina obyvatel, k polovině 19. století pracující ve sféře materiální výroby, byla velmi nespokojená s kvalitou svého života a proto v sobě nesla potenciál vzpoury – nesmyslné a nemilosrdné, jako je každá vzpoura, nejen ruská;
- Rozvoj systému sociálního zabezpečení v podmínkách kapitalismu a panování liberálně-buržoazní kultury, jak ukazuje zkušenost rozvinutých zemí, včetně USA, vede k narůstání potenciálně kriminogenních mas různorodého lumpenu ve struktuře společnosti, což je potenciálně nebezpečné pro systém;
- Likvidace stavově-kastového uspořádání, překážejícího biblické globalizaci v důsledku nároků národní aristokracie na samovládu, se zavedením kapitalismu otevřela cestu závodům ve spotřebě individualistů podle schopností, což nevyhnutelně vedlo a vede k tomu, že masy individualistů-liberálů ve slepotě a nezodpovědnosti „sežerou planetu“ a zlikvidují současnou biosféru, čímž ukončí současnou globální civilizaci.

Tyto příčiny jsou neodstranitelné při zachování liberálně-buržoazního kapitalismu, v důsledku čehož je ten systém v jeho historicky zformované podobě defektní a je slepou uličkou.

V tom je podstata toho objektivního jevu, který v marxismu získal pojmenování „všeobecná krize kapitalismu“, a který představuje fakticky nejen všeobecnou krizi kapitalismu, ale jeden z hlavních problémů v životě současné globální civilizace.

V 19. století předpokládali, že budou ten problém řešit s pomocí marxismu.

Prostřednictvím propagandy marxismu skrze zednářskou periferii kurátoři biblického projektu ve druhé polovině 19. století zavedli do kultury kapitalistických a polofeudálních zemí (mezi něž patřila i Ruská říše) myšlenku socialismu jako společenského uspořádání, garantujícího sociální rovnováhu všech pracujících, tj. většiny, činné mimo oblasti řízení; a s přechodem k vyššímu stádiu socialismu – komunismu – svobodu a rovnoprávnost všech členů společnosti bez výjimky.

Přirozeně že mezi utlačovanou a chudou většinou, vládící svou existenci v útrokách měst, a mezi vesnickou chudinou ty myšlenky nacházely rezonanci a odezvu.

Ale vedle toho obsahové zvláštnosti marxismu, o nichž bylo řečeno výše (neadekvátnost jeho filozofie v otázkách řízení, metrologická neprůkaznost jeho politické ekonomie a totální antinárodnost pod rouškou internacionalismu), zachovávaly reálnou moc nad většinou obyvatel v rukou kurátorů biblického projektu globalizace a jejich periferie.

Takovými byly předpoklady k marxistickým revolucím v Rusku a dalších zemích.

Ale cestu revoluci a jejímu úspěchu odkrývala i vládnoucí „elita“ každé země svou neschopností k včasné identifikaci a řešení problémů jak v životě své společnosti, tak v aspektu globální politiky. Při pohledu na postup marxistického projektu do života je třeba přiznat, že v organizaci problémů a neschopností „elity“ je řešit, přijímaly aktivní účast jiné – nemarxistické větve toho samého zednářstva.

Po završení občanské války se marxistická větev zednářstva legalizovala v SSSR nejen jednoduše v řadách vládnoucí strany – VKS(b), ale i v sestavě stranického aktivu; instituty státní moci v SSSR byly také vybudovány v souladu s kánony architektury zednářských lóží. Také nelze zapomínat, že ustanovení sovětské moci v r. 1917 a během občanské války mělo dvojaký charakter:

Z jedné strany – Sověty (lidové rady) jako orgány místní moci byly zakládány samotnými lidmi, patřícími k různým politickým stranám a nestraníky. Tj. „zdola“ probíhalo stanovování a formování státnosti Sovětské moci jako celonárodní přímé a operativní demokracie – samoděržaví národa.

Z druhé strany, od začátku zazednářené vedení marxistické strany RSDRP(b) – RKS(b) – VKS(b) formovalo Sověty vyšších úrovní státní moci a plnilo je, máje za cíl podřízení nižších Sovětů marxistickému projektu i sobě osobně. Tj. shora běželo formování státnosti Sovětské moci jako zednářské diktatury, realizované ve formách demokracie a prováděné nepřímo skrz jedinou vládnoucí stranu, prezentovanou v roli předvoje všeho lidu.

Konflikt těchto dvou procesů byl nevyhnutelný.

Jedním z jeho nejhlásitějších ranných projevů bylo Kronštadské povstání (organizované a vyprovokované ne bez účasti G.“Zinovjeva“-Apfelbauma). Heslo Kronštadského povstání bylo „Za Sověty bez komunistů!“ – v našem chápání, s ohledem na všechny nyní známé faktory ve své podstatě znamenalo: „Za Sovětskou celonárodní moc, svobodnou od zednářstva!“ Ale v té době to nemohlo být realizováno v politické praxi kvůli nepřipravenosti národních mas k děláni globální politiky z příčiny jejich krajně nízké úrovně vzdělání a neadekvátního chápání světa.

Takové byly okolnosti, které nechápali mnozí v okamžiku, kdy J. V. Stalin odpověděl na pozdravy pracujících železničních dílen z Tiflisu, a které většina je nezná a nechápe ani dnes.

6.4. Bolševismus a marxismus

Především je nutné vyjasnit si terminologii.

Bolševismus, jak učí historie KSSS, vznikl v r. 1903 na II. sjezdu RSDRP. Jak tvrdili jeho protivníci, bolševici do r. 1917 nikdy nereprezentovali skutečnou většinu členů strany a proto oponenti bolševiků v té době vždy namítali proti jejich vlastnímu pojmenování. Ale takový názor pramenil z nechápaní podstaty bolševismu ze strany menševiků různých druhů.

Bolševismus není ruská varianta marxismu a není to ani stranická příslušnost. A už naprosto nesmyslný je obrat „židovský bolševismus“, použitý Hitlerem v Mein Kampf, protože bolševismus je projev ducha Ruské civilizace, a židovstvo celkově v biblické kultuře je zvláštní kastou otroků, jejichž určení je zotročovat jiné, kvůli čemuž se jedná o parazitickou menšinu. A málokdo z židů během celé historie se ukazoval schopným kompletně se osvobodit z tohoto egyptského zajetí, které ve své psychice roznášejí po celém světě, a do kterého zavlékají všechny národy, do jejichž života pronikají židovské diaspory.

Bolševismus existoval před marxismem, existoval v ruském marxismu, nějak existuje i nyní a bude existovat i v budoucnosti.

Jak prohlašovali sami bolševici-členové marxistické strany RSDRP(b), právě oni vyjadřovali v politice strategické zájmy pracující většiny obyvatel mnohonárodnostního Ruska, v důsledku čehož jen oni měli právo nazývat se bolševiky. Nezávisle na tom, nakolik bezchybně bolševici vyjadřovali strategické zájmy pracující většiny v teorii a praktické politice, a nakolik si sama pracující většina uvědomovala své strategické zájmy, podstata bolševismu nespočívá v početní převaze stoupenců nějakých myšlenek nad stoupenci jiných myšlenek a nemyslicím davem, ale v následujícím:

V upřímném usilování vyjádřit a uvést do života dlouhodobé strategické zájmy pracující většiny, přející si, aby nikdo neparazitoval na jejich práci a životě. Jinými slovy, historicky reálně v každé epoše spočívá podstata bolševismu v aktivní podpoře přechodného procesu k mnohonárodnostní lidskosti Země budoucí éry od historicky zformovaného toho či onoho davu-“elitarismu“ jako způsobu realizace panování parazitické menšiny nad pracující většinou.

Dav podle definice Belinského je: „množina lidí, žijící podle tradic a myslících podle autorit“ (v definici Puškina: „národ nemyslicí“), tj. dav je množina jedinců, žijících bez svědomí a ve své podstatě bez myšlení, automaticky nebo pod řízením jejich chování vnějším subjektem. V takovém chápání je „elita“ také dav, jen informovanější a vykrmenější.

Menševismus představuje opak bolševismu, protože objektivně vyjadřuje usilování k parazitismu na práci a životě prostých lidí (tj. většiny) těch menšin, které disponují „elitárním“ statusem nebo o něj usilují.

Bolševismus, na rozdíl od zednářstva, strukturujícího a realizujícího mocensko-parazitické cíle „elitární“ menšiny, není „elitární“, nýbrž celonárodní. Marxismus, kvůli neadekvátnosti jeho filozofie a metrologické neprůkaznosti politické ekonomie, je při jeho totální antinárodnosti exoterickou ideologií menševismu.

Proto skutečnými marxisty ve straně během celé její historie byli právě menševici různého druhu. Ale zároveň byl marxismus i lexikální obálkou bolševismu (jako projevu ducha Ruské civilizace) od okamžiku vzniku RSDRP až do roku 1987, kdy si nové pokolení bolševiků položilo otázku: „Je marxismus naše zbraň, nebo ideová zbraň proti nám, svého druhu trojský kůň, kterého jsme zdědili?“

Chápání rozdílu zednářského „elitárního“ menševismu a celonárodního bolševismu při společném terminologickém aparátu jich obou, při společných organizačních formách v rámci jedné a téže strany, to je další faktor, který je nutné si uvědomovat pro adekvátní chápání epochy Stalina.

Přitom je také třeba chápat, že v té době drtivá většina členů strany, nemluvě už o milionech nestraníků, neměla nejmenší podezření o tom, že zednářstvo, marxismus, bolševismus – to jsou tři „rozdíly“, tj. tři různé podstaty: zednářství ve vědomí většiny buď vůbec neexistovalo, nebo bylo prázdným slovem a bolševismus byl ztotožňován se skutečným marxismem.

Ale toto určovalo i vnímání vůdců strany a státu (L. D. „Trockého“, V. I. Lenina, J. V. Stalina a dalších) prostými straníky i nestraníky, v důsledku čehož byly jejich různé postoje a roztržky vnímány ne jako systémové, podmíněné principy různých mravně-etických systémů, ale jako osobní.

Přitom L. D. Bronštejn byl jak skutečným marxistou, tak i nositelem nějakého esoterismu. V. I. Lenin byl marxistou, soudě podle některých jeho výroků v jeho pracích, nezasvěceným do toho esoterismu, do kterého byl zasvěcen Bronštejn. Přitom Lenin během všech let své stranické činnosti měl sklony k

bolševismu, což bylo doprovázeno deformací marxismu z jeho strany ve formě osvětlování některých otázek v jeho pracích, o kterých skuteční marxisté raději mlčeli. A toto regulérní odpadlictví V. I. Lenina od marxismu vyvolávalo námitky a dokonce hněv skutečných marxistů. J. V. Stalin byl bolševikem, kterému se v životě povedlo vejít v marxistické hnutí a použít marxismus ke svému bolševickému vnímání světa; povedlo se mu stát se učněm živého klasika ruského marxismu V. I. Lenina a dále tvůrčím způsobem „rozvíjet“ marxismus, což i udělal – až do plného odmítnutí jeho vědecké adekvátnosti a metrologické neprůkaznosti v práci „Ekonomické problémy socialismu v SSSR“.

V čem spočívaly politické cíle bolševismu řekl J. V. Stalin přímo a jasně už na počátku století. Uvedeme úryvek z jeho relativně pozdní práce na to téma (1907) proto, že právě v jejím názvu vyjádřil podstatu věci: „Samoděržaví kadetů nebo samoděržaví lidu?“. Píše v ní:

„Kdo by měl vzít do rukou moc během revoluce, jaké třídy jsou dlužny stát u kormidla společensko-politického života? – Lid, proletariát a rolníci! – odpovídali a odpovídají bolševici. Podle jejich názoru, vítězství revoluce je diktatura (samoděržaví) proletariátu a rolníků v cílech vybojování osmihodinového pracovního dne, konfiskace veškeré panské půdy a zavedení demokratických pořádků. Menševici odmítají samoděržaví lidu a dodnes nedali přímou odpověď na otázku, kdo by měl uchopit moc do svých rukou.“ (J. V. Stalin, „Samoděržaví kadetů nebo samoděržaví lidu?“, Spisy sv.2 str. 20, publikováno v novinách „Dro“ (čas) 13.3.1907, překlad z gruzínštiny)

Pokud hodnotíme tento text z pozic esoteristů, konajících pod rouškou marxismu, pak je to politikaření, řešící úkol shromáždit stádo, které bude věřit vůdcům, jehož úkolem bude podporovat politickou činnost marxistické strany ve společnosti. Takovým ve své podstatě má být hlavní účel všech řečí vůdců: vybojovat si pozornost a přesvědčit o pravosti své věci co nejvíce představitelů prostého lidu a „elity“, což je základem pro podřízení milionů lidí, nic nechápajících ani v globální politice, ani v řízení státu nebo strany.

Pokud hodnotíme ten text z pozic jedince, který uvěřil v adekvátnost marxismu a nepodezřívá ho z přítomnosti nějakého esoterismu pod rouškou marxismu, pak žádné otázky nevznikají, v důsledku čehož se řadový marxista dostává do moci autority toho či onoho vůdce, provádějícího ten či onen politický kurs a vysvětlující ho na základě marxistické terminologie.

Pokud hodnotíme ten text z pozic bolševismu, pak jsou v něm ohlášeny skutečné cíle politiky bolševismu, včetně integrálního cíle – samoděržaví (suverenity) lidu.

Ale za ohlášením cíle – zavést a podporovat stabilní suverenitu a svobodu národa – následuje množství otázek, jejichž podstaty je možné rozdělit na tři:

- je objektivně možné to udělat, nebo je to neuskutečnitelná utopie?
- na základě jaké sociologické teorie to společnost jako celek může udělat?
- a jak to udělat?

Ve vědomí bolševika tyto otázky vyžadují konkrétní odpovědi, které mohou být srovnány s životní praxí. Pokud ve vědomí člověka neprobíhá srovnání podobného druhu slov s realitou, pak není bolševikem. Pokud si ne-bolševik přisvojil slova, pak se jedná o bludaře. A mnozí skuteční marxisté z řad nezasvěcených do esoterismu byli právě takovými bludaři. Tento rozdíl bolševiků-marxistů od marxistů-bludařů je také třeba chápat pro chápání epochy Stalina.

Odpověď na první otázku může být získána jedním ze dvou způsobů: buď praktickým vybudováním odpovídající společnosti a demonstrací jejího reálného života skeptikům, což především vyžaduje překonání skepticizmu v samotné společnosti a úspěšné završení procesu; nebo intuitivně.

Ale intuitivní odpověď je podmíněna mravností jedince a strukturou jeho psychiky, v důsledku čehož není jednoznačná a může být jak pozitivní („ano je to možné“) nebo negativní („ne, je to utopie“). Poslední okolnost přesunuje odpověď na tuto otázku do oblasti osobní víry, osobního přesvědčení a měřítek společnosti – do oblasti věrouky, včetně historicky zformovaných věroučení, jejichž tradice nejsou vždy a

ve všem adekvátní Božím Vnuknutím (Zjevením, seslaným informacím), tj. prvozdrojům, ačkoli něco z prvozdrojů obsahují.

A Vnuknutí říkají, že bolševismus je ve svých cílech pravdivý:

„Ale Ježíš si je zavolal a řekl: „Víte, že vládcové panují nad národy a velicí je utlačují. Ne tak bude mezi vámi: kdo se mezi vámi chce stát velkým, buď vaším služebníkem; a kdo chce být mezi vámi první, buď vaším otrokem. Tak jako Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svou duši jako výkupné za mnohé.“ (Matouš 20:25–28)

Ale historicky zformované křesťanství, včetně „pravoslaví“ v Rusku, nahrazuje Boží přikázání (Matouš 20:25–28) tradicemi „církevních otců“, ospravedlňuje moc císařů, knížat a velmožů a není vnímavé k varováním Evangelia o nahrazení slova Božího tradicemi otců: Matouš 15:1–11⁸⁸. V důsledku toho jsou církve jména Kristova od Boha dále, než Ústřední výbor KSSS od komunismu.

O tomtéž se říká v Koránu, jen jinými slovy:

„Řekni: „Ó majitelé písma! Přicházejte ke slovu, stejnému pro nás i pro vás, abychom se neklaněli nikomu kromě Boha, a nepřidávali mu pomocníky, a aby si jedni z nás nedělali pány z druhých, kromě Boha.“ (Korán 3:57). „A necht' je mezi vámi společenství, které vyzývá k dobru, přikazuje chvályhodné a zdržuje od nechvályhodného. To jsou šťastlivci!“ (Korán 3:100)

A v podobě světské literatury jedno z nejlepších vyjádření přesvědčení o uskutečnitelnosti bolševického ideálu života lidí bez parazitismu, tím více bez organizovaného systémového parazitismu menšiny na většině, nacházíme u M. J. Lermontova:

1
Kdyby nás v pokornosti neznalosti
Stvořitel odsoudil žít,
Nesplnitelné tužby
By v naši duši nevložil,

88 Tehdy přišli k Ježíšovi z Jeruzaléma farizeové a zákoníci a řekli:

„Proč tvoji učedníci porušují tradici otců? Vždyť si před jídlem neomývají ruce!“

On jim odpověděl: „A proč vy přestupujete přikázání Boží kvůli své tradici?

Vždyť Bůh řekl: ‚Cti otce i matku‘ a ‚kdo zlořečí otci nebo matce, ať je potrestán smrtí.‘

Vy však učíte: Kdo řekne otci nebo matce: ‚To, čím bych ti měl pomoci, je obětní dar,‘

ten již to nemusí dát svému otci nebo matce. A tak jste svou tradicí zrušili slovo Boží.

Pokrytci, dobře prorokoval o vás Izaiáš, když řekl:

Lid tento ctí mě rty, ale srdce jejich je daleko ode mne;

marně mě uctívají, neboť učí naukám, jež jsou jen příkazy lidskými.“

Svolal zástup a řekl: „Slyšte a rozumějte:

Ne co vchází do úst, znesvěcuje člověka, ale co z úst vychází, to člověka znesvěcuje.“

Tu přišli učedníci a řekli mu: „Víš, že se farizeové urazili, když slyšeli to slovo?“

Ale on jim odpověděl: „Každá rostlina, kterou nezasadil můj nebeský Otec, bude vykořeněna.

Nechte je: slepí vedou slepé. A když vede slepý slepého, oba spadnou do jámy.“

Nedovolil by usilovat
O to, co se nemá stát,
Nedovolil by hledat
V sobě i ve světě dokonalost,
Pokud bychom nebyli dlužni
Věčnou blaženost poznat.

Pokračování textu je podmíněno nemožností v hranicích biblické kultury dát odpověď na otázku „jak to zavést do života na Zemi?“

2

Ale máme v sobě svatý cit,
Naděje, Bůh přicházejících dní, —
Je v duši, kde je vše pozemské,
Žije navzdory vášním;
Je znamením, že je i dnes
Na nebi nebo v jiné poušti
Takové místo, kde Láska
Zdá se nám jako anděl něžný,
A kde její bouřlivé stesky
Duše poznat nemůže znovu.

Přesto nezávisle na námitkách, podobným námitkám bulgagovského Piláta, jsou lidé, kterými v průběhu celé historie hýbala víra a přesvědčení o uskutečnitelnosti na Zemi a ne někde v posmrtném ráji, ideálu života společnosti bez parazitismu – ideálu stejně tak skutečně křesťanského, skutečně muslimského a bolševického.

Realizace toho ideálu vyžaduje určitou kvalitu osobního rozvoje každého člověka a určitou kvalitu rozvoje kultury společnosti.

V. I. Lenin – ne jako marxista, fanaticko-posedle pracující na uzurpování státní moci v jemu neznámých zájmech majitelů marxistického projektu, – ale jako bolševik, usilující o realizaci toho ideálu v životě, chápal, že Rusko v dosažené kvalitě rozvoje kultury a lidí není připraveno k přechodu k socialismu a komunismu. V roce 1905 o tom psal následovně:

„Marxismus nenávratně odhalil fantazie národovců a anarchistů, že je údajně možné například v Rusku minout kapitalistický rozvoj, vyskočit z kapitalismu nebo přeskočit jej nějakým způsobem, kromě cesty třídního boje v rámci toho samého kapitalismu (...)

...reakční je myšlenka hledat spásu dělnické třídy kdekoliv jinde, než v dalším rozvoji kapitalismu.

V takových zemích jako Rusko strádá dělnická třída ani ne tak od kapitalismu, jako z nedostatku rozvoje kapitalismu.“ (V. I. Lenin “Dvě taktiky sociál-demokracie v demokratické revoluci“, Spisy 5.vydání, sv.11, s.37)

Tj. Lenin předpokládal, že nadcházející revoluce bude buržoazně-demokratická a za ní bude následovat celkem dlouhé období rozvoje kapitalismu, kultury společnosti a lidí na základě buržoazní demokracie. A teprve potom, až si společnost a její ekonomika osvojí možnosti rozvoje, nabízené buržoazní demokracií, přejde k socialismu s cílem zajištění dalšího rozvoje globální civilizace.

Žádné „extremistické“ názory (kromě svržení carismu cestou síly a likvidace stavově-kastového zřízení) V. I. Leninovi a bolševikům do r. 1917 nebyly vlastní. Byly jim připisány zpětně po roce 1985 záměrnými pomluvami i neznalostí grafomanů, kteří nepovažovali za nutné seznámit se s historickými fakty.

Ale toto pro mnohé neočekávané odhalení vede k otázce: Odkud se vzal extremismus, jehož autorství bylo následně připsáno bolševikům?

Odpověď je prostá: extremismus pramení od Parvuse a L. D. "Trockého" – kurátorů marxismu v Rusku ze strany biblického politického esoterismu. Přibližně v té době, kdy Lenin vydal „Dvě taktiky...“, se L. D. "Trocký" držel zcela jiných pohledů. V práci „Výsledky a perspektivy. Hybné síly revoluce“ vydané v r. 1906 a znovu v r. 1919 psal:

„Ruská revoluce vytváří z našeho pohledu takové podmínky, při kterých moc může přejít (při vítězství revoluce – musí) do rukou proletariátu, předtím než politici buržoazního liberalismu dostanou možnost v plné míře rozvinout svého státního génia...“ (L. D. Trocký. Sborník „K historii ruské revoluce“, v redakci N. A. Vaseckého, Moskva „Politizdat“ 1990, str 95)

Ale pokud V. I. Lenin v „Dvou taktikách...“ vyjadřuje svůj názor, vycházející z marxistické teorie přirozeně-historické změny společensko-ekonomických formací v míře rozvoje kultury a ekonomiky společnosti, pak L. D. Trocký píše o nadcházejícím osudu Ruska jako „prorok“ budoucí historie, pro kterého je marxismus jen forma veřejného vyjádření nějakého smyslu, nemajícího žádný vztah k exoterickému marxismu pro všechny.

O něco dále L. D. "Trocký" pokračuje v osvětlení tehdy ještě politických perspektiv (komentáře v závorkách jsou naše):

„Ruská revoluce nedává a ještě dlouho nedá vzniknout jakémukoli buržoazně-konstitučnímu pořádku, který by mohl vyřešit nejprimitivnější úkoly demokracie. Co se týká reformátorů-byrokratů ve stylu Witte nebo Stolypina, pak všechna jejich „osvícená“ úsilí jsou negována jejich vlastním bojem o existenci. V důsledku toho osud nejelementárnějších revolučních zájmů rolnictva, jako třídy, je spojen s osudem revoluce, to znamená s osudem proletariátu. Proletariát u moci znamená pro rolnictvo třídu-osvoboditele.“ (str. 97)

„Ale možná samotné rolnictvo vytěsní proletariát a zaujme jeho místo? To je nemožné. Veškerá historická zkušenost namítá proti takovému předpokladu. Dokazuje, že rolnictvo je zcela neschopné samostatného politického boje.“ (str. 98)

„Z řečeného je jasné, jak se díváme na myšlenku „diktatury proletariátu a rolnictva“. Podstata není v tom, máme-li to principálně za přípustné, zda „chceme nebo nechceme“ takovou formu politické kooperace. My ji máme za principiálně neuskutečnitelnou – minimálně v přímém smyslu.

A skutečně. Koalice takového druhu předpokládá, že buďto jedna z existujících buržoazních stran získá rolnictvo, nebo rolnictvo vytvoří svou samostatnou stranu. Ani jedno ani druhé, jak jsme se pokusili ukázat, není možné.“ (str. 99)

„Každý nový den bude prohlubovat politiku proletariátu u moci a stále více určovat její třídní charakter. Spolu s tím se bude rušit revoluční spojení mezi proletariátem a národem, třídní rozdělení rolnictva vystoupí v politické formě, antagonismus mezi jednotlivými částmi se bude samourčovat a z celkově demokratického se stane třídním.

Pokud absence zformované buržoazně-individualistické tradice a antiproletářských předsudků u rolnictva a inteligence i pomůže proletariátu dostat se k moci, pak, z druhé strany, musíme vzít v úvahu, že tato absence předsudků se opírá ne o politické uvědomění, ale o politické barbarství, o sociální neforemnost, primitivnost, bezcharakternost. (...)

Proletariát bude nucen přenést třídní boj na vesnici a takovým způsobem narušit tu jednotu zájmů, která nepochybně existuje u všeho rolnictva, ale v relativně úzké oblasti. Proletariát bude muset hned zkraje svého panování hledat opory v konfrontaci vesnické chudoby vesnickým boháčům, zemědělského proletariátu vůči zemědělské buržoazii.“ (str. 100)

„Takovým způsobem, čím jednoznačnější a rozhodnější bude politika proletariátu u moci, tím užší bude mít pod sebou základnu, tím horší bude půda pod jeho nohama. Vše to je krajně pravděpodobné, dokonce nevyhnutelné (...)

Dvě hlavní části proletářské politiky se střetnou s odporem ze strany jeho spojenců: je to kolektivismus a internacionalismus.

Představovat si věc tak, že sociál-demokracie vchází do Dočasné vlády, vede ji v období revolučně-demokratických reforem, hájí jejich nejradikálnější charakter a opírá se přitom o organizovaný proletariát, a poté, co je demokratický program vyplněn, sociál-demokracie vychází z jí postavené budovy, ustupuje místo buržoazním stranám, a sama přechází do opozice a takovým způsobem odkrývá epochu parlamentní politiky, – představovat si věc tak by znamenalo, kompromitovat samotnou myšlenku dělnické vlády, a ne proto, že je to „princiálně“ nepřipustné – taková abstraktní formulace otázky je zbavena obsahu, – ale proto, že je to naprosto nereálné, je to utopismus nejhrubšího zrna.

Rozdělení našeho programu na minimální a maximální má hluboký principiální význam za té podmínky, že se moc nachází v rukou buržoazie. Právě tento fakt – příslušnost moci buržoazii – vyhání z našeho minimálního programu všechny požadavky, které jsou neslučitelné s privátním vlastnictvím výrobních prostředků. Tyto požadavky tvoří obsah socialistické revoluce, a jejich předpokladem je diktatura proletariátu.

Ale jakmile se moc nachází v rukou revoluční vlády se socialistickou většinou, pak v tom okamžiku rozdíl mezi minimálním a maximálním programem ztrácí praktický smysl. Udržet se v rámci tohoto rozdělení proletářská vláda nemůže.“ (str 101, 102)

Dále „Trocký“ píše, že dělnická vláda, prováděje politiku v zájmech dělnictva (to je nemožné bez změny struktury spektra výroby a spotřeby produkce), se nevyhnutelně setká s odporem továrníků, nespokojených s politikou, v nejrůznější formě. Vláda bude mít dvě cesty: buďto „hrát roli „neangažovaného“ prostředníka buržoazní demokracii“ a jít v ústrety kapitalistům, nebo „znárodnění fabrik a zavedení v nich státní nebo komunální výroby“, tj. jít cestou potlačení sabotáže soukromých vlastníků. To se týká i zemědělské oblasti: v případě sabotáže soukromými vlastníky – „organizace kolektivní výroby pod komunální kontrolou nebo přímou státní“. Ale to je cesta vybudování ekonomiky socialismu cestou represí společnosti, bez fáze dlouhého kapitalistického rozvoje.

„To vše zcela jasně ukazuje, že sociální demokracie nemůže vstoupit do revoluční vlády, pokud dá předem proletariátu závazek v ničem neustupovat z minimálního programu a buržoazii slib nepřekračovat. Takový dvoustranný závazek by byl zcela nesplnitelný. Vstupujíc do vlády ne jako bezmocné rukojmí, ale jako řídicí síla, představitelé proletariátu tím samým stírají hranici mezi minimálním a maximálním programem, to jest dávají na pořad dne kolektivismus. To, v jakém bodě bude proletariát v tom směru zastaven, závisí na poměru sil, ale nijak ne na počátečních záměrech proletariátu.

Z tohoto důvodu nemůže být řeč o nějaké zvláštní formě proletářské diktatury v buržoazní revoluci, o demokratické diktatuře proletariátu (nebo proletariátu a rolnictva). Dělnická třída nemůže zabezpečit demokratický charakter své diktatury, aniž by překročila hranice svého demokratického programu. Jakékoliv iluze na to téma by byly zhoubné. (...)

Jakmile strana (ve jménu – naše upřesnění) proletariátu uchopí moc, bude za ni bojovat do konce (včetně i proti proletariátu a komukoliv jinému, pokud někdo projeví nelояálnost její moci: – naše doplnění při citování).“ (str. 104)

„Politické panování proletariátu je neslučitelné s jeho ekonomickým otroctvím. Ať už by se proletariát ocitl u moci pod jakýmkoliv znamením, bude nucen vkročit na cestu socialistické politiky.“ (str. 105)

To je extremismus, ale ne bolševický, nýbrž marxisticko-internacistický.

Výše uvedené útržky z práce L. D. „Trockého“ z r. 1906 ukazují, že toho, kdo stál za ním, nezajímalo přechod k socialismu v zájmu osvobození pracujících mas od parazitismu na jejich práci a životě ze strany „elitarizované“ buržoazní menšiny Ruska, ale rychlá likvidace kapitalismu a historicky zformované státnosti Ruska v nějakých svých – otevřeně neohlášených – zájmech. Vítězství revoluce v Rusku se mělo stát prologem k likvidaci historicky zformovaného kapitalismu v globálních měřítkách a zavedení v globálních měřítkách tvrdé židovsko-zednářské fašistické diktatury pod rouškou celonárodního socialismu, jak to i předpokládala teorie „permanentní revoluce“.

V článku „Naše rozpory“, publikovaného během prvních let „Stolypinské reakce“ po potlačení revoluce 1905–1907, L. D. Bronštejn píše:

... „Dovedení revoluce do konce“ předpokládalo nicméně svržení carismu a přechod státní moci do rukou revoluční veřejné síly. Jaké? Menševici odpovídali: buržoazní demokracie. Bolševici odpovídali: proletariátu a rolnictvu.“ (str. 111)

„Pokud menševici, vycházejí z abstrakce – „naše revoluce je buržoazní“ – přicházejí k myšlence přizpůsobení veškeré taktiky proletariátu k chování liberální buržoazie, až do získání státní moci pro ni, pak bolševici, vycházejí ze stejně holé abstrakce – „demokratická, a ne socialistická diktatura“ – dochází k myšlence buržoazně-demokratického samoohraničení proletariátu, v jehož rukou se nachází státní moc. Pravda, rozdíl mezi nimi v této otázce je velmi malý: zatímco antirevoluční stránky menševismu se ukazují ve vší síle už nyní, antirevoluční črty bolševismu hrozí ohromným nebezpečím jen v případě revolučního vítězství.“ (str. 114, 115)

Pro L. D. „Trockého“ krach carismu v únorové revoluci 1917, která byla provedena zednářsko-židovským fašismem k židovskému svátku purim, byl signálem k začátku uskutečňování právě tohoto programu.

V. I. Lenin, jsa pod mocí exoterického marxismu, v té době stejně jako dříve nechápal co se děje a co se bude dít. V „Dopise na rozloučenou švýcarským dělníkům“ V. I. Lenina napsaném před 19. březnem (1. dubnem) 1917 před odjezdem ze Švýcarska do Ruska zachváceného revolucí, a poprvé publikovaném v Rusku 21. srpna 1917 v novinách „Jednota“ (č.145), se přímo říká: „V Rusku nemůže bezprostředně a ihned zvítězit socialismus.“ (V. I. Lenin, Spisy, 5. vydání, 31. svazek, str. 87–94)

O šest let později, rok před smrtí, psal o tom, jak bolševici, ačkoliv i byli přesvědčeni o tom, že Rusko není připraveno k uvedení ideálů socialismu do života, v r. 1917 byli nuceni jednat v rámci politického scénáře, ohlášeného L. D. „Trockým“ o 11 let dříve. V článku „O naší revoluci“, napsaném 16–17. ledna 1923 a publikovaném v „Pravdě“ č.117 30.05.1923, V. I. Lenin jako bolševik, a ne jako marxista, píše, odpovídaje na výtky ohledně uchopení moci v zemi nepřipravené k socialismu:

„... jejich argument je nekonečně šablonovitý... , že jsme nedorostli do socialismu, že u nás nejsou, jako se vyjadřují různí jejich „vědci“, objektivní předpoklady pro socialismus. A nikoho nenapadne zeptat se sám sebe: a nemohl-li národ, když se setkal s revoluční situací, takovou, která se zformovala kvůli imperialistické válce, nemohl se pod vlivem BEZVÝCHODNOSTI SVÉ SITUACE (zvýraznění je naše) vrhnout do takového boje, který mu dával alespoň nějaké šance na vybojování podmínek po další růst civilizace?“

„Rusko nedosáhlo takové úrovně rozvoje výrobních sil, při které je možný socialismus.“ S tím tvrzením se všichni hrdinové 2. Internacionály, včetně samozřejmě, Suchanova, nosí jako s moudrou knihou. Tuto NESPORNOU (naše zvýraznění) okolnost vykládají tisíce způsoby, a zdá se jim že je to pro hodnocení naší revoluce rozhodující. (...)

Ale pokud KOMPLETNÍ BEZVÝCHODNOST SITUACE (naše zvýraznění), která zdesetinásobila síly dělníků a rolníků, nám odhalila možnost jiného přechodu k vytvoření základních předpokladů civilizace, než ve všech ostatních západoevropských státech? (...) Pokud je pro vytvoření socialismu nutná určitá úroveň kultury (ačkoliv nikdo nemůže říct, jaká přesně „úroveň kultury“, protože je v každém státě odlišná), pak proč by nešlo začít nejprve z vybojování revoluční cestou předpokladů té určité úrovně, a až potom na základě dělnicko-rolnické moci a sovětského zřízení, se vydat dohnat jiné národy.

16. ledna 1923.

II.

Pro vytvoření socialismu, říkáte, je nutná civilizovanost. Velmi dobře. Nu a proč bychom nemohli nejprve vytvořit u sebe takové předpoklady, jako vyhnání pronajímatelů půdy a ruských kapitalistů (lepší by bylo neutralizovat zednáře – naše poznámka), a potom začít pohyb k socialismu? V jakých knížkách jste četli, že podobné změny obvyklého historického pořadí jsou nepřípustné a nemožné?

Vzpomeňte si, Napoleon psal: „On s'engage et puis... on voit“. Ve volném překladu to znamená: „Nejdříve je nutné zapojit se do seriózního boje a potom už bude jasno (co je třeba dále)“. My jsme se v říjnu 1917 zapojili do seriózního boje, a pak už jsme uviděli takové detaily rozvoje (z úhlu pohledu světové historie bezesporu detaily), jako Brestský mír nebo NEP atd. A v současnosti už není pochyb, že celkově jsme zvítězili.“ (Spisy, 5. vydání, sv.45, str. 378–382)

Ve své podstatě ne „Dopis sjezdu“, ale tento článek je „závěť“ – odkazem V. I. Lenina, protože je obrácen ke všem lidem do té doby, než bolševický socialismus zvítězí v globálním měřítku; a „dopis sjezdu“ byl adresován výlučně stranické „elitě“ a ztratil jakýkoliv politický význam v okamžiku volby J. V. Stalina „vůdcem“ strany a od té doby představuje jen historický dokument.

Taková jsou fakta historie, která ve své podstatě znamenají následující:

Světové zednářství, konajíc extremisticko-teroristickými metodami, zlikvidovalo v Rusku pro kurátory marxistického projektu nepřijatelný mnohonárodnostní říšský státně-monopolistický kapitalismus a pomohlo zvítězit zednářsko-marxistickému režimu v občanské válce, řešící cíle svých pánů. Bolševismus se v tom procesu stal všeho všudy zosobněním zednářsko-marxistického režimu.

Přesto, k okamžiku, kdy V. I. Lenin napsal svou odpověď „Suchanovovi“ (Gimmerovi), se bolševici ukázali být jedinou vnitřní politickou silou v SSSR, schopnou postavit se židovsko-zednářskému zotročení země. K tomu okamžiku díky tomu, že se Leninovi podařilo uzavřít chabý Brestský mír navzdory odporu většiny jeho stoupenců, kteří byli stoupenci pokračování „revoluční války“ proti germánskému imperialismu, a L. D. „Trockému“ se ho nepovedlo zničit ani během mírových jednání v Brest-Litevsku, ani 6.7.1918 během vzpoury levých eserů, se revoluční situace v Evropě uvolnila a proto otázka o okamžité realizaci světové zednářsko-marxistické revoluce byla odložena na pozdější neurčenou dobu. Proto po skončení občanské války čekalo socialismus budování v jedné samostatně vzaté zemi – v SSSR.

V aspektu praktické politiky to znamenalo, že přicházelo nové období nemilosrdného politického boje o to, jaký socialismus v SSSR vznikne:

- skutečný bolševický – reálná samovláda národa, majícího moc nad svým hospodářstvím a svou budoucností;
- zednářsko-fašistický – ve kterém jsou všichni otroci a rukojmím globální internacistické židovsko-zednářské mafie a jejích pánů – nositelů řídicího esoterismu.

Postavení bolševismu v tomto konfliktu bylo charakterizováno následujícími okolnostmi:

- velmi nízká úroveň vzdělání drtivé většiny bolševiků a jejich stoupenců – ve své hlavní mase dělníků „od soustruhu“ a malého počtu rolníků „od pluhu“;
- víra většiny z nich v použitelnost a pravdivost marxismu;
- absence marxismu alternativní, životu adekvátní filozofie a sociologické teorie, včetně politické ekonomie a ekonomické vědy – dokonce v počátečním stádiu;
- absence regulérních specificky bolševických organizačních struktur, funkčně analogických zednářským lóžím – možná to mnohé udiví, ale právě toto bylo a je hlavní převahou bolševismu, o kterou se „lámaly“ všechny „kontrakonspirologické“ triky protivníků lidskosti;
- lokalizace hlavních sil bolševiků v hranicích SSSR.

Situace zednářských esoteriků-marxistů v tom konfliktu byla charakterizována následujícími okolnostmi:

- nejvyšší úroveň vzdělání a nejširší rozhled;
- všestranná podpora „bratrů“-zednářů ze zahraničí a takzvané „levé“ inteligence obecně;
- uvnitř země podpora té části inteligence, která byla okouzlena marxismem a zůstala v SSSR, včetně těch představitelů inteligence, kteří pokud i nepochopili, pak vycítili, že marxismus zachovává davově-„elitární“ charakter společnosti, v důsledku čehož mohou najít pod křídly marxismu pro sebe místo v nové „elitě“;
- přezíravý vztah k nevzdělaným bolševikům, věřícím v marxismus – hlavní příčina budoucí porážky;
- strukturální organizovanost do lóží, integrovaných do struktur stranických organizací, dovolující neformálně pokud ne přímo řídit všechny společenské procesy bez výjimky, pak mít dostatečně efektivní vliv na jejich průběh.

Situace upřímných marxistů, nepřipuštěných k esoterismu, a dalších – sympatizantů díla socialismu, kolébajících se a apolitických, včetně apolitických patriotů, se v tomto konfliktu dá charakterizovat jednou surovou frází:

„inteligentní rákos“ = „tráva“ na poli budoucího boje...

7. Moc v SSSR: zednáři + „ideoví“ marxisté + byrokracie + bolševismus

7.1. Pavouci ve sklenici

Tuto kapitolu bude třeba také začít z objasnění terminologie. Slova „byrokrat“, „byrokracie“ a odvozená slova se dávno stala insinuacemi a nadávkami. Určitým způsobem jsou intuitivně pochopitelná a v obecném smyslu mají ten význam, že pro byrokraty není důležitá podstata, ale jejich právo být při díle a krmit se z něj, ale nepřijímat bezprostřední účast.

Kromě toho je byrokracie zvláštní formou parazitismu, jejíž konkrétní osobitosti je třeba znát pro chápání epochy Stalina.

Jedno z nejrozvětvenějších vysvětlení toho, co znamená „byrokracie“, dal K. Marx:

„Byrokracie je kruh, z něhož nikdo nemůže vyskočit. Její hierarchie je hierarchie vědomostí. Vrchy se spoléhají na nižší kruhy ve všem, co se týká znalosti detailů; nižší kruhy důvěřují vrchům ve všem, co se týká chápání všeobecného, a takovým způsobem se navzájem uvádí v omyl. (...) Všeobecný duch byrokracie je tajemství. Zachovávání toho tajemství se zabezpečuje v jejím vlastním prostředí její hierarchickou organizací, a ve vztahu k vnějšímu světu (společnosti) – jejím uzavřeným korporativním charakterem. Otevřený duch státu, a také státnické myšlení proto byrokracii připadá jako zrada ve vztahu k jejímu tajemství. Autorita je proto princip jejího vědění, a zbožštění autority její způsob myšlení (...) Co se týká individuálního byrokrata, státní cíl se mění v jeho osobní cíl, v hon na pozice, kariéru.“ (K. Marx „O kritice hegelovské filosofie práva“, Spisy Marxe a Engelse, druhé vydání, sv.1, str. 271–272)

Tato definice „byrokracie“, jako sociální profesionální skupiny a korporace izolované od společnosti, daná K. Marxem, se překrývá s definicí „davů“ jako sociálního jevu podle V. G. Belinského: „Dav (stádo) je skupina lidí, žijící podle tradic a soudící podle autorit.“

Tj. pro dav je charakteristické nemyšlení a absence vůle účastníků, a tomu odpovídající kompletní slepota a neodpovědnost za důsledky svých činů. Jak je vidět ze srovnání obou definic, definice sociologického termínu dav V. G. Belinského je zajímavé tím, že shrnuje nejen ve své podstatě v mnohém správnou definici Marxe, ale je i charakteristikou všech vnitrosociálních hierarchií osobních vztahů, založených na tajemství a tajném vědění. Všechny hierarchie, duchovní i světské, veřejné (exoterické) i mafiózní (esoterické) jsou druhy stáda, jehož účastníci se vzdali Bohem dané svobody volby a smysluplné vůle, nebo o ně přišli vlivem svého podvědomí. V souladu s tím všichni účastníci hierarchií, včetně velmistřů řádů, hlav tajných bratrstev a mafií, církví, „šedých eminencí“, kteří podporují hierarchii osobnostních vztahů, jsou členy davu, kteří neopodstatněně ztotožňují hierarchii subordinace a rozdělení odpovědnosti ve strukturách společnosti s hierarchií lidské důstojnosti.

Ale marxova definice sociálního jevu „byrokracie“ není kompletní, možná proto, že jí zformuloval na základě pozorování činnosti víceméně akceschopné byrokracie Německa, Anglie, Francie 19. století, která byla navíc v procesu svého formování prošípana zednářstvím a existovala s ním v nějaké „symbióze“. Z marxovy definice vypadly hlavní charakteristické vlastnosti byrokracie:

Pro byrokracii je koloběh dokumentů, korespondence a výměna názorů v ústní formě (po telefonu, v kuloárech veřejných akcí) reálnou podstatou, a samotná věc se jí jeví něčím odvozeným od direktiv a koloběhu dokumentů a proto poněkud méně důležitou, než oběh dokumentů, který je nositelem pravdy „poslední instance“; zatímco ve skutečnosti je veškerý koloběh dokumentů a rozhovory jen odrazem reálného díla, na jehož řízení byrokracie pretenduje jako jedna z profesionálních korporací v davově-„elitární“ společnosti.

Také z ní vypadla další charakteristická vlastnost byrokracie:

Byrokracie provádí kádrovou politiku (tj. realizuje výběr a rozestavení kádrů) na základě dávání přednosti klanovému původu uchazečů o pozici nebo „adopce“ jiných uchazečů, kteří dokázali svou loajálnost legitimní hierarchii.

Přítom se předpokládá, že funguje princip „dostal funkci, jiskra Boží mu bude dočasně automaticky propůjčena“. Ale protože Boží jiskra není v moci hierarchů byrokracie, v tomto principu kádrové politiky se projevuje velmi tvrdý ateismus veškeré byrokracie, který odsuzuje oblast činnosti každé byrokratické korporace ke krachu tím rychleji, čím důsledněji se ten princip aplikuje.

Tento princip kádrové politiky se spojuje ještě s jedním, který Saltykov-Ščedrin zformuloval takto: „Ti kdo se nebojí pozic, je nedostanou. Bojácným se dostane vše: a dokonce i s meči, ačkoliv ani jednou nestáli na poli boje proti nepříteli.“

Kromě toho Saltykov-Ščedrin poznamenal: „Všechny vlasti jsou si rovné pro člověka, který se chce vyznamenat před vedením“, – čímž ukázal na lhostejnost byrokracie k osudu její Vlasti. Ačkoliv je třeba poznamenat, že tento princip má výjimky. Byrokracie bývá specificky „patriotická“ ve dvou případech:

- když ji agrese zvenku přivede k chápání, že v případě porážky bude zbavena nejen svého sociálního statusu, ale možná i života;
- když ona sama úspěšně vede agresivní politiku ohledně rozšíření zóny svého parazitismu.

V případě patriotického vybuzení se byrokracie snaží svůj korporativní spotřební egoismus povýšit do statusu celonárodních zájmů a požaduje, aby jim celá společnost sloužila s připraveností k samoobětování, avšak sama si nepřeje obětovat cokoli z toho, co už stihla nahrabat z materiálních blah nebo v čem uspěla okleštit společnost v aspektu práv jedince nebo sociálních skupin.

Ale jsou podmnou stáda (ve smyslu toho termínu v definici Belinského), byrokracie není samostatným bytřeba kolektivním subjektem v politice. Ona je vždy „zombie“ – buďto degradující v každodenním parazitismu, nebo nástrojem zavedení do života politické vůle, působící na ni zvenku.

Pro chápání problematiky která nás zajímá je nutné ukázat i na rozdíl zednářské hierarchie a hierarchie byrokracie. Ačkoliv byrokracie, to je oficiální exoterická hierarchie osob, ztotožňujících sebe samé s pozicemi, a zednářstvo je ve mnohém neveřejná hierarchie osob, čí „důstojnost“ je podmíněna stupni zasvěcení, ale hlavní rozdíl je v něčem jiném.

Hlavní je to, že:

- za zednářstvem stojí nějaká civilizační idea, tj. idea celospolečenského významu. A kandidáti na stupně zasvěcení se vybírají samotným zednářstvem, vycházejí z jejich mravně-etického rozvoje, a nejen z profesních úspěchů nebo ohodnocení potenciálů profesionálního růstu v té či oné oblasti, protože bez konkrétní morálky a etiky lidé nejsou schopni sloužit ideji celospolečenského významu, bytřeba falešné nebo špatně pochopené ideji.
- byrokracie je v principu bez-ideová v aspektu nesení nějaké ideje celospolečenského významu, které jsou pro ni jen demagogickým krytím (adresovaným publiku) spotřebitelského egoismu a chtíče pomíjivé slávy ze strany každého jednotlivého byrokrata. A není to byrokracie, kdo se zabývá hledáním a proséváním kandidátů, ale jsou to sami kandidáti kteří, sledující princip „cokoliv dělat, jen nepracovat“, sami nacházejí cesty ke vstupu do hierarchie byrokracie a dále hledají cesty a způsoby ke kariéernímu postupu.

Taková je byrokracie v její podstatě, která je v reálném životě potlačována vnějšími společenskými faktory, nad kterými nemá moc ani byrokracie celkově, ani jednotliví byrokraté, a které vyvolávají v byrokratech osobní strach odpovědnosti každého z nich za projev různých egoistických úsilí ve své činnosti. Faktory takového druhu jsou vliv zednářstva a jiných mafií na byrokracii, realizujících ve společnosti konkrétní politické projekty; tlak veřejného mínění, místy získávající mystický charakter; nevnímavý automatismus aplikace zákonů jinými větvemi byrokracie, kterým je třeba ospravedlnit svou existenci, ve vztahu k té větvi, ke které patří bojící se byrokrat; a bolševismus, jako anti-byrokratický jev ze své podstaty.

V případě konfliktu „zednářstvo – byrokracie“ díky uvedeným okolnostem:

- zednářstvo disponuje převahou v aspektu strategie, protože pomíjivý egoismus nedovoluje byrokracii přemýšlet o daleké budoucnosti, a absence své politické vůle nedovoluje uskutečňovat jí známé strategické politické projekty;

- byrokracie disponuje převahou v aspektu taktiky, protože díky své bezprincipiálnosti je vždy schopná překročit ta omezení, která ukládá úkol služby nějaké ideji.

* * *

Pokud ve společnosti pracují faktory, reprodukcující byrokracii, jsou možné dvě strategie vítězství nad byrokracií:

- pokud je přítomna síla, masové vyhnání „neovladatelných“ byrokratů podle seznamů z aparátu řízení, které je možné realizovat i ve formě nemilosrdné likvidace za podpory jiných větví byrokracie;
- pokud síly na organizace represí vůči byrokratům nejsou, pak je možné dovolit byrokracii degradovat, načež smést její režim celkově.

Ve vztahu ke stranické, státní a hospodářské byrokracii SSSR na konci 30. let první strategii realizoval J. V. Stalin, načež ji nedovolil znovu „zvlčít“, realizuje opakované „pročesávání“.

Poté, co se „říšsky orientovaná“ byrokracie v čele s L. I. Brežněvem zbavila neotrockistů chruščovského typu, byla ve vztahu k ní světovým zednářstvem realizována druhá strategie.

* * *

*

L. D. “Tročský“, G. J. “Zinovjev“, L. B. “Kameněv“, N. I. Bucharin, když ze své vůdcovské pýchy vpadávali do byrokratizmu, nechtíc vnikat do podstaty věci (nebo k tomu nebyli způsobilí), vkládali plnou odpovědnost za dílo na jim podřízené specialisty-profesionály. Ale vedle toho byli „ideovými“ marxisty, navíc zasvěcení do různých stupňů zednářstva nebo jako minimum měli zednáře ve svém okolí. A zednářstvo je jeden z faktorů, usměřující byrokracii v procesu její práce pro ten či onen politický projekt, jehož podstata je velmi vzdálená od egoistických zájmů každého byrokrata.

Jak je vidět dokonce z výše uvedených útržků vzpomínek A. S. Jakovleva a V. G. Grabina, J. V. Stalin byrokratem, nositelem výše uvedených vlastností, nebyl:

- byl přesvědčeným bolševikem, a proto usiloval dobrat se podstaty věci, pracoval bezprostředně s profesionály-specialisty, znal podle jména možná tisíce profesionálů různých oblastí v různých odvětvích a používal jejich pomoc k chápání konkrétních otázek, se kterými se setkával v celostátní řídicí činnosti.
- nezávisle na tom, zda J. V. Stalin znal a pamatoval si definici byrokracie K. Marxem, věděl, že důvěřovat výstupům byrokracie ve svěřeném díle znamená dílo zahubit, protože byrokratům je vlastní skrývat své chyby a zneužití moci, představovat svá selhání jako své úspěchy a pomlouvat konkurenty s cílem jejich odstranění. Proto:
 - práci s dopisy, prohlášeními a stížnostmi nenechával na byrokratickém aparátu, ale pracoval ohledně otázek v nich obsažených sám, a hlavně vnikal do podstaty těchto otázek. Aparát (sekretariát) J. V. Stalina se na tom procesu také podílel, ale nesl funkci filtrace společensky a státně významné informace z proudu příchozích informací.
 - jedním z úkolů zvláštních služeb bylo dodávat „nahoru“ hodnověrné informace o situaci na místech, o práci a chování představitelů orgánů státní a stranické moci.
 - kromě toho někteří historici říkají, že mimo oficiálních zvláštních služeb v SSSR vznikla, existovala a vycházela za jejich rámec nějaká síť informátorů a vykonavatelů, založená na osobních vazbách, jejíž práci vedl sám Stalin, a jejíž „dokumentace“ šla spolu s proudem dokumentace ministerstev, v kterých pracovali účastníci sítě, a také v soukromé korespondenci.

V důsledku systematické činnosti třech uvedených faktorů právě stalinské represe byly ve své většině opodstatněné. Ale problém společnosti v SSSR byl v tom, že kromě stalinských byly ještě i represe, organizované zednářsko-marxistickými kruhy, a represe organizované bezideovou byrokracií jako takovou jednoduše z hlouposti a přání dokázat svou užitečnost před „pánem“.

Jeden z prvních problémů, se kterým se setkal marxisticko-zednářský režim v Rusku a v SSSR byla lavina takové byrokracie, jaká by v epoše carismu byla nemyslitelná. Z jedné strany vůdcové typu L. D. „Trockého“ jí vytvářeli sami tím, že si nepřáli vnikat do podstaty věcí, které začali řídit, a to buď z nedostatku soudnosti nebo vzdělání, nebo z pocitu nadřazenosti a projevení otrokářských sklonů, pramenících z jejich rodného judaismu.

Pozice generálního tajemníka ÚV, v té době, když ji obsadil J. V. Stalin, byla v mnohém technickou pozicí, jejíž účel byl připravovat zasedání Politbyra ÚV, tj. porady „vůdců“, dokumentovat jejich průběh a přijímaná rozhodnutí. Z paměti B. Bažanova je možné pochopit, že ve 20. letech, zatímco se na Politbyru „vůdcové“ radili o problémech velké politiky, J. V. Stalin se zabýval důležitější činností: seznamoval se s lidmi a na základě osobního kontaktu, využívaje pozici generálního tajemníka, formoval aparát státní a stranické moci, tj. vybíral konkrétní lidi a podporoval jejich posun na ty či ony konkrétní pozice. Podle všeho to dělal dobře, protože profesionalismus aparátu v otázkách řízení stoupal. Proto J. V. Stalin na pozici generálního tajemníka „vůdcům“ vyhovoval, kromě toho i tím, že je zbavoval nutnosti vnikat do podstaty věci množstvím „malých“ záležitostí (z jejich pohledu).

V důsledku několika let takové práce se stal aparát – po státní i stranické linii – na celém území SSSR v mnohém podřízen J. V. Stalinovi osobně, minimálně neformálně na základě osobních vztahů. Potom vyšlo najevo, že aparát, jsa faktorem stále přítomným, začal vykazovat rozhodující vliv na život stranických organizací na místech a konkrétně i na to, jaké delegáty místní stranické organizace posílají na sjezdy strany. Tak se vnitrostranická demokracie na konci 20. let stala říditelnou ze strany aparátu, a ne vycházející zdola ze stranické základny. Ve skutečnosti o to „vůdci“ „ideových“ marxistů, zasvěcení do nějakého esoterismu, od začátku i usilovali, ale vznikl jim problém. Problém spočíval v tom, že J. V. Stalin, který ve svých rukou soustředil otěže řízení aparátem, se ukázal nemanipulovatelným ze strany „vůdců“ – L. D. „Trockého“, G. E. „Zinovjeva“, L. B. „Kameněva“ a k nim přimykajícího N. I. Bucharina, jak to oni plánovali při jmenování té „průměrnosti“ do pozice generálního tajemníka ÚV.

Ve výsledku toho, že „vůdci“ z řad „ideových“ marxistů si toho včas nevšimli, časem začali systematicky trpět porážky na sjezdech a plénech ÚV, ačkoliv v nižších stranických organizacích měli stále dost stoupenců z řad podobných „ideových“ marxistů, jako byli oni sami – nastudovaných a vzdělaných inteligentů a polointeligentů, za nimiž by za jiných podmínek mohli jít méně vzdělaní a nastudovaní členové. Takto začala z rukou „vůdců“ vyklouzávat veřejná moc. To samo o sobě už bylo zločinem marxistů-zednářů před výše postavenými kurátory zednářsko-marxistického projektu. Kromě toho, vítězná oblast politiky, – vybudování socialismu v jedné samostatně vzaté zemi, – zabezpečující v té době podporu zahraničního zednářstva v jeho marxistické větvi, se také ocitla pevně obsazena J. V. Stalinem a stalinisty.

Při tom J. V. Stalin v tomto časovém úseku marxismus nekritizoval, program budování marxistického jakoby socialismu, zveřejněný „Trockým“ už v roce 1907, se realizoval, a rozvoj kultury a ekonomiky SSSR pod celkovým Stalinovým vedením, ačkoliv i bez výzev k revolučnímu boji, přesto mlčky předpokládal, že je to nezbytné pro zabezpečení rozhodného vítězství světové marxistické jakoby socialistické revoluce v revoluční situaci, která teprve čekala na vytvoření. Zatím bylo třeba vedle rozvoje kultury a ekonomiky SSSR ještě vytvářet jeho přitažlivý „imidž“.

Osobní ambice nedovolily L. D. „Trockému“, G. E. „Zinovjevovi“, L. B. „Kameněvovi“ šlápnout na krk svým vlastním stranám a stát se věrnými spojenci „toho neotesaného hrubiána-rychlakvašky“ z Kavkazu. To se týká i jejich stoupenců jak ve straně, tak i bezpartijních.

Tj. „ideoví“ marxisté bez dělení na „esoteristy“ a „exoteristy“ udělali mnoho politických chyb: včas nevyčítali změnu globálního politického scénáře a nepřeorientovali se na nový, zůstali otroky předchozího scénáře světové marxistické revoluce; nevšimli si, jak veřejná moc přetekla z jejich rukou do jiných rukou; neodešli dobrovolně z veřejné politiky. Pokud by odešli z politiky, možná by se dožili váženého stáří jako „vůdci revoluce a spolubojovníci velikého Lenina kteří, když udělali své dílo, ustoupili cestu mladému pokolení budovatelů komunismu“. Avšak jejich mocenské ambice jim nedovolily klidně odejít do ústraní a stát se váženými veterány, jak to v mnohých případech dovoluje zednářský systém; místo toho lezli na vidle tím, že spustili takzvaný „ilegální boj“ – ve své podstatě neformální zednářskou činnost – proti J. V. Stalinovi a jeho stoupencům za obnovení své moci ve straně a státu, obviňující Stalina z deformace marxismu, narušení norem vnitrostranické demokracie a byrokratizace strany a Sovětské moci. Jejich antistalinistická činnost přivedla je samé a mnoho jejich stoupenců ke smrti.

Říct, že J. V. Stalin vytvořil byrokracii a cíleně ji podporoval, jsa sám kontrarevolucionářem a byrokratem, jak to dělají marxisté-trockisté a abstraktní humanisté, by bylo také nesprávné.

Skutečně, byrokracie epochy socialistického budování, která ve stranickém a státním aparátu zaměnila byrokracii epochy revoluce a občanské války, se v procesu „rotace kádru“, vedeném J. V. Stalinem z pozice generálního tajemníka ÚV, ukázala pro „ideové“ marxisty („esoteriky“ i „exoteriky“) protivníkem, se kterým si nebyli schopni poradit: nejprve je vytlačovala a potlačovala, a poté nemilosrdně likvidovala jako aspiranty na moc.

Příčiny té porážky a smrti množství „ideových“ marxistů jsou:

- z jedné strany, v kompletní bezprincipiálnosti a bezideovosti byrokratů, jako systémotvorného principu vzniku a reprodukce byrokracie;
- a z druhé strany, v „elitarismu“ samotných „vůdců“ „ideových“ marxistů, kteří si nepřáli vnikat do podstaty množství „malých“ záležitostí, a v nepoužitelnosti marxismu jako takového v otázkách řízení, díky čemuž na jeho základě není možné vytvořit sociální základnu řídicího korpusu, který nebude byrokratický.

Druhý bod je třeba trochu vysvětlit. Když děti rostou, sní a fantazírují o své budoucnosti, málokdo z nich si přeje stát se úředníkem. Nejvýraznější dětské sny většiny dětí jsou ve své podstatě o tom, jak se realizují v profesi tvůrce nebo obránce tvořeného. V normálně žijící společnosti děti ve své většině chtějí být malíři, umělci, vědci, budovateli, piloty, řidiči, vojáky, strojívníci a jen menšina prohlašuje, že chtějí být bandity nebo vládcí, aby mohli přepychově žít a nic nedělat. V době dospívání (minimálně ve 20. století a v naší době) se objevuje poměrně široká skupina dětí, u kterých dospělí už byli schopni uhasit dětské sny a oni si už nic nepřejí a neví, co si přát; buď už se naladili na život podle principu „dělat cokoliv, jen nepracovat“, tj. život mimo bezprostřední tvorby. Jeden ze stimulů, podporující je k tomu ve společnosti, je nemožnost si normální práci zajistit slušnou existencí, tj. své rodině zajistit určitou kvalitu života, jak ve smyslu volného času, nutného pro plnohodnotný odpočinek a uspokojení tzv. duchovních potřeb, tak i ve smyslu tzv. materiálních potřeb.

Pro toho, kdo už přijal princip „dělat cokoliv, jen nepracovat“ za svůj, se v závislosti na dalších okolnostech jeho psychiky a situace otvírají tři životní cesty:

- do lumpenu – odpadu společnosti, produkovaného všemi společenskými vrstvami, všemi třídami;
- do kriminální sféry;
- do vedoucích pozic, kde se při takovém vztahu k práci, v podmínkách civilizovanosti a rozvinutých institutů státnosti a byznysu, nevyhnutelně stávají byrokraty.

Společenské zřízení Ruské říše bylo takové, že lumpenu produkovala nadbytek, včetně lumpen-inteligence nejruznějšího původu – od nižších vrstev až do vyšší aristokracie.

Internacistický zednářsko-marxistický režim tím, že zlikvidoval nebo vyhnal za hranice předchozí vzdělané skupiny obyvatel, vytvořil mnoho prostoru v oblasti státního řízení politiky, a díky znárodnění drtivé většiny výrobních prostředků, i ve sféře hospodářského řízení. Zaplnit ten prostor lidmi, znajícími příslušné oblasti, bylo nemožné jednoduše z důvodu fyzického nedostatku potřebného množství lidí. A bylo nemožné je připravit rychle, také díky neadekvátnosti filosofie marxismu v otázkách řízení.

V podmínkách, kde 85% obyvatel neumělo číst a psát, člověk, který uměl číst a psát víceméně gramotně a čitelně, mohl, pokud si přál a dovoľoval mu to třídní původ nebo osobní vztahy s představiteli moci, zaujmout pokud ne libovolnou, pak mnohé pozice.

Ale i to ještě nestačí k chápání této epochy. Kultura Ruska během mnohých století kultivovala a podporovala psychologii servilnosti, jakkoliv by proti tomu protestovali ti patrioté, kteří idealizují carskou minulost. Toto psychologické, v mnohém neuvědomované dědictví minulosti, určovalo algoritmiku neuvědomovaných úrovní psychiky pokud ne milionů, pak stovek tisíc lidí. Ono nezmezelo hned pod vlivem sloganů socialismu typu „člověk je člověku přítel, bratr a druh“, protože změna organizace psychiky jedince vyžaduje od samého jedince vědomou práci nad sebou, a to není zdaleka jednoduché a vyžaduje to čas a sílu.

Díky uvedeným okolnostem byrokracie v SSSR po porevoluční době nevzniknout jednoduše nemohla. A ona vznikla, ale dokud byla podřízena „ideovým“ marxistům a „vůdcům“-zедnářům, nebyla nepřitelem „vůdců“, a kritika byrokracie z jejich strany měla z větší části deklarativní charakter a sloužila jako systémový prostředek zastrašování byrokratů, aby si ti pamatovali, komu slouží.

Ale když moc nad byrokracií začala přecházet k bolševikům (jich – zvláště gramotných a vzdělaných bylo málo) „ideoví“ marxisté a jejich „vůdci“-zедnáři se stali bojovníky s byrokracií, a v její osobě – se silicím bolševismem.

Co se týká byrokracie, ona není svou podstatou subjekt politiky, jen sluha nositelů politické vůle. Proto epocha, která začala odstraněním „vůdců“ „ideových“ marxistů z veřejné politiky, se stala pro byrokracii noční můrou, která skončila ve své podstatě až hysterickým referátem N. S. Chruščova na 20. sjezdu.

Příčina té hysterie byla v tom, že bolševici a „ideoví“ marxisté tlačili na byrokracii ze dvou stran. Přičemž každá strana vykazovala tlak ve svých, navzájem se vylučujících cílech a při tom používali jeden a tentýž marxistický lexikon, v důsledku čehož byrokracie nemohla pochopit, kdo je kdo, komu je třeba se podřizovat a čí rozhodnutí je třeba sabotovat; a za neposlušnost ji nemilosrdně bili i bolševici, i „ideoví“ marxisté.

A při chápání tohoto charakteru moci v SSSR se historie 30. let rýsuje ve zcela jiném světle, než ji zobrazil ve svém referátu N. S. Chruščov: údajně tyran J. V. Stalin likviduje údajně zapálené bojovníky za národní štěstí a množství jiných lidí, kvůli udržení údajně své osobní diktatury.

Proces globalizace ve druhé polovině 20. století vedl k tomu, že v historické vědě vznikl nový směr, takzvaní „noví historici“, jejichž podstata činnosti spočívala v tom, že se pokoušeli objasnit, co stojí za spory různých historických škol, vyjadřujících ty či ony úzce zájmové úhly pohledu. Jeden z nich, J. A. Getty, se zabýval revizí panujících představ o historii SSSR a USA a jejich konfrontace během 20. století. Byla mu umožněna práce v ruských archivech. V roce 2002 „[Komsomolská pravda](#)⁸⁹“ publikovala v průběhu 1,5 měsíce sérii článků pod souhrnným názvem „[Strašák Stalina](#)⁹⁰“, zasvěcenou tomu, co tam J. A. Getty „vyhrabal“ o temných místech v historii SSSR. Uvedeme některé úryvky z té série:

„Při seznamování s prameny stalinské epochy udělal J. A. Getty objev, který vedl k této publikaci. Veřejně oznámil, že zlověstnému roku 37 předcházela zhruba tříletá doba liberálních stalinských reforem, a že právě neúspěch těchto reforem vedl k represím roku 37, které byly nespravedlivě nazvány „stalinskými“. (...)

— Ano, Getty skutečně udělal objev, – říká vedoucí vědecký pracovník Institutu ruské historie Akademie Věd Jurij Žukov, – ale protože toto téma pro něj bylo pouze doprovodné, jen ho popsal pro vědu.

A Jurij Nikolajevič nám ukázal dokument, který sám našel v archivech.

Je to modelový volební lístek pro volby do Nejvyššího Sovětu SSSR. V konečné variantě, kterou lístek získal k volbám 12. prosince 1937, na něm zůstal jen jeden, bezalternativní, jak bychom řekli dnes, kandidát strany nebo komsomolu. Ale až do června 1937 všichni předpokládali, že volby budou na alternativní osnově, to znamená, že vedle kandidáta ze stranického aparátu by mohli pracující jakéhokoli závodu navrhnout i svého kandidáta a kolchozníci ještě dalšího – svého. Ale prošel by jen jeden z trojice, a na modelovém lístku je to tak napsáno: nechat JEDNOHO kandidáta – ostatní přeškrtnout.

Ale co kdyby voliči 37 roku najednou vyškrtli právě představitele vládnoucí strany v zemi, kde je jen jedna strana? Pokud by z uren vytáhli miliony takových lístků, nastal by zlom: strana by zůstala bez moci! Ale možná že to byl jen stalinský populismus? Jurij Žukov namítl:

— Stalin chtěl něco jiného: kompletně odstranit stranu od moci. Proto napřed naplánoval novou Ústavu, a potom na jejím základě alternativní volby. Podle stalinského projektu právo navrhnout své kandidáty by se vedle stranického aparátu dostalo prakticky všem společenským organizacím: odborům, družstvům, mládežnickým organizacím, kulturním společnostem, dokonce náboženským občinám. Ale tento boj Stalin prohrál a to tak, že nejen jeho kariéra, ale i jeho život se ocitl v nebezpečí.“ (“Komsomolská pravda“, 5.11.2002)

89 <http://www.kp.ru/daily/22669/21762/>

90 http://www.x-libri.ru/elib/smi__958/

„Nový kurs“ a hon na čarodějnice

— V čí rukách tehdy byly hlavní otěže moci, u Centrálního výkonného výboru nebo Politbyra?

— Na to nelze jednoznačně odpovědět, tyto dva orgány se proplétaly. Všeho všude se odehrálo sedm sjezdů Sovětů plus osmý, mimořádný. V době mezi sjezdy byl přizván k činnosti Centrální výkonný výbor, něco jako parlament, který zahrnoval asi 300 lidí. Ale ten se skoro nikdy nescházel v plném počtu, trvale pracovalo jen jím vybrané Prezídium.

— Těch 300 lidí bylo alespoň osvobozeno od původní práce?

— Samozřejmě že ne. Představovali jak úzké, tak široké vedení země. Co se týká Prezídia CVV, do něj patřili jen členové Politbyra a Rady lidových komisařů. Unikátní paradox sovětského systému řízení té doby spočíval ještě v tom, že jeho srostlé větve, v podstatě jednu jedinou větev moci od koruny až ke kořenům obsadil stranický aparát. To vše se Stalin rozhodl rozbít pomocí nové Ústavy. Za prvé, oddělit v sovětských orgánech výkonnou moc od zákonodárné, a oddělit je od soudní, která se přímo podřizovala lidovému komisaři (ministru) justice Krylenkovi. Za druhé, oddělit stranu od mocenských struktur a celkově jí zakázat vměšovat se do práce sovětských orgánů. Měly jí zůstat jen dva úkoly: agitace a propaganda a účast v přípravě kádru. Hrubě řečeno, strana měla v životě země zaujmout stejné místo, jako například katolická církev v životě Irska: může ovlivňovat život státu, ale jen morálně, skrze své stoupence. Reforma, kterou vymyslel Stalin, byla určena ke konsolidaci naší společnosti před téměř nevyhnutelnou srážkou s fašistickým Německem.

— Můžete krátce vyjmenovat její základní cíle?

— Za prvé: likvidovat takzvané bezprávné („lišence“). Do revoluce neměla značná část populace volební právo z důvodu majetkových poměrů, po revoluci to zase byly „sociálně cizí elementy“. Stalin se rozhodl dát volební právo všem občanům, s výjimkou těch, koho zbavil práv soud, jak se to dělá všude. Za druhé: rovné volby pro všechny společenské třídy a sociální vrstvy. Do revoluce měli všechny výhody tzv. majitelé půdy, statkáři, kteří automaticky měli mnohem více zástupců (deputátů), než představitelé rolníků, pracujících, měšťanů. Po revoluci měli dělníci automaticky pětkrát více zástupců, než rolníci. Nyní se práva vyrovnala. Za třetí: přímé volby, to znamená místo starého mnohoúrovňového systému každý občan přímo vybírá místní, republikovou a svazovou moc. Nakonec, tajné volby, což nebylo nikdy dříve ani za carské moci, ani za sovětské moci. Ale co je nejvíce ohromující: v roce 1936 Stalin veřejně prohlásil, že volby mají být ještě také alternativní, to znamená, že na jedno místo má kandidovat vždy více lidí. Byl to pokus měkkou nekrvavou cestou odstranit od moci široké stranické vedení. Není tajemství: první tajemník oblastního výboru, nebo krajského, nebo ÚV komunistické strany svazové republiky byl na svém území carem i bohem. Odstranit od moci je bylo možné jen naší obvyklou cestou – po obvinění z nějakých hříchů. Ale hned odstranit všechny bylo nemožné: konsolidovali by se na plénu a odstranili by z vedení kohokoliv by se jim zachtělo. Stalin takto vymyslel nekrvavou, ústavní cestu k novému volebnímu systému. První tajemníci ihned namítli, že se do „stalinského parlamentu“ dostanou hlavně kněží. Skutečně, tehdy byla polovina národa věřící.

— A co by Stalin dělal, pokud by se Nejvyšší Sovět z poloviny skládal z kněží?

— Nemyslím, že by národ tím, že by vybral ty, kterým důvěřuje, ohrozil stabilitu. Spíš by pomohl vládě upevnit pozice. Zato Stalin předvídal, že drtivá většina prvních tajemníků, kandidujících do Nejvyššího sovětu, se tam při tajných volbách nedostanou. Národ jim nepromine přešlapy v kolektivizaci a industrializaci, zneužití moci. Je jasné že všichni, komu by občané odmítli dát důvěru ve volbách do Nejvyššího Sovětu, by museli opustit své posty. Právě takto, mírně a bez krve, se Stalin chtěl zbavit stranických velmožů, upevnit Sovětskou moc – včetně své, to se rozumí.

— Nechápal, že si zahrává s ohněm?

— Chápal, ale doufal, že protivníka přehraje.

— Jakým způsobem?

— Apelováním k národu. Vždyť Stalin si uvědomoval, že právě v něm národ vidí toho, kdo je schopný zkrotit partokracii... Soudní proces se Zinovjevem a Kameněvem v srpnu 1936 se stal poslední tečkou v boji s trockisticko-zinovjevskou opozicí: ten úder už nerozchodila. Ale, paradoxně, vyhozená dveřmi se

vrátila oknem, pravda už ve formě mýtu. Čím reálnější a bližší se stávala perspektiva toho, že země začne žít podle nové ústavy, tím hlasitěji první tajemníci křičeli o existenci širokých trockistických spiknutí ve svých oblastech, které prý mohou ohrozit volby do Nejvyššího Sovětu. Dokonce ze stenogramů je vidět, že: i Stalin, i Ždanov, i Molotov vytrvale hovořili o nutnosti transformace systému řízení, přípravy voleb ve stranických organizacích, podtrhující, že dodnes se tam skutečné volby nekonaly, byla jen kooptace. Odpověď jim byla – povol represe! Stalin jim už otevřeně říkal: pokud je nějaký soudruh členem ÚV, myslí si, že ví vše, pokud je lidovým komisařem, také je přesvědčen, že ví vše. Ale tak to nepůjde, soudruzi, my všichni jsme dlužní se změnit. A dokonce používá zjevnou lest, když se obrací k prvním tajemníkům: zajistěte si dva dobré zástupce a sami přijďte do Moskvy na přeškolení. Ale ti jsou kovaní, uvědomují si: toto je jeden z legálních způsobů, jak odstranit člověka z postu.

— Podivné, to vše probíhalo už po schválení nové ústavy, kterou 5. prosince 1936 přijal Všesvazový sjezd Sovětů a jejíž demokratickou podstatu ocenil celý svět. A už za dva měsíce vypukl boj s novou silou. O co šlo, přijali „špatnou ústavu“?

— Ale ne, ústavu přijali správnou. Dokonce kapitulu 11, „Volební systém“, kterou psal Stalin osobně a o níž měl největší obavy, schválili beze změn. Poslední, co schválili delegáti sjezdu, bylo „právo společenských organizací vyzdvihovat kandidáty“. Krátce, bylo to velmi podstatné vítězství a zároveň i drtivá porážka skupiny Stalina.

— V čem spočívalo vítězství?

— V ústavě bylo celkem 146 článků. Poprvé a naposled se o straně mluví v článku 126 jako o „jádro společenských organizací“...

— To znamená žádná „vedoucí úloha strany“?

— Takový obrat se objevil teprve v brežněvské ústavě roku 1977, v nové, „suslovské“ inkarnaci trockismu.

— Potom v čem Stalinova skupina utrpěla porážku?

— Stalin chtěl provést volby do Nejvyššího Sovětu do konce roku 1936, kdy by vypršel termín stávajícím delegátům VII. Sjezdu. To by zajistilo plynulý přechod od starého k novému systému moci. Ale... sjezd odložil volby na neurčito a navíc dal Centrálnímu výkonnému výboru právo určit datum voleb. Dva roky těžkých bojů byly ztraceny: vše se muselo dělat znova. V tom je celé drama roku 1937: pro zavedení nového, reformovaného modelu moci, zbývalo jen potvrdit její volební zákon, – ale země ještě neunikla z objetí starého politického systému. Čekalo je červnové Plénum, tam se utkají na život a na smrt.“ (“Komsomolská pravda“, 13.11.2002)

Proces „Klubko“

— Juriji Nikolajeviči, nezdá se vám, že mezi březnem a červnem se se Stalinem odehrála nějaká podstatná metamorfóza? Ještě nezaschnul inkoust nové Ústavy a už byla hrubým způsobem narušena: v dubnu 1937 byly při *Sovnarkomu* (radě ministrů) SSSR vytvořeny hned 3 neústavní instituce moci. Komise pro řešení otázek tajného charakteru, ještě nějaká „hospodářská“ komise a Komise obrany SSSR místo zrušené Rady pro práci a obranu. Ve všech třech byla tatáž jména: Stalin, Molotov, Vorošilov, Kaganovič, Ježov, občas prostřídáné ještě dvěma třemi: Mikojan, Čubar. Podstata je v tom, že odmítající stranu, stalinská skupina právě přes stranu uzurpovala moc. Souhlasíte?

— Jistě. Boj vstoupil do posledního stádia, a to, co se dělo v dubnu, je podle všech klasických definic palácový převrat. „Centristická skupina“ si velmi dobře uvědomovala, že pokud přenechá iniciativu, nejbližší Plénum ÚV ji může jednoduše smést. Když si upevnila pozice v centrálních orgánech strany a státu, spustila čistku veškerého vyššího aparátu strany. Ale bylo by chybou myslet si, že v „širokém vedení“ měli stalinisté jen nepřátele. Mimochodem, být stalinistou znamenalo v té době být stoupencem „nového kursu“, a jen v prostředí vyšší partokracie to slovo mělo negativní odstín. Chci se zastavit ještě u jedné věci, tady možná spadnete pod stůl. Kdysi jsem také já naprosto nečekal, že prokurátor SSSR Andrej Vyšinský byl člověk liberálních názorů.

— Už i Vyšinský byl liberál?! Není pro takové lidi slovo „stalinista“ nadávkou?

— Přečtete si protokoly politbyra těch let, tam je čemu se divit. V roce 1935, jen co se stal prokurátorem, Vyšinský požadoval kontrolu rozhodnutí o deportaci tzv. „sociálně cizích elementů“ z Leningradu. Po

vraždě Kirova NKVD „očistilo“ město od bývalých dvořanů, senátorů, generálů, inteligence – téměř 12 tisíc lidí bylo zbaveno politických a občanských práv, mnozí byli odsouzeni podle vymyšlených obvinění. Politbyro, kde tón udávala „pětka“ (Stalin, Molotov, Vorošilov, Kaganovič, Ježov), protest prokurátora podpořilo. Většina „sociálně cizích elementů“ se mohla vrátit do Leningradu, zastavili soudní stíhání a zrušili rozsudky, obnovili volební práva, dali nevyplacené penze. Rok 1936: Vyšinský se snaží o zrušení rozsudků podle zákona ze 7.8.1932 – tzv. „zákonu o třech kláscích“, kvůli kterému utrpělo téměř milion rolníků! Kvůli naprosto malichernému rozkrádání socialistického vlastnictví. Nyní se mohl tento milion rolníků také účastnit voleb do Nejvyššího sovětu. Rok 1937: prokurátor SSSR trval na přehodnocení řízení s inženýry a techniky uhelného odvětví a požadoval rehabilitaci těch, kdo figuroval v „procesu Prompartie“ (proces r. 1930 ohledně sabotáže v průmyslu, pozn.překl.). Prvním i druhým vrátil ocenění, hodnosti a samozřejmě právo volit a být volen. Jak může seriózní historik, když čte toto všechno, nepřijít k naprosto jednoznačnému závěru, že epoše represí předcházela epocha liberalizace, byť vynucená, ospravedlněná bojem o moc? A pak si položit přesnou otázku: co neumožnilo pokračování toho kursu, jaká katastrofa ho zmařila?

— Pochopil jsem správně vaši koncepci: aby zabezpečil triumf začaté politické reformy, Stalin se rozhodl stát „na den diktátorem“?

— Zda měl Stalin podobný záměr, je možné jen hádat. Už šedesát let historici sní o tom, aby se mohli dostat k jednomu dokumentům, schovaným v archivech FSB, protože v nich je klíč k chápání toho, co proběhlo mezi březnem a červnem 1937. Ale dostat se k nim je nemožné.

— Kauza „Klubko“?

— Odkud to víte?

— Z vaší knihy „Tajemství Kremlu“ a z vašich článků. Ale odkud jste se dozvěděl vy, že existuje takové archivní tajemství?

— Naše zvláštní služby rády periodicky uspořádávají „show“ s odtajněním materiálů, aby se zdálo, že před širokou veřejností nemají žádná tajemství. Vypustí archivní dokumenty malinkým nákladem, a potom říkají: vidíte, my jsme nejen odtajнили, ale i publikovali! Tak před několika lety v Kazani vyšel sborník „Henrich Grigorijevič Jagoda. Dokumenty a materiály.“ Náklad tři sta kusů. Musel jsem použít všechny známosti, abych se k jednomu exempláři dostal. A většina historiků ani tak dodnes neví, že precedens odtajnění „Klubka“ přeci jen začal. Ve sborníku jsou uvedeny protokoly výsledků Jagody, který, jsa hlavním čekistou, „prospal“ spiknutí proti skupině Stalina. Podařilo se najít i výsledky některých hlavních účastníků spiknutí, konkrétně velitele Kremlu, Petersona. Byl zadržen v Kyjevě v roce 1937 a tím začala vlna zatčení v armádě. Hodně jmen, účastníků se spiknutí, Stalinem doslova otřáso, ale hlavně dva, Jenukidze a Tuchačevský.

— Juriji Nikolajeviči, není to spiknutí mýtem? Možná proto jsou ty dokumenty v archivech nedostupné?

— Spíše je zde druhá příčina. Peterson, který odpovídal za ochranu vyšších osob státu, znal všechna místa Kremlu, věděl, kde se obvykle setkávala vedoucí „pětka“. Ve své výpovědi říká, že na zatčení „pětky“ by mu stačilo 5–10 lidí.

— Kdy reálně vzniklo spiknutí „Klubko“?

— V letech 1934–35. Byla to reakce na „nový kurs“ Stalina, který začal se vstupem do Ligy národů a získal pokračování v nové Ústavě. Z mého pohledu je nutné si uvědomit následující. Byla to opozice nového typu, nemající nic společného se starou, „ideovou“: v ní se poprvé spojili ortodoxní komunisté, „aparátčící“ a vojáci. Zde začíná čistě detektivní román, který my, historici, musíme domýšlet za hlavní postavy.“ (Komsomolská pravda, 14.11.2002)

„— A přeci jen, co známe naprosto věrohodně?

— Že 2. června 1937 Stalin přijel na rozšířené zasedání Vojenské rady při ministru obrany SSSR. Po vystoupení Vorošilova, který informoval o zatčení Tuchačevského, Putny, Korcka, Jakira, Uboreviče a dalších velitelů-účastníků spiknutí, vystoupil i Stalin. Není žádných pochyb o tom, že „kremelské spiknutí“, které bylo odhaleno před Plénem roku 1937, bylo pro Stalina silným úderem. Přišel o oporu v armádě a nyní v dalším boji se stranickými dogmatiky mohl spoléhat jen na NKVD.

— Vysvětlíte mi jednu záhadu: Stalin se už v roce 1935 dozvěděl, že proti němu vzniká stranicko-vojenské spiknutí, ale teprve v květnu 1937 nasměroval na spiklence svůj hněv. Téměř dva a půl roku čekal na okamžik potrestání!

— Stalin rozděloval účastníky spiknutí, a přesněji, své možné protivníky. A dělal to administrativními cestami: jmenoval je na různá místa a závazně pod kontrolu NKVD. Rozděloval je, aby měli ztížené kontakty, aby zlomil jejich hru. A pokud by se „klubko“ rozešlo samo o sobě, možná by na tom i všechno skončilo, ale ono se bohužel nerozvázovalo, a Stalin to věděl. Když přišel čas hlavní bitvy, udeřil jako první.

— Takže to byl preventivní úder z jeho strany?

— Ano, a ne jeden. Druhý preventivní úder byl zasazen partokracii. Smysl podniknuté čistky byl naprosto jasný: shazoval se balast, Stalin dával pochopit, že reálná moc je jeho v rukou a ty, kdo se budou protivit novému volebnímu zákonu, může postihnout stejný osud. Krátce, tón byl zadán. A v ten okamžik Stalinský tým udělal z mého pohledu podstatnou chybu.

— Tím, že vyvolal hněv na sebe?

— Řekl bych to jinak: tím, že přinutil partokracii se semknout.

— V seznamech cílů ostrakizace byli i první tajemníci?

— Čtyři lidé: Razumov, Šeboldajev, Lavrentěv a Rumjancev, kteří reprezentovali Východosibiřský krajský výbor, Kurský, Krymský a Západní (Smolensko-Brjanský) oblastní výbor strany. To byly nejviditelnější figury mezi 28 osobami, které upadly v nemilost. Avšak jaká vina je jim inkrimována řečeno nebylo, prý se v tom zorientuje NKVD. V samotné amorfnosti, abstraktnosti obvinění, které mohlo být adresováno libovolnému účastníku pléna, byl i cíl toho preventivního úderu pro případ, že by se vyšší stranický aparát pokusil zablokovat přijetí volebního zákona.

— A jak aparát vydržel ten úder?

— Jak se říká, mlčky. Nikdo nezadal jedinou otázku, všichni odhlasovali „ano“. Ale 28. června, v den otevření Pléna, do Moskvy dorazili ještě zdaleka ne všichni členové ÚV: přijížděli vlaky. Zdálo se, že lze slavit vítězství. Ale euforie, která ukolébala bdělost týmu Stalina, trvala jen jeden den, 28. června. V ten den v kuloárech Pléna proběhla dohoda mezi prvními tajemníky, podařilo se jim promyslet, jak odpoví na generální linii Politbyra.

Bylo 29. června, Plénum už končilo, když od prvního tajemníka Novosibiřského výboru strany R. I. Ejche přišel na Politbyro text, ve kterém se obracel na Politbyro s prosbou dočasně mu udělit mimořádnou moc na jeho území. V Novosibiřské oblasti, psal, byla odhalena mocná, rozsahem ohromná antisovětská kontrarevoluční organizace, kterou se orgánům NKVD nedaří zlikvidovat. Bylo nutné vytvořit „trojku“ v následujícím obsazení: první tajemník krajského výboru strany, oblastní prokurátor a vedoucí oblastního oddělení NKVD, s právem přijímat operativní rozhodnutí o deportaci antisovětských elementů a vynášení rozsudků smrti. To znamená fakticky vojenský polní soud: bez obhájců, beze svědků, s právem okamžitého vykonání rozsudku. Prosba Ejche byla obhajována tím, že za přítomnosti tak silné antisovětské sítě by volby do Nejvyššího sovětu mohly přinést nežádoucí politický výsledek.

— Jak lze vysvětlit, proč Stalin a jeho skupina, která už nejednou odrážela požadavky stranického aparátu na povolení k represím, tentokrát mlčky přijala pozici většiny? Báli se prohrát? Ale vždyť jejich volba vedla nejen k porážce jejich „nového kursu“, ale i oni sami navždy ztratili tvář...

— Moje vysvětlení spočívá v tom, že pokud by stalinská skupina šla proti většině, byla by okamžitě odstraněna. Tomu Ejchemu nebo komukoliv dalšímu by stačilo vystoupit z tribuny a citovat Lenina, co říkal o Lize národů nebo o sovětské demokracii ... stačilo vzít program Kominterny, potvrzený v roce 1928, kam zapsali jako model ten systém řízení, který byl zaveden naší ústavou z r. 1924 a který Stalin roztrhal na kousky přijetím nové Ústavy ... stačilo to vše prezentovat jako obvinění v oportunismu, revizionismu, zradě Října, zradě strany, zradě marxismu-leninismu – a byl by konec! Myslím že Stalin, Molotov ani Kaganovič by se nedožili konce června. Okamžitě by je jednohlasně vyloučili z ÚV a strany a předali do NKVD, a tentýž Ježov by s obrovským zadostiučiněním zkonstruoval bleskové vyšetřování jejich záležitosti. Pokud dovedeme tuto logiku do konce, dnes by se Stalin řadil mezi oběti represí roku 1937 a sdružení „Memorial“ a komise A. N. Jakovleva by dávno zajistili jeho rehabilitaci.

— No, to by bylo, kdyby řekl „ne“. Ale on řekl „ano“. Jaký je to rozdíl pro miliony lidí, kteří byli oběťmi těch represí...

— Víte, rozdíl existuje. Pokud by Stalin řekl „ne“, historie by se vydala jiným směrem. Vždyť už v roce 1938 se Stalin pomstil. Téměř všichni účastníci toho Pléna, kteří mocenskou porážkou Stalina zlikvidovali jeho „nový kurs“, byli cílem represí, tentokrát ale skutečně stalinských.“ („Komsomolská pravda“, 16.11.2002)

Vsuvka: tytéž události podle referátu N. S. Chruščova 20. sjezdu.

„Příkladem hnusné provokace, drzé falsifikace a zločinného narušení revoluční zákonnosti, je obvinění bývalého kandidáta na členství v Politbyru ÚV, jednoho z viditelných činitelů strany a Sovětského státu, soudruha Ejche, člena strany od r. 1905.

S. Ejche byl zatčen 29. dubna 1938 kvůli pomluvám, bez povolení prokurátora SSSR, které bylo získáno teprve 15 měsíců po zadržení.

Vyšetřování v záležitosti Ejche se vedlo s hrubým narušením sovětské zákonnosti, s využitím svévole a falsifikace.

Ejcheho nutili mučením podepsat dopředu připravené protokoly výslechů, ve kterých se uváděly obvinění v antisovětské činnosti proti jemu samému a proti řadě stranických a státních pracovníků.

1.10.1939 se Ejche obrátil s prohlášením na Stalina, ve kterém kategoricky odmítal svou vinu a prosil ho zkontrolovat jeho záležitost. Psal: „Nejsou horší muka než to, sedět ve vězení při společenském zřízení, za které jsi vždy bojoval.“

Dochoval se druhý dopis Ejche, který poslal Stalinovi 27.10.1939, ve kterém přesvědčivě, opíraje se o fakta, vyvrací jemu připisovaná provinění, ukazuje, že ta provokační obvinění jsou z jedné strany dílem skutečných trockistů, k jejichž zatčení on jako první tajemník Západosibiřské oblasti dával souhlas, a kteří se spikli, aby se mu pomstili, a z druhé strany, výsledkem zjevné falsifikace ze strany vyšetřovatelů.

Ejche psal ve svém prohlášení:

„25.října mi oznámili že ukončili vyšetřování ohledně mé věci a dali mi možnost seznámit se s výsledky. Pokud bych byl vinen, i kdyby jen zlomkem toho, z čeho jsem obviňován, nedovolil bych si obracet se na vás s tímto předsmrtným apelem, ale já jsem se nedopustil ani jednoho z inkriminovaných zločinů a nikdy jsem neměl v duši ani stín podlosti. Nikdy v životě jsem vám neřekl půl slova nepravdy a nyní, nacházeje se oběma nohama v hrobě, vám také nelžu. Celé moje obvinění je ukázková provokace, pomluvy a narušení elementárních osnov revoluční zákonnosti...

...Moje výpovědi, které jsou součástí vyšetřovacího spisu, jsou nejen hloupé, ale obsahují i v řadě momentů pomluvy na ÚV VKS(b) a Radu lidových komisařů, protože správná rozhodnutí ÚV VKS(b) a RLK přijatá ne z mé iniciativy a bez mé účasti, jsou prezentována jako záškodnictví v důsledku kontrarevoluční činnosti, provedené na můj návrh ...

Nyní se dostávám k nejostudnější stránce mého života a k mé skutečně těžké vině před stranou i Vámi. Týká se to mých přiznání ke kontrarevoluční činnosti ... Věc se měla tak: nevydržel jsem tlak, který na mě prováděli Ušakov a Nikolajev, zvláště první, který využíval toho, že jsem měl poranění páteře a působil mi nesnesitelnou bolest, přinutili mě pomluvit sebe a jiné lidi. Většina mých přiznání byla nadiktována Ušakovem a v ostatním jsem z paměti reprodukoval materiály NKVD Západní Sibíře, kdy jsem připisoval provinění z těch materiálů sobě. Pokud v legendě, tvořené Ušakovem a mnou podepsané, něco nepasovalo, nutili mě podepsat jinou variantu.

Prosím Vás, poručte zkontrolovat mou záležitost, a to ne proto, aby mě politovali, ale kvůli demaskování hnusné provokace, která se jako had ovinula kolem mnoha lidí, i díky mým

zločinným falešným přiznáním. Vás ani stranu jsem nikdy nezradil. Vím, že umírám kvůli hnusné, podlé činnosti nepřátel strany a národa, kteří proti mně zfabrikovali proces. (Proces Ejche, svazek 1)“ (Referát N. S. Chruščova „O kultu osobnosti a jeho následcích“ na 20. sjezdu KSSS)

Stručně řečeno, výborná ilustrace na téma „Kdo jinému jámu kopá, ...“

V podmínkách, kdy protizednářské rezoluce 2. a 4. Kominterny byly zapomenuty jak ve VKS(b), tak i v Kominterně, nebyla možnost právně klasifikovat cíle represí jako zednáře a „plamenné“ marxisty, pomahače mezinárodního zednářského internacionismu = nepřátele bolševismu, proto se v oficiálních dokumentech vyšetřování a rozsudků v řadě případů objevily nesmysly. Ale tyto stalinské represe byly personálně adresné, podložené a bylo známo, kdo za co pykal.

Ale o činnosti R. J. Ejche, která předcházela jeho zatčení, N. S. Chruščov sjezdu nic neřekl, z čehož je možné pochopit, že podle mínění autorů referátu „O kultu osobnosti a jeho následcích“ se internacionista-fašista Ejche žádných zločinů před kurátory zednářsko-marxistického projektu ztročení Ruska nedopustil.

Dále pokračujeme publikací materiálů „Komsomolské pravdy“.

* * *

*

„— Dobře, vrátíme se k prvnímu období stalinských represí. Co se dělo poté, co byla přímo na Plénu Politbyrem schválena žádost Ejcheho?

— Straničtí tajemníci se rozjeli do svých oblastí a už 3. července 1937 poslali na Politbyro analogické žádosti o povolení k vytvoření mimosoudních „trojek“. Přičemž v nich rovnou indikovali předpokládaná měřítka represí. Během července takové šifrované telegramy přišly ze všech oblastí SSSR. Neudržel se nikdo! To nevyvratitelně dokazuje, že na plénu proběhla dohoda a bylo nutné jen vytvořit precedent. Mám před sebou kopie pár nedávno odtajněných, v čistě propagandistických cílech, šifrovaných telegramů z Ruského státního archivu. Už 10. července Politbyro přijalo a potvrdilo 12 povolení, která přišla jako první. Moskevská, Kujbyševská, Stalingradská oblast, Dálněvýchodní oblast, Dagestán, Ázerbajdžán, Tádžikistán, Bělorusko ... sečetl jsem cifry: jen za tento jeden den bylo vydáno povolení k represím vůči více než 100.000 lidem! Sto tisíc! Tak strašná kosa na Rusi ještě nikdy nekosila. Přičemž polovina prvních obětí byla v moskevské oblasti, zdaleka ne největší v zemi. V moskevskou „trojku“ vešel, jak bylo určeno, první tajemník, to byl N. S. Chruščov, a také náčelník oddělení NKVD, Redens, příbuzný druhé Stalinovy ženy. Redens se dnes počítá mezi „oběti stalinismu“. Tak tedy Chruščov a Redens prezentovali... raději ocitují jejich požadavek na Politbyro: „k popravě: kulaků – 2 tisíce, kriminálních – 6,5 tisíc; k deportaci: kulaků – 5869, kriminálních – 29 936“. A to je jen jedno máchnutí kosou!

— Máchali i dále?

— Jistě! Vždyť každé oblasti se vydávaly jednorázové limity, to znamená Politbyro určovalo horní limit, ukládalo určitá omezení, pokud mělo požadavky za příliš vysoké. Tajemníci na místech si poradili i s tím: za měsíc nebo dva poslali novou žádost o další kvóty na popravy. A dostávali je.

— „kvóty na popravy“ ... bože, jak strašné fráze musel ruský jazyk strpět! Přičemž u poprav se jedná o kulaté cifry, a u deportací o přesné... proč?

— Je jasné, že čísla si cucali z prstu, zda je zaokrouhlovali nebo nechávali přesná, ať to vypadá, že je to výsledek přesné statistiky – jaký je to rozdíl? Zde je například žádost z Dagestánu – 600 k popravě, 2485 k deportaci. Pojďme se zamyslet nad tím, zda se například mohlo v moskevské oblasti nacházet v roce 1937, když boj s kulaky byl dávno ukončen, téměř 8 tisíc kulaků? A 33 tisíc kriminálních? Co to bylo za kulaky a kriminálníky? Dokud historikům nedají možnost přesně podle dokumentů prověřit, koho postihovaly represe, budeme jen hádat... Ale dovoluji mi říct mou domněnku, o které jsem hluboce přesvědčen. Soudě podle počtu na žádostech o represe se jednalo především o ty samé lidi, kteří byli nedávno rehabilitováni Stalinem a Vyšinským podle „zákonu o třech klasech“ a kterým byla vrácena volební práva v naději, že ti lidé odpustí sovětské moci přešlapy a budou hlasovat za nový společenský systém, založený na nové Ústavě a parlamentu. Ale aparát přehrál Stalina nejen na volbách 12. prosince 1937, ale i ještě na dobrých 50 let dopředu. V tom roce, mimochodem o celý rok později než Stalin plánoval, ukončil svou existenci

Centrální výkonný výbor (ЦИК), a jeho místo zaujala Nejvyšší Rada SSSR. Ale je nutné říkat, jaký „sovětský parlament“ jsme dostali a proč ho Stalin neměl rád?

— Hádám: Ejche se tam dostal?

— Všichni „první“ se tam dostali. A nyní si představte lidem „vybrané“ poslance typu Ejche, kteří i proto postříleli tolik lidí, aby nikdy skutečné volby nebyly – a najednou by měli přijímat zákony, které skutečně chrání lidi? Dodám jen, že na jaře 1938 byl Ejche zatčen a popraven.

— Jak se podařilo zastavit krvavou seč?

— Celou druhou polovinu roku 37 na Politbyro chodily šifrované telegramy s prosbami zvýšit limity na popravu a deportace. Přirozeně že v podmínkách represí už nemohla být o skutečných volbách řeč. Jen si představte takovou situaci: ve volebním okrsku č.xyz nezávítězí kandidát strany, ale člověk nějaké společenské organizace. Místní „trojka“ by na něj ihned ušila nějaké obvinění a uklidila ho do gulagu nebo na hřbitov. Hrozilo, že to nabere taková měřítká, že by země mohla sklouznout do občanské války. V říjnu se znova sešlo plénum strany, už třetí během toho roku. Právě nedávno jsem v archivech objevil unikátní dokument: 11. října 1937 v šest hodin večer Molotov podepsal finální odvolání stalinské myšlenky skutečných voleb. Namísto toho plénum potvrdilo bezalternativní princip «jedno místo – jeden kandidát», což automaticky garantovalo partokracii absolutní většinu v novém parlamentu. Partokracie zvítězila dva měsíce před volbami.

— Mluvil jste o mstě Stalina těm „vítězům“...

— Musíte pochopit: v roce 1937 ještě nebyl všemocný diktátor Stalin, byl jen všemocný kolektivní diktátor jménem Plénum. Hlavní opora ortodoxní stranické byrokracie, představované nejen prvními tajemníky, ale i ministry SSSR, významnými stranickými a státními činiteli. Na lednovém plénu roku 1938 přednesl hlavní referát Malenkov. Říkal, že první tajemníci podepisují dokonce ani ne seznamy odsouzených trojkami, ale jen dva řádky s jejich počty. Otevřeně obvinil prvního tajemníka Kujbyševského oblastního výboru: vy jste pozavírali celý stranický a sovětský aparát oblasti! Postyšev na to odpovídal v duchu, že zatýkal, zatýká a bude zatýkat do té doby, dokud nezničí všechny nepřátele a špióny! Ale ocitl se v nebezpečném osamocení: za dvě hodiny po této polemice ho demonstrativně vyloučili z řad kandidátů do Politbyra a nikdo nezvedl hlas na jeho podporu.

— Ani Chruščov, který také dostal svůj díl kritiky v tom referátu Malenkova? Ti dva lidé se o patnáct let později ocitnou na pozici hlavního uchazeče o místo mrtvého vůdce, proto je tak zajímavé pochopit zdroje jejich konfrontace...

— Ano, Malenkov ve svém vystoupení řekl, že v Moskvě provedená prověrka vyloučení ze strany a zatčení zjistila, že většina z odsouzených byla obecně absolutně bez viny. Ale v lednu 1938 Chruščov dal přednost mlčení, dělal, že se ho to netýká. Jde o to, že právě na lednovém plénu byl odvolán z funkce prvního tajemníka moskevské oblasti a městského výboru Moskvy, a byl jmenován prvním tajemníkem ÚV ukrajinské KS. A velmi brzy poté, co se ujal své nové funkce, přišel z Kyjeva šifrovaný telegram: žádost o povolení k represím 30.000 lidí.

— A Stalin opět podepsal? Svému budoucímu „odhaliteli“? Řekněte, co mohl tehdy tento boj dvojích měřítek komu dát, toto Plénum dvojitých standardů?

— Ano, právě toto plénum poprvé prohlásilo něco srozumitelného o tom, co se děje v zemi. Přijalo usnesení s velmi dlouhým názvem: „O chybách stranických organizací při vylučování komunistů ze strany, o formálně-byrokratickém vztahu k apelacím vyloučených z VKS(b) a o opatřeních ohledně odstranění těchto nedostatků.“ Ale jistě, to usnesení, hovořící v nepřímé formě o teroru, ho nemohlo zastavit. Za tím účelem bylo nutné zrušit spojení „partokracie – NKVD“, které přijalo formu nebezpečné konsolidace na úrovni místních organizací. A především bylo třeba z té rovnice odebrat Ježova. Bývalý stranický pracovník N. I. Ježov se stal lidovým komisařem vnitřních záležitostí v říjnu 1936. Ze začátku se jeho činnost omezovala na zatčení přibližně třech tisíc trockistů a zinojvevců. Ale když mu bylo dovoleno zatknout Tuchačevského, Jakira, Uboreviče a další vyšší velitele, potom členy a kandidáty na členství v ÚV, a na sklonku červnového pléna – náměstkyně premiér-ministra Rudzutaka a Antipova, to znamená figury první ligy, NKVD, jako libovolný kárný systém ve všech zemích a ve všech dobách, začal dostávat chuť. Nyní už

viděl všude okolo tajné nepřátele. Tím, že zvyšoval objemy represí dával straně na srozuměnou, nakolik ho a jeho represivní aparát strana potřebuje.“ (“Komsomolská pravda“, 19.11.2002)

„Kdy Stalin přijal rozhodnutí zastavit NKVD?

— Obvykle se má za to, že impulsem k tomu se stalo nečekané zatčení V. J. Čubarja v červenci 1938, náměstka předsedy Rady ministrů, to jest samotného Molotova. To vážně narušilo rovnováhu sil v Politbyru: z 15 hlasů měla stalinská skupina 7 hlasů, po zatčení Čubarja už jen 6.

— Ale vždyť to byla právě ta Komise pro řešení otázek tajného charakteru, která, navzdory nové Ústavě, uzurpovala moc v zemi!

— Přesně tak. Do té komise patřil i Ježov. Boj začal už na samotném vrcholu pyramidy. A když NKVD odstranil ze „sedmičky“ Čubarja, Stalin se rozhodl dát Ježovovi druhé varování.

— A první? Nic jste neřekl o prvním.

— Ježov první varování uvítal s velkou radostí: v dubnu 1938 ho jmenovali také komisařem vodní dopravy. Druhé varování bylo provedeno v srpnu: Stalin a Molotov čtyři hodiny přesvědčovali Ježova souhlasit s kandidaturou L. P. Beriji na místo svého prvního zástupce. Třetí, poslední akt té dlouhé procedury: 23. listopadu byl Ježov opět zavolán ke Stalinovi, kde už se nacházel Molotov a Vorošilov. Držel jsem v ruce dokument, který Ježov psal zjevně pod jejich diktát. Je napsán na třech stranách, každá má jiné rozměry, to znamená že popadli v rychlosti první papír, který byl po ruce a podsouvali ho Ježovovi, aby náhodou nepřestal psát. Formulace odstranění z pozice se mění dvakrát: zjevně se bránil, namítal. A bylo třeba dostat z něj odstoupení z funkce „na vlastní žádost“! Hned nato byl sepsán projekt usnesení, který zní jako garance: „Ponechat s. Ježovovi funkci tajemníka ÚV VKS(b), předsedy Komise stranické kontroly a komisaře vodní dopravy“. Nakonec bylo prohlášení napsáno a podepsáno „N. Ježov“. Tím začalo odstraňování „ježovštiny“. Politbyro rozeslalo na všechna místa telegram s přímým rozkazem: okamžitě ukončit represe a rozpustit „trojky“. Stalinská skupina znova převzala iniciativu a už na konci roku 1938 se jí povedlo dosáhnout provedení soudních procesů nad pracovníky NKVD, obviněnými z falsifikace a fabrikace spisů, podle kterých téměř rok soudili, deportovali a popravovali tisíce lidí. Tak se povedlo zastavit teror.

— A začala, jak chápu, druhá vlna represí, která nyní směřovala na hlavy iniciátorů velkého teroru? Ale vždyť neštěstí je v tom, že z té spirály násilí se země už stejně nedostala. Neudělal by Stalin lépe, kdyby odmítl požadavek Ejcheho, i s rizikem pro vlastní život, než aby dopustil takové neštěstí?

— A zastavilo by to velký teror? Bezesporu, schválení žádosti [o represe] novosibiřského tajemníka nebylo jen obrovskou chybou, ale i zločinem: Stalin fakticky povolil partokracii vytvářet své polní vojenské soudy. Proto odpovědnost za nastartování teroru v zemi ze Stalina nepadá. Ale při tom všem to nebyl on, kdo byl iniciátorem – iniciátory byli jiní. To znamená, že jsme povinni prověřit i alternativní verzi: pokud by Stalin odmítl povolit represe, co by čekalo zemi? Upřímně řečeno, myslím, že budoucnost by byla ještě temnější. Partokracie by smetla stalinity s jejich reformami a zavedla takový lžirevoluční protinárodní režim, že zkrotit ho by stálo nejspíš ještě mnohem více krve.

— Dokud probíhal ideologický boj dvou světů, byla celou dobu řeč o několika milionech stalinských obětí. Je dnes historická věda připravena odpovědět na otázku, kolik lidí ve skutečnosti padlo za oběť represím?

— Úplně do konce ještě ne, ale rámeček je už jasný. Ruští a zahraniční historici se dnes shodují v tom, že dvě vlny teroru stály 300–400 tisíc životů. Přirozeně, ta první mnohem více než druhá.“ (“Komsomolská pravda“, 20.11.2002)

To ale ještě stále není celá pravda o této epoše. Celá pravda se nemůže vejít do objemu této práce.

Výsledek konfrontace různých složek moci ke konci 30. let byl následující:

- „ideoví“ marxisté byli ve své většině eliminováni;
- zednáři ztratili veřejnou moc a ukončili veřejnou činnost;
- zednáři uvnitř země byli nuceni se skrýt a začali se připravovat ke konspirační činnosti;

- zednářstvo uspělo v likvidaci značného množství nejkvalifikovanějších profesionálů ve všech oblastech činnosti a ve všech odvětvích hospodářství, čímž zasadilo těžký úder bolševismu v SSSR a podkopalo potenciál jeho dalšího rozvoje;
- bezideová byrokracie uznala v J. V. Stalinovi svého „pána“ a to slovo („хозяйин“) se na dlouhé roky stalo nepřímým označením „vůdce“ v kruzích byrokracie, která s ještě větší vervou začala tvořit kult jeho osobnosti za tím účelem, aby Stalina proměnila ve své rukojmí a izolovala ho od lidí;
- světové zednářstvo vzalo kurs na organizaci války hitlerovského Německa a SSSR, jejímž základním účelem bylo:
 - diskreditovat pro budoucnost jakýkoli nacionalismus (na příkladu zvrstev hitlerismu),
 - přivést bolševismus ke katastrofě státnosti a obnovit v SSSR zednářský režim;
- vnitřní zednářstvo začalo připravovat porážku SSSR ve válce s Německo-Japonským blokem.

J. V. Stalin, chápe co probíhá, začal připravovat zemi na válku, ale vedle toho byla podniknuta opatření k tomu, aby se spolu s hitlerovským Německem (jiné tehdy nebylo) SSSR odpoutal od toho scénáře světové politiky, namířeného především proti národům obou států. Bohužel, Hitler narušil dohodu a napadl SSSR, a to nebylo provokací generality Německa, která projevila nadbytečnou iniciativu bez vůle Hitlera.

Jednou z hlavních příčin vojenské katastrofy roku 1941 bylo to, že velitel Západního zvláštního vojenského okruhu generál D. G. Pavlov nevyplnil direktivu Generálního štábu z 18. června 1941 o přípravě vojsk v souladu s plánem obrany státní hranice. Navíc, jak ukazuje detailní analýza chodu vojenských událostí na sovětsko-německém frontu, D. G. Pavlov nebyl jediným pomahačem wehrmachtu mezi vyšším velením Rudé armády. „Zvláštnosti“ v chování velení, vedoucí k porážkám, skončily teprve v roce 1943, poté, co výsledky stalingradské bitvy ukázaly, že Německo není schopno rozdrtit SSSR. A ačkoliv v počátečním období války měl wehrmacht a jeho velení obrovskou reálnou zkušenost vedení moderní války, a Ozbrojené síly SSSR a jejich vedení takovou zkušenost neměly, ale proud skutečné negramotnosti řízení vojsk na začátku války byl v řadě případů jen maskováním konkrétních aktů cílené sabotáže ze strany nejvyššího velení. Generál D. G. Pavlov byl v roce 1941 zatčen a obviněn, ale podařilo se mu svést svou zradu na nedbalost, což dovolilo vyhnout se zodpovědnosti jiným účastníkům toho vojenského spiknutí, které nebylo odhaleno a zlikvidováno v letech 37–38. Ale výzkum tohoto tématu je nad rámec této publikace.

Chruščovská klika později rehabilitovala D. G. Pavlova tím, že přesunula veškerou odpovědnost za katastrofu léta 1941 na J. V. Stalina osobně, navzdory historické pravdě. Vedle rehabilitace D. G. Pavlova byl v chruščovské době vyhnán z armády a šikanován bývalý komisař (ministr) vojenského námořnictva N. G. Kuzněcov. To bylo pomstou za to, že jednotky pod jeho velením uvítaly napadení v plné bojové pohotovosti, a tento fakt udělal neudržitelným mýtus o nečekaném útoku Německa.

Ani „leningradský proces“ nebyl falsifikací – jeho figuranti organizovali v Leningradu všesvazový zemědělský jarmark, během kterého shnily potraviny za několik miliard rublů. A Vozněsenský, který stál v čele Gosplánu (státní plánovací úřad, pozn.), falšoval statistiky, vedl plánování tak, aby vznikaly podstatné disproporce mezi odvětvími a produkčními kapacitami. V Gosplánu byly odhaleny případy zmizení bezestop tajných dokumentů, a při tom bylo zjištěno, že osobně Vozněsenský měl v takových případech podíl. Tj. dokonce pokud necháme bokem politickou rovinu, samotná hospodářská kriminalita a spousta případů mizení tajných dokumentů (včetně exemplářů Státního plánu rozvoje národního hospodářství SSSR) stačila na to, abychom „leningradský proces“ přiznali opodstatněným.

Ale i při takovém přístupu k němu „bez politiky“ je ukazatelem toho, že byrokracie jsou parazité. A nehledě na to, že v „leningradském procesu“ se projevil i boj různých vnitřních mafií byrokracie o moc, je to také akt sociální hygieny.

A pokud už mluvíme o kultu osobnosti ve spojení s referátem Chruščova na toto téma na 20. sjezdu, pak právě Kuzněcov (leningradský, nikoliv komisař vojenského námořnictva) a Vozněsenský využili administrativní zdroje na to, aby tvořili kulty svých osobností.

Ale přesto N. S. Chruščov označil ve své zprávě „leningradský proces“ za vykonstruovaný.

Tj. celá Chruščovova zpráva je ukazatelem toho, že kryl zednářstvo, působící různými způsoby v různých oblastech života sovětské společnosti během celé epochy J. V. Stalina; N. S. Chruščov ho ve své zprávě kryl jako faktor globální politiky. Přitom měl 20. sjezd řešit tři cíle:

- demoralizovat bolševismus, představit J. V. Stalina jako monstrum, aby se lidé styděli za své údajné spoluviny ve zločinech vůdce;
- obrodit zednářsko-marxistický projekt;
- uspokojit byrokracii a bezvýhradně ji podřídít zednářstvu.

Z těch třech úkolů se povedlo řešit jen první a jen na krátkou dobu. Nyní se bolševismus osvobodil od nadvlády marxismu a hovoří svým vlastním jazykem a pojmovým aparátem, čehož ilustrací je Koncepce sociální bezpečnosti (KSB).

Oživení mrtvoly zednářsko-marxistického projektu, zlikvidované Stalinem, se nekonalo v důsledku toho, že marxisté-neotrockisté porevolučních generací projeví více sklonů ke svátečně naloženým stolům, nežli k revoluční činnosti.

Stranická, sovětská a hospodářská byrokracie byla k 20. sjezdu unavená jak z revolučních činů pod vedením „ideových“ marxistů, tak ze strachu, ve kterém žila, pracující pro bolševismus pod vedením J. V. Stalina. Proto se, s cílem klidného života pro sebe, rychle (z historického hlediska) zbavila N. S. Chruščova tím, že ho obvinila z těch samých prohřešků kultu osobnosti a nekompetence, ze kterých Chruščov na 20. sjezdu obvinil Stalina.

Světové zákulisí bylo nuceno přijmout tuto pozici sovětské byrokracie, protože od začátku 40. let začalo rozpracovávat nový globální revoluční projekt, ale tentokrát ne na základě materialistického ateismu, ale idealistického ateismu. Jako ideologickou platformu pro tyto cíle zvolili historicky zformovaný islám. Ke konci 20. století začal tento projekt přinášet první ovoce.

Historie posledních desetiletí ukazuje, že USA na ten projekt pracují stejně tupě, jako během první poloviny 20. století pracovali na marxistický projekt: ze začátku přijali účast ve financování revoluce r. 1917, potom ve 30. letech poskytli SSSR podstatnou pomoc v industrializaci, a potom v jeho jaderném projektu (ačkoliv to poslední proběhlo z větší části bez přání a účasti americké byrokracie).

Pokud shrneme činnost J. V. Stalina, lze použít výrok Churchilla: převzal Rusko s pluhem, odevzdal ho s atomovou bombou. Vyplnil odkaz Lenina – v polovině 20. století byla úroveň vzdělání v SSSR nejvyšší na světě, ačkoliv kvalita zůstala nezměněná (v tom smyslu, že v jeho základě ležela stejně jako předtím biblická kultura a vnímání světa na základě 4 kategorií: hmota-energie-prostor-čas).

A ačkoli J. V. Stalin nebyl schopen přivést společnost k vítězství bolševického socialismu (za tím účelem by bylo nutné především zbavit se marxismu), před odchodem na onen svět napsal odkaz bolševikům budoucích pokolení („Ekonomické problémy socialismu v SSSR“) a ukázal na řadu problémů, které je nutné řešit:

- desionizace (boj s kosmopolitismem a „proces s lékaři“) společnosti a především její kultury, kterou je nutné realizovat bez upadnutí do protižidovského rasismu a xenofobie;
- likvidace mafiózního charakteru vědy (viz práce „Marxismus a otázky jazykovědy“), a ve vztahu k „Odpovědi na pozdravy pracujících železničních dělníků Tiflisu“ – likvidace zednářsko-mafiózního charakteru vědy jako jednoho z odvětví lidské činnosti.
- debyrokratizace sféry řízení.

Poslední bod vyžaduje hlubší vysvětlení.

7.2. Debyrokratizace

Byrokracie se může stát ve společnosti více než mafiózně organizovanou profesní korporací uchazečů o vnitrosociální moc nad společností. Lenin dal kdysi následující definici společenské třídy:

«Třídy jsou velké skupiny lidí, které se navzájem liší svým místem v historicky určitém systému společenské výroby, svým vztahem (většinou zajištěným a vytyčeným v zákonech) k výrobním prostředkům, svou úlohou ve společenské organizaci práce, a tudíž způsoby nabývání a velikostí onoho dílu společenského bohatství, jímž disponují. Třídy, to jsou takové skupiny lidí, z nichž jedna si může přivlastňovat práci (*přesněji by bylo říci: přivlastňuje si produkt cizí práce – naše poznámka k citaci*) té druhé, neboť zaujímá rozdílné místo v daném systému společenského hospodářství.» (V. I. Lenin, Spisy, 5. vyd., 39. díl, str. 15). Poslední Leninovu frázi by bylo třeba prodloužit slovy: „a v politickém systému společnosti“.»

Pokud se podíváme na tuto definici, tak nám nezbyvá než dojít k závěru, že se v SSSR k začátku osmdesátých let 20. století stranicko-státní a ekonomická byrokracie stala společenskou třídou, což ji kvalitativně odlišovalo od byrokracie kapitalistických států, jejíž představitelé, přestože se stali byrokraty, stále byli představiteli svých společenských tříd v té *vládnoucí (především nad státním aparátem) korporaci*:

- místo sovětské byrokracie v systému společenské výroby: sféra řízení;
- vztah k výrobním prostředkům: byrokracie SSSR začala reprodukovat sebe samu na klanovém principu, v důsledku čehož, při mlčení ze strany zbytku společnosti, získala na svou řídicí činnost monopol a nekontrolovatelnost ze strany ostatní společnosti;
- co se týče získávání svého podílu ze společenského bohatství, tak to byla sama byrokracie, kdo určoval mzdovou stupnici, strukturu bezplatných výhod a státního zajištění především pro nejvyšší byrokratické hodnostáře, a potom již na základě zbytkového principu pro zbytek společnosti.

Charakter posledního bodu k začátku osmdesátých let nabyl takové podoby, že se byrokracie ve vztahu k ostatním sociálním skupinám sovětské společnosti změnila ve třídu vykořisťovatelskou. Protože však státní ideou SSSR bylo budování *socialismu a komunismu – sociálních systémů, kde nemělo existovat vykořisťování lidí těmi či oněmi korporacemi, klany nebo jednotlivci*, pociťovala byrokracie v SSSR určité nepohodlí:

1. na jedné straně kvůli tomu, aby se udržela u moci, musela lhát o budování socialismu a komunismu v SSSR, což mělo ohlas u národa, který si v každé epoše ve své většině přeje žít bez parazitismu těch či oněch menšin na jeho práci a životě,
2. a na druhé straně každý úspěch v díle socialistického budování podrýval pilíře byrokratického režimu a překážel byrokracii „hrabat podle schopností“ a kořistit tak z práce a života zbytku společnosti.

V této propasti mezi slovy a činy byl hlavní rozpor konce sovětské epochy k okamžiku, kdy se do čela byrokracie formálně postavil M. S. Gorbačov. Tento protiklad mohl být tehdy vyřešen:

- buď cestou spuštění procesu debyrokratizace SSSR a jeho rozvoje při zachování všech výtobytků socialismu a osvobození ho od byrokratických deformací a chyb ve vnímání světa a politice, podmíněných téměř naprostou nadvládou marxismu;
- nebo cestou likvidace SSSR s cílem zlepšení podmínek vykořisťování většiny obyvatel ze strany parazitických menšin.

M. Gorbačov, A. Jakovlev a spol. začali perestrojku pod slogany očištění socialismu od nahromaděných chyb a deformací, nicméně završili ji krachem SSSR a rozšířením možností vykořisťování většiny ze strany parazitických menšin jak vnitřních („noví Rusové“ – židé různého původu), tak i vnějších.

Jako generální tajemník ÚV KSSS, předseda Politbyra ÚV KSSS M. Gorbačov byl – z titulu své funkce – zavázán znát sociologii a historii marxismu. To se týká i A. Jakovleva. Následně, kdyby byli čestnými a moudrými lidmi, všechno to, co je napsáno v této práci o byrokracii a dalším, by byli dlužní prohlásit z tribuny sjezdu, který zvolil M. Gorbačova hlavním tajemníkem ÚV KSSS a vyjádřit to ve svých vystoupeních v médiích. To by mohlo způsobit debyrokratizaci SSSR a očištění socialismu od zvrácenosti a chyb při zachování a rozvoji všech výtobytků sovětské epochy v kulturním budování, protože takový apel

by uvedl do života politickou aktivitu těch vrstev sovětské společnosti, jejíž tvůrčí potenciál byl spláchnut do stoky během reálné perestrojky (transformace) socialismu v kapitalismus, a kteří se nezvládli rychle a efektivně samoorganizovat pro to, aby skoncovali s režimem Gorbačova a dali politice jiný směr.

Avšak M. Gorbačov to neudělal a projevil se jako ignorantský hlupák nebo licoměř – zrádce, nepřítel národa, který se postavil do čela státu pro to, aby ho přivedl ke krachu.

Přesto, pokud provedeme srovnání s prioritami zobecněných prostředků řízení, ekonomická opatření debyrokratizace, vzpomenuť Leninem v knize „Stát a revoluce“, jsou samy o sobě nedostatečné. Jinými slovy, ačkoliv jsou důležitá, začínat je třeba jinde. Hlavní faktor, rodící byrokracii ve společnosti, není mravně-etická pokleslost samotných byrokratů, ale nedostatek lidí, zdatných v otázkách řízení, ve společnosti, kteří, jsou gramotnými v otázkách řízení, by vedle toho znali i tu oblast, kterou by mohli řídit, pokud je vytáhnou „shora“ nebo vyzdvihnou „zespodu“ pro práci ve sféře řízení.

Ve své podstatě to znamená, že základem debyrokratizace musí být změna kvality vzdělání takovým způsobem, aby se životu adekvátní teorie poznání, teorie řízení, filosofie a psychologie staly obecně dostupnými. V takovém případě můžou mnozí lidé ve společnosti nejen říct byrokratovi: „neumíš pracovat hlavou, kradeš – mazeš se žít rukama“. A on bude muset jít, proto, že lidé budou schopni řídit okolnosti jeho života tak, že nebude moci odmítnout nabídku ... a to bude smrt byrokracie, ačkoli její představitelé budou ve své většině žít, ale v jiné společenské pozici.

Stejná změna kvality vzdělání povede ke změně kvality kultury, čímž vyloučí pokusy instalace fašismu v jeho libovolných formách.

Fašismus je jeden z typů kultury společenského samořízení, možný výlučně v davově-„elitární“ společnosti.

Podstata fašismu jako takového nezávisle na tom, jak se nazývá, jakými myšlenkami se kryje a jakými způsoby realizuje moc ve společnosti, spočívá v aktivní podpoře davem „malých lidí“ – *na základě jejich ideového přesvědčení nebo bez-ideovosti na základě živočišně-instinktivního chování* – systému zneužití moci „elitární“ oligarchií, která:

- představuje nepravost (nespravedlivost) jako údajnou „spravedlivost“, a na tom základě deformuje světonázor lidí, veškerou svou mocí kultivuje nespravedlivost ve společnosti, bránice lidem realizovat se v kvalitě člověka;
- pod různými záminkami celou svou mocí potlačuje všechny a každého, kdo pochybuje o spravedlivosti jí samé a jí realizované politiky, a také potlačuje ty, koho z toho jen podezřívá.

Dav v definici V. G. Belinského je „množina lidí, žijící podle tradic a soudících podle autorit“, tj. dav = množina jedinců, žijících ne podle svědomí a ve své podstatě bez přemýšlení – automaticky, nebo pod vnějším řízením svého chování. A není důležité, zda vládnoucí oligarchie vystupuje veřejně a ceremoniálně, vyvyšující se nad společností (tak je tomu ve fašistických diktaturách); nebo se vyvyšuje mlčky nebo v neuvědomělé pýše, veřejně předstírajíce pokoru a sloužení davu, který nazývá národem (pseudokomunistické režimy); nebo koná skrytě, přesvědčující společnost o své údajně neexistenci, a v souladu s „neexistencí“ – o své nečinnosti, v jejímž důsledku se vše v životě společnosti odehrává údajně „samo sebou“ (buržoazně-liberální demokracie), a ne cílevědomě podle scénářů konceptuálně zdatných kurátorů dané oligarchie⁹¹.

Tento popis-definice fašismu v sobě nezahrnuje do očí bijící a strach nahánějící příznaky jeho projevu v činnosti: symboliku; ideologii, vyzývající k násilí a likvidaci těch, koho majitelé fašismu určili pro roli nenapravitelného společenského zla; výzvy k vytváření politických stran s pevnou disciplínou a systémem teroru, oddíly militantů atd. O protilidské podstatě fašismu bylo na základě lekce, udělené německým fašismem všem, řečeno po roce 1945 mnoho. V důsledku hrůz fašismu období 1933–1945 se může někomu zdát, že námi daná definice je lehkovážná, odtržená od reálného života, abstraktní, a proto neodpovídající úloze ochrany budoucnosti před fašismem.

91 V propagandě doktríny „své neexistence“ uspěli majitelé biblického projektu ztročení lidstva ve jméno Boha – majitelé a kurátoři „židozdnářského spiknutí“.

Ve skutečnosti právě tato definice je *definicí fašismu podle jeho podstaty*, a nikoli podle místa vzniku a zvláštností jeho projevů v životě společnosti, což ji kvalitativně odlišuje od dříve uvedené „definice“ „fašismu“, dané Velkým encyklopedickým slovníkem a podobných „definic“.

Chápání podstaty fašismu jako systému nenávidícího člověka není možné bez chápání podstaty člověka, tj. bez chápání těch vlastností, které odlišují realizovaného člověka od jedince v kvalitě člověka nerealizovaného; a také bez odhalení těch zvláštností, které odlišují druh „Člověk rozumný“ ve všech jeho rasách od všech ostatních živočišných druhů na Zemi.

Pokud si připomeneme znalosti, které všichni známe ze školního kursu biologie a nahlédneme do vlastní psychiky, můžeme tvrdit, že informačně-algoritmické zabezpečení chování člověka v sobě zahrnuje:

- vrozenou složku – instinkty a nepodmíněné reflexy (jak na úrovni vnitrobuněčné a buněčné, tak i na úrovni typů tkání, orgánů, systémů a organismu jako celku), a také jejich vnější projevy rozvinuté v kultuře;
- kulturní tradice stojící nad instinkty;
- vlastní rozum omezený smysly a pamětí;
- „intuici obecně“ – to, co se mimoděk „vynořuje“ na úroveň vědomí z nevědomých úrovní psychiky jedince, co k němu přichází z kolektivní psychiky, je sváděním (přeludem) přicházejícím zvnějšku a posedlostí v inkvizitorském slova smyslu, pro co v okamžiku jeho vzniku nemá jedinec vysvětlení na základě jím vnímaných příčinných souvislostí;
- Boží vedení v rámci Záměru prováděné na základě všeho předchozího s výjimkou přeludů a posedlosti jako přímé vnější invaze do cizí psychiky navzdory přání a vědomé vůli jejího nositele.

V psychice každého jedince se toto vše může odehrávat nebo odehrává. Ale existuje i něco, co vyčleňuje lidstvo z biosféry planety, co však v současnosti panující biologie, psychologie a sociologie pomíjí, a proto se o tom nic nepíše ve školních ani vysokoškolských učebnicích. Podstata této tiše opomíjené skutečnosti spočívá v tom, že výše vyjmenované komponenty mohou být různě hierarchicky uspořádány a tvořit tak různé typy struktury osobnosti psychiky, v důsledku čehož každá dospělá osoba biologického druhu „Člověk rozumný“ může být nositelem jednoho ze čtyř, v životě více či méně stabilních, typů struktury psychiky:

- Zvířecí typ struktury psychiky — kdy je veškeré jednání osoby podřízeno instinktům a uspokojování instinktivních potřeb, bez ohledu na okolnosti.
- Struktura psychiky biorobota „zombie“ – když v základu chování leží kulturně podmíněné mechanismy a vnitřní psychologický konflikt „instinkty – kulturně podmíněné automatismy“ je v životních situacích ve většině případů vyřešen ve prospěch kulturně podmíněných automatismů. Pokud však měnící se společensko-historické okolnosti vyžadují vzdát se v té či oné kultuře tradičních norem chování a vypracovat nové, tak „biorobot“ upřednostňuje stávající tradice a odmítá možnost účastnit se tvůrčího procesu.
- Démonická struktura psychiky je charakteristická tím, že její nositelé jsou schopni vůlí překonat diktát instinktů i historicky dané kulturní normy a vypracovat si nové způsoby chování a řešení problémů jak ve svém osobním životě, tak i v životě společnosti. Zda budou tyto jevy z hlediska jejich okolí vnímány jako dobro nebo zlo závisí na jejich reálné mravnosti. Pokud démonismus ve společnosti získá tu či onu moc, vyžaduje bezvýhradnou poslušnost a vymýšlí ty nejbezohlednější a nejvytříbenější formy potlačování svého okolí. Přitom může být démonismus přívržencem dobročinnosti, která je však buď pouze deklarativně demonstrativního charakteru, nebo kryje nějaké utajené zlo.
- Lidská struktura psychiky je charakteristická tím, že každý její nositel si uvědomuje misi člověka být zástupcem Božím na Zemi a v souladu s touto okolností buduje své osobní vzájemné vztahy s Bohem skrze Život a své chápání, svým jednáním na základě své vůle upřímně napomáhá k realizaci Božího Záměru tak, jak ho cítí a chápe. Zpětné vazby (ve smyslu poukazování na jeho chyby), které jsou na něj napojeny Shora, fungují tak, že se člověk ocitá v těch či oněch

okolnostech, které odpovídají smyslu jeho modliteb a záměrů, čímž potvrzují správnost jeho jednání, nebo poukazují na jeho chyby. Jinými slovy Bůh hovoří s lidmi jazykem životních okolností.

Ještě jeden typ struktury psychiky lidé vytvořili sami.

- Typ psychiky zvrácený do nepřirozenosti – kdy se subjekt náležející k biologickému druhu „Člověk rozumný“ omamuje různými psychotropními látkami: alkoholem, tabákem nebo moderními drogami, což vede k nepřirozené deformaci charakteru fyziologie organismu jak v aspektu látkové výměny, tak i v aspektu fyziologie biopole, což vede k množství různorodých narušení psychické činnosti ve všech jejích aspektech (počínaje od fungování smyslových orgánů a konče intelektem a schopností uplatňovat svou vůli) charakteristických pro typ struktury psychiky zvířecí, zombie, démonické (nositelé lidského typu struktury se neomamují). Takto se člověku pouze podobný subjekt stává nositelem organizace psychiky, která nemá své místo v přirozené biosféře, a kvalitou svého chování, které neodpovídá vznikajícím okolnostem, se mění v nejhorší ze zvířat (a to tím spíše, pokud je nositelem dobytčího typu struktury psychiky a je přeplněn domýšlivostí, že on je člověk a navíc nejspíš výjimečný). A za toto své narušení pro něj Shora předurčeného postavení v biosféře Země nevratně dostává odplatu skrze Život.

Navíc, pokud začne být subjekt na omamných látkách závislý, dochází u něj k trvalé deformaci jeho biopole, takže podle parametrů svého ducha přestává náležet k biologickému druhu „Člověk rozumný“. Kromě toho je většina omamných látek genetickými jedy, které narušují fungování chromozómového aparátu a chromozómovou strukturu těch, kteří je do svého organismu přijímají. Defektní chromozómové struktury jsou předávány potomstvu, což tak či onak podryvá jejich zdraví, potenciál osobnostního rozvoje a tvůrčích schopností. Projevuje se to o to více, pokud k početí dochází předtím, než systémy obnovující chromozómové struktury fungující v organismu stačí napravit škody. Ale pokud se genetické jedy dostávají do organismu příliš často a v takových množstvích, že systémy obnovující chromozómové struktury organismu nestíhají opravit všechna poškození, je potomstvo odsouzeno k degeneraci. Právě tyto okolnosti umožňují nazvat tento typ struktury psychiky – vytvořený samotnými lidmi a obnovovaný kulturou společnosti – zvráceným do nepřirozenosti.

Pro lidský typ struktury psychiky je normou neformální, nedogmatická a vně-rituální víra (důvěra) Bohu v životě a konání v řečišti Božího Záměru ze své vlastní dobré vůle, tj. pro člověka je normální jazyčnictví (vnímání jazyka životních okolností) v jedinoboží (monoteismu).

Typ struktury psychiky dospělého člověka je od začátku podmíněn výchovou, což znamená, že jestliže jedinec k počátku své mladosti nedosáhne nevratného lidského typu struktury psychiky, je to výsledek špatné kultury společnosti a nesprávné výchovy ze strany rodičů, kteří jsou sami *částečně oběťmi* stejné špatné kultury, pouze v její starší verzi. Proto v dospělosti, pokud si tuto skutečnost uvědomí, je jedinec schopný přejít z jakéhokoliv typu struktury psychiky k lidskému, díky svému dalšímu osobnostnímu a společenskému vývoji; jedinec je schopen si uvědomit v jakém typu struktury psychiky se v daný okamžik nachází; a je schopen cíleně začít jednat, aby přešel k nevratně lidskému typu struktury psychiky, a Bůh mu v tomto jeho úsilí bude nápomocen.

V závislosti na statistice rozdělení lidí podle typů struktury psychiky společnost vytváří i svou sociální organizaci a rozvíjí svoji kulturu, která buď napomáhá zakonzervování dosaženého stavu a recidivám pokusů o otrokářství, nebo napomáhá tomu, aby lidská struktura psychiky byla uznána normou a byla kulturou při výměně pokolení garantovaně obnovována jako základ pro další osobnostní a společenský vývoj národů i celého lidstva.

Prvořadým cílem bolševismu a Koncepce sociální bezpečnosti, jež ho vyjadřuje, je transformace života lidstva do takové kvality, kdy:

- nevratně lidský typ struktury psychiky bude všemi vnímán jako norma pro každého člověka, počínaje dospíváním;

- nevratně lidský typ struktury psychiky bude v procesu výchovy a vzdělání dosahován drtivou většinou nově narozených k okamžiku začátku dospívání (k okamžiku probuzení sexuálních programů chování);
- kultura společnosti bude taková, že nevratně lidský typ struktury psychiky bude stabilně reprodukován při směně pokolení jako panující společenská norma osobnostní kultury psychické činnosti, která je základem pro další osobnostní a společenský rozvoj.

V souladu s takovým chápáním podstaty fašismu J. V. Stalin nebyl fašistou, ale antifašistou – nejprozíravějším a nejdůslednějším ze všech antifašistů 20. století. A proto jeho podpora a podpora díla, kterému zasvětil život, ze strany národa také nebyla fašismem. Ale fašisty byli a jsou ti, kdo se pokouší upřímně nebo licoměrně přiřadit J. V. Stalina a bolševiky k fašistům.

8. Jak pojmenovat ruský epochu, zahájenou 20. sjezdem?

Obrátíme se k článku Konstantina Krylova „JBN“, publikovanému na stránkách „Agentury politických zpráv“ 7.2.2006. Je zasvěcena jelicinské epoše, ale začíná exkurzem do filologie, který uvádíme níže:

«Slovo „**блядь**“ (*bljad'*, v současné ruštině: vulgární označení prostitutky, zbloudilé ženy, obecná hrubá nadávka, pozn. překl.) je sice hrubé, ale plně patřičné, je možné se s ním například setkat v náboženských knihách v církevní slovanštině. Tam označuje chybu, omyl nebo kacírství, přičemž ne náhodné, ale úporné, vědomé konání, odstoupení od pravdy. Je příbuzné západoslovanským slovům označujícím zatemnění rozumu, slepotu a bloudění, quid pro quo, a všechny druhy promiskuity.

Za tím stojí obraz správné cesty, pravé a jediné, vedoucí k pravému a svatému cíli – a velkého množství křivých, okolních cest, po kterých *bljad'* chodí za svými bludnými záležitostmi.

Rozumí se, že se to může týkat lidského chování v jakýchkoliv oblastech. Současný význam vznikl ze zřejmých důvodů: zbloudilá žena, chodící od jednoho muže k druhému v přímém smyslu toho slova (z komnaty do komnaty, pokaždé jinými cestami) představuje onu metaforu doslova. Ale například církevně-slovanské **блудивый** (*bludivyj*, „bloudivý“?) znamená „demagogický“, „bludař“ a zcela doslova: „mnohými řečmi uvádějící do bludu“.

Na to je třeba obrátit pozornost, protože zde leží hranice, dělající *bludaření* zvláště těžkým hříchem, mnohem ošklivějším než „jen“ lež nebo „jen“ nevěra. Na rozdíl od obyčejného lháře, snažícího se přesvědčit člověka o něčem lživém, ale konkrétním, *bludaření* má jiný cíl, ohavnější – svést člověka na zcestí od Pravdy jako takové, srazit ho z přímé cesty do temných uliček různé nepravdy, kde člověk sám zbloudí, sám sebe oklame, ztratí se a zhyne. Lhář učí lži, ale alespoň konkrétní lži – od ní se je možné ještě vrátit k pravdě. *Bludaření* učí veškeré lži najednou. Přesně stejně, obyčejná baba-štetka není „nevěrná“ jen jednomu muži s druhým, zcela konkrétním mužem, kterému dala přednost před prvním, ale spí se všemi. To je mnohem hlubší úroveň mravního pádu, než obyčejná nevěra ve stylu madam Bovaryové nebo Anny Kareniny.

S určitým patosem je možné říct, že skutečným protipólem Pravdě a Dobru není lež a amorálnost, ale právě *bludaření*. Člověk, upřímně se držící chybného názoru nebo praktikující nesprávné chování, ještě není ztracen. Například člověk, vědomě lhající ohledně jedné nějaké věci, přičemž v jedné a téže rovině, nemusí také být až tak špatným člověkem: může být například přesvědčen, že ta lež „je nyní potřeba“ a „bude k dobru“. Ale člověk, který přijal lež jako normu života a myšlení, to už je jiný „živočišný druh“. Právě proto je nejsympatičtější cynik nekonečně horší než nejpřímnější fanatik. ...»⁹²

Jelcinismus završil v historii Ruské mnohonárodnostní civilizace tu epochu, jejíž začátek položilo vystoupení N. S. Chruščova „O kultu osobnosti a jeho následcích“ na 20. sjezdu KSSS, a kterou je možné charakterizovat jedním ruským slovem: **bludaření** vlády i davu.

Lidé! Přestaňte *bludařit*, jinak společnost čeká nové období sociální hygieny, u které není zdaleka jisté, že bude probíhat formou čistek, prováděných novou „inkvizicí“. Bůh má pro realizaci sociální hygieny mnoho prostředků: nebude vám stačit fantazie vašich strachů, abyste je všechny předvíдали a ochránili se před nimi ...

Proto jednoduše přestaňte *bludařit* každý na svém místě. A dobrodiní Vám bude přidáno...

Vnitřní Prediktor SSSR

15. února – 5. března 2006

Překlad: 2016

